Cynthia Harrod-Eagles

UN ROMAN POLIŢIST EXTRAORDINAR...

Ultima oră de inocenţă

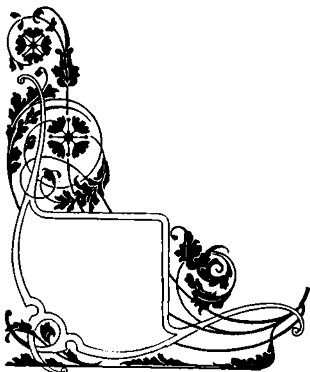

Editura MIRON

SENZAŢIONAL – INCITANT – ŞOCANT

Ultima oră de inocență

DEATH WATCH

by Cynthia Harrod-Eagles

CYNTHIA HARROD-EAGLES

Ultima oră de inocență

Traducere de Radu Timnea

Editura

MIRON

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95063-0-6

1

Nobilul Londrei

Era o zi cenuşie şi mohorîtă, venind – în stilul autobuzelor londoneze – imediat după alte două identice. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Slider într-o astfel de dimineaţă era un foc. Un foc, atunci cînd era aprins şi strălucea într-un cămin, era un lucru minunat, bineînţeles. În mintea lui Slider apăru imediat imaginea ademenitoare a Joannei, goală şi trandafirie, întinsă pe covoraşul din faţa căminului, dar o împinse, cu tristeţe, într-o parte.

Atunci cînd era afară, într-un loc unde nu ar fi trebuit să fie, focul însemna cu totul altceva. Era urît şi deprimant, probabil cel mai murdar lucru din întreg universul cunoscut, poate cu excepţia lui Dirty Donald, beţivul vagabond care trăia sub podul de cale ferată de pe Sulgrave Road.

Atherton era deja la faţa locului, bineînţeles, elegant ca o pisică, în pantaloni gri pal şi cu pantofi de velur gri, cu mîinile lui lungi şi osoase înfipte în buzunare, într-un stil care l-ar fi făcut pe un croitor să leşine.

Fredona încet un cîntecel trist de poliţist, intitulat *Dacă asta e viaţă, scula mea e un hering*. Reuşea să-l facă să sune destul de vesel.

– Nu înţeleg de ce eşti atît de fericit, zise Slider. O să-ţi distrugi pantalonii.

– Nici o problemă, niciodată nu mi-au plăcut, spuse Atherton indiferent. Oribilă dimineaţă, nu-i aşa, şefu'?

– Urăsc incendiile, fu de acord Slider.

Un buchet de duhori dezgustătoare îl invadă şi Slider se cutremură ca un cal care simte miros de porci. Fiecare om are vulnerabilitatea lui particulară: Atherton, de exemplu, nu suporta mirosul de trupuri murdare şi cel de urină veche al beţivilor. Încă din prima lui zi în poliţie făcuse tot posibilul să evite să-i aresteze. De fapt, nu-i plăcuse niciodată să aresteze pe cineva, iar în scurtul timp cît purtase uniforma îşi cîştigase porecla de „nepalezul" pentru că nu lua prizonieri. Pentru Slider, anatema era mirosul vieţii cotidiene carbonizate. Privea cu neplăcere ruinele fumegînde din faţa lui.

– De ce Dumnezeu să vrea cineva să deschidă un motel pe Goldhawk Road? întrebă el.

– Presupun că nu este chiar atît de departe de autostrada M4, spuse îndatoritor Atherton, deşi ştia că aceea nu fusese cu adevărat o întrebare.

Clădirea principală era un restaurant-hotel, construit, se spunea, pe locul unui vechi han pentru călători, numit *Crown and Sumpter*. O confuzie auditivă naturală, ajutată probabil de răspîndirea tuberculozei în acea zonă în perioada dintre cele două războaie, îi distrusese popularitatea şi aceasta nu mai fusese niciodată recîştigată.

Spre sfîrşitul anilor '60, fusese adăugată o anexă cu un singur etaj, în stil new-brutalist, în spate. Aşa luase naştere *Crown Hotel*. De atunci, îşi schimbase proprietarii de cîteva ori, cu un noroc în declin continuu, cîştigînd, pe parcurs, o reputaţie nu prea plăcută. Apoi, în '85, fusese cumpărat de un concern, fusese complet renovat, redenumit *The Master Baker Motor Lodge* şi părea să-şi fi stabilit o respectabilitate moderată, în ciuda transformării populare inevitabile a numelui său în *The Masturbator*. Slider aflase acea istorie de la sergentul Paxman, un veteran cărunt, cu treizeci de ani de serviciu, care îşi desfăşurase întreaga carieră la secţia din Shepherd's Bush şi cunoştea fiecare metru de pămînt. Paxman – cunoscut, inevitabil,

drept Pacman, din cauza modului în care-i mesteca pe poliţiştii care greşeau – fusese de serviciu în noaptea precedentă, cînd fusese semnalat incendiul, şi nu plecase acasă încă, la sosirea lui Slider.

– Bineînţeles, cînd spun respectabil, asta nu garantează nimic, adăugase Paxman.

Avea o faţă mare şi frumoasă, rotundă, ochi inexpresivi, părul puţin creţ şi mai avea nevoie doar de o pereche de coarne şi de un inel în nas, pentru ca asemănarea cu un taur Hereford să fie totală.

– Se desfăşoară, în continuare, o cantitate relativ normală de imoralităţi. Prostituatele locale folosesc anexa şi tot acolo se întîlnesc membrii clasei superioare de perverşi. Ştii tu, bărbaţi respectabili căsătoriţi, întorcîndu-se acasă de la birou, oprindu-se pentru o parcare ilegală, înainte să plece acasă, la soţii.

– Presupun că este destul de aproape de metrou, zisese absent Slider.

Ochii căprui ai lui Paxman deveniseră imobili, în timp ce el se întreba în ce măsură era acea afirmaţie o glumă. Nu-l înţelesese niciodată cu adevărat pe Slider, pe care-l considera un om ciudat.

– Dar nu avem nici un fel de probleme din partea lor, după cum ştiţi, continuase Paxman renunţînd. Conducerea ţine bine frîiele şi nu am avut nici o tulburare acolo, în ultimii doi ani.

– Cum este cu focul ăsta?

– Nu am auzit nimic încă. Au avut un incendiu trucat, prin '75 sau '76. O chestie pentru încasarea asigurării. Dar actualii proprietari se descurcă bine şi nu demult au renovat tot interiorul, aşa că nu aveau nici un motiv să-i dea foc.

Astfel înarmat, Slider se afla în faţa lui Atherton.

– Deci, ce avem?

– Focul a început spre ora două dimineaţa. Un trecător a văzut flăcările şi a dat alarma la 1:50, dar se întinsese

deja destul de mult pînă la ora aceea. Se poate vedea că a început în cabina din capăt – numărul unu – şi, pînă la sosirea pompierilor, nu s-au mai putut apropia de ea. Abia după stingerea focului au reuşit să intre şi atunci au descoperit corpul. A fost pe la 6:30.

– O temporizare perfectă, zise Slider.

Schimbul de noapte al detectivilor se termina la şase dimineața, iar cel de dimineață nu sosea înainte de opt. Între şase şi opt, în departament nu se afla nimeni.

– Cine a fost de serviciu noaptea trecută? Hunt, nu-i aşa? O să-i pară rău că a pierdut distracția.

Detectivul Hunt, care tocmai trecuse examenul de sergent – *mirabile dictu* – era extrem de nerăbdător să se evidențieze în ochii superiorilor, să-şi asigure avansarea.

Atherton zîmbi.

– Oh, dar n-a pierdut-o! Cînd s-a auzit că exista un cadavru, Hunt era încă la cantină, luînd micul dejun. S-a oferit voluntar, idiotul!

Slider clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Tipul este bolnav. Bolnav. Ei bine, presupun că ar trebui să mergem să aruncăm o privire. O să vorbesc mai tîrziu cu Hunt.

Un gînd crud îi trecu prin minte.

– Aş putea să-l fac ofițer cu probele. Asta l-ar ține departe de probleme.

Atherton zîmbi aprobator. Asigurarea „continuității probelor" era partea migăloasă, consumatoare de timp şi extrem de plictisitoare a investigației. Exact ce i-ar fi dorit şi el lui Hunt. Problema era că lui Hunt avea să-i placă, probabil.

Anexa pornea în unghi drept din partea din spate a hotelului şi era o clădire cu un singur etaj, împărțită în zece cabine, în perechi spate în spate. Numerele unu şi doi, cele mai îndepărtate de blocul principal, erau aproape complet distruse. Cu cît se apropiau de hotel, cabinele

suferiseră mai puține pagube, cele cu numerele nouă şi zece fiind intacte, cu excepția stricăciunilor produse de fum şi de apă.

Şeful pompierilor la fața locului era comandantul divizional, pe nume Carlton. El îi aştepta în fața cabinei numărul unu, în stilul muntelui care nu venea la doi Mahomezi foarte micuți. Era un bărbat solid, care stătea în mijlocul dezastrului, cu casca lui galbenă şi cizmele de neclintit.

– ... şi solicită ajutorul imediat al lui *Noble Fire Brigade* din Londra, fredonă apreciativ Atherton. Dumnezeule, ce sexy sînt uniformele astea! Cine să mai vrea să fie polițist?

– 'neața, zise Carlton, cu un zîmbet silit, cînd ei ajunseră lîngă el.

Uneori exista o uşoară ostilitate între pompieri şi polițişti – mai ales de cînd grilele lor de salarizare deveniseră diferite, în dezavantajul celor dintîi.

Carlton protestase deseori împotriva faptului insuportabil că Poliția era numită la conducerea operațiunilor în orice incident în care erau implicate mai multe servicii, ceea ce putea însemna, teoretic, că un polițist cu doi ani de serviciu putea da ordine unui pompier cu o vechime de douăzeci de ani. Pe de altă parte, detectivii se plîngeau de modul în care pompierii năvăleau în scenă cu toporiştile, cizmele şi furtunurile lor şi distrugeau toate probele, înainte ca ei să poată ajunge la ele. Era tot un drac.

– Bună, Gordon, zise Slider cu amabilitate. Urît început de zi, deşi presupun că pentru tine este vorba doar de rutină. Ce ai pentru mine? Se pare că a fost o vîlvătaie destul de drăguță.

Fața lui Carlton se animă.

– Locul ăsta era o capcană mortală. Un infern care aştepta să înceapă. Spun asta de ani de zile.

– A primit aprobarea de la pompieri, nu-i aşa?

– Oh, da, atît cît valorează ea! Are numărul corect de ieşiri şi extinctoare. Mai are şi vreo optsprezece straturi de

vopsea peste tot, mobilier inflamabil, tavane acoperite cu țiglă, izolare – alege. Noi le spunem, dar ei nu ascultă. Şi atîta timp cît guvernul nu va face nici o mişcare pentru interzicerea acestor materiale, noi ce putem face?

Slider aprobă din cap, cu deferență.

– Acum putem arunca o privire?

– Nici un pericol, acceptă Carlton, parțial nedorind să se lase vrăjit, nici măcar de Slider, pe care aproape că îl plăcea.

Aruncă o privire pantalonilor şi pantofilor lui Atherton şi se lumină la față.

– Nu eşti îmbrăcat pentru ocazie, amice. O să-ți distrugi hainele.

Atherton zîmbi dulce.

– Asta-i viața de polițist, zise el cu o mîhnire plină de grație.

Carlton se uită suspicios la el şi o luă înainte, ca să le arate drumul.

– Nu te pricepi la altceva decît să chinuieşti oamenii cu satîrul? îi şopti Slider lui Atherton, în timp ce îl urmau.

– Hopa. Scuze.

– Ai mai fost la vreun incendiu pînă acum?

– La nici unul cu un cadavru, recunoscu Atherton.

– N-o să-ți placă, îl asigură Slider.

Slider fusese cu fosta Divizie C la incendiul de la *Spanish Club*, în Denmark Place, unde muriseră treizeci şi şapte de oameni.

– La *Spanish Club* a fost cel mai mare foc pe care l-am văzut sau pe care aş vrea să-l mai văd vreodată. Cadavrele erau adunate în grămezi. Ne- au trebuit cîteva săptămîni ca să le identificăm pe toate. Orice altceva este un picnic, în comparație cu asta.

– Botezul focului? sugeră Atherton.

Slider nu zîmbi. Privi în jur cu dezgust.

Cabina fusese practic distrusă. Acoperişul se prăbuşise înăuntru, ceea ce făcea ca părțile componente să fie

greu de recunoscut. O treabă grozavă pentru băieții de la laborator.

– Corpul este acolo, spuse Carlton. Din planul celorlalte cabine – toate sînt identice – ştim că aici se afla fotoliul. Vă puteți da seama după fragmente. O parte a scheletului lemnos, aici, vedeți, şi o rotilă, iar asta pare o bucată de țesătură. Probabil că stătea în fotoliu, uitîndu-se la televizor – care era acolo. Poate că fuma o ultimă țigară. Poate că a scăpat-o, a dat foc fotoliului cu mucul şi... vuuum.

Probabil că fusese un „vuuum“ destul de cuprinzător, se gîndi Atherton. Nu era un novice atunci cînd era vorba de cadavre, dar chiar şi el a fost nevoit să se oprească o clipă sau două, ca să „admire“ aspectul acelui corp. Se simțeau tot felul de mirosuri neplăcute. Îi aminteau de legenda porcului prăjit. Se gîndi că totul oferea o perspectivă total nouă asupra grătarelor în aer liber.

Victima, de sex masculin, era dezbrăcată şi carbonizată, mai ales în partea inferioară a corpului; picioarele şi labele erau arse pînă la os.

Atherton ştia, din ceea ce citise, că acțiunea focului asupra muşchilor extensori făcea corpul să se contracte într-o poziție cunoscută sub numele de „poziția boxerului“, o parodie grotescă a pozei demodate a unui pugilist, de genul lui Popey înfruntîndu-l pe Bluto.

Picioarele acestui cadavru erau trase în sus într-o poziție ghemuită, dar brațele nu păreau la fel de afectate: erau răsucite, unul sub corp şi unul lateral, dar nu erau contractate. Partea superioară a corpului era mai puțin arsă decît restul, ceea ce probabil că era de aşteptat, dacă el stătea aşezat pe un fotoliu. Şi probabil că nici maică-sa nu l-ar fi recunoscut, dar lui Atherton nu i-ar fi plăcut să o întrebe asta.

– A fost deplasat? întrebă Slider.

– Nu. Asta este poziția în care l-am găsit, dar, bineînțeles, a trebuit să mutăm destul de multe pe aici, zise

Carlton. Era destul de îngropat, după prăbuşirea acoperişului. Atunci cînd am ajuns noi, era un adevărat infern. Din fericire, celelalte cabine erau goale, în afară de şapte şi nouă, de la celălalt capăt, iar ocupanţii acelora erau afară.

Slider se lăsă pe vine şi privi cadavrul în tăcere, sprijinindu-se cu braţele pe genunchi, cu mîinile relaxate. Părea un ţăran pîndind apariţia unui bursuc, dacă te luai după expresia lui. Carlton îi privi pentru o clipă, după care spuse:

– Ei bine, mă cheamă datoria. Dacă aveţi nevoie de mine, sînt afară.

– Da, mulţumesc Gordon, spuse Slider absent, fără să-şi ridice privirea.

Era contrariat de braţele cadavrului, în primul rînd pentru că nu erau contractate ca picioarele, şi apoi pentru că partea interioară a antebraţelor – partea moale – era mai rău arsă decît cea exterioară, ceea ce era exact invers decît s-ar fi aşteptat el.

În poziţiile cele mai normale, partea interioară a antebraţelor este lipită de corp şi, în consecinţă, este mai protejată.

Şi mai era ceva.

– Ce înţelegi din asta? îl întrebă pe Atherton, în cele din urmă.

Era vorba de o urmă maronie în jurul gîtului, chiar sub mărul lui Adam.

– Vezi cum faptul că i-a căzut capul în faţă a protejat de foc această parte a gîtului. La spate, pielea este prea arsă ca să se vadă ceva.

– Urma unei legături? zise Atherton. Cred că este posibil. Nu poate fi vorba de urma gulerului, nu-i aşa, şefu'?

– Nu cred. Vezi forma ei, cu crestăturile acestea diagonale? Seamănă mai mult cu o frînghie. S-ar putea să găsim o parte din ea printre sfărîmăturile pe care le-au îndepărtat de pe el. Ce păcat că s-a prăbuşit tavanul.

Probabil că acolo sus a fost un soi de conductă, pentru aer sau ceva de genul acesta.

– Crezi că s-a spînzurat? se încruntă Atherton.

– Nu cred că se uita la televizor.

– Sinucidere, atunci? Dar cum rămîne cu focul – un accident? Condamnatului îi place... nu, asta nu merge, nu-i aşa? Nu văd pe nimeni punîndu-şi o frînghie în jurul gîtului, avînd încă ţigara în gură. Poate că a pus-o jos pe jumătate fumată, apoi a dărîmat scrumiera cu piciorul, în timpul convulsiilor. Dar oare s-ar spînzura cineva înainte să-şi termine ţigara?

Atherton nu fumase niciodată şi, deci, nu putea judeca rafinamentele ritualului.

– Focul mă îngrijorează, recunoscu Slider. Dar uite, vezi aici?

Scoase un stilou din buzunar şi arătă cu el spre partea laterală a capului. Atherton se aplecă. Se vedea o bucată din ceva lipit de părul carbonizat şi sfărîmicios. Cîteva bucăţi de „ceva".

– Pare plastic topit.

– Da. O pungă de plastic topită, nu crezi?

Atherton se îndreptă.

– Şi curea şi bretele, vrei să spui. Ei bine, sinucigaşii fac asta, nu, ca să fie siguri?

– Hmm.

Slider se ridică atent şi rămase privind în jos încruntat, spre cadavru.

– Nu-mi place, spuse el în cele din urmă.

– Nici nu cred că ar trebui să-ţi placă, zise Atherton încet.

– Echipa de fotografi este pe drum?

– Da. Şi Doc Cameron şi echipa criminalistică. Totuşi, nu mă aştept să ajungă mai devreme de o oră, din cauza traficului.

Slider zîmbi brusc.

– Atunci am putea merge să luăm micul dejun. Aş

produce nişte daune teribile unui sandviş cu cîrnăciori.

Atherton îşi întoarse cu hotărîre ochii de la cadavru.

– De acord. Vrei să vorbeşti mai întîi cu Hunt?

Asta cel puţin îl făcu pe Slider să se cutremure.

– Nu pe stomacul gol, zise el.

Cu toate că fusese treaz toată noaptea şi era la locul faptei de la 6:45, Hunt arăta îngrijit şi de o curăţenie perfectă, ca şi cum hainele lui ar fi fost pictate. Şi cum în ultima vreme îşi lăsase barbă, nici măcar nebărbierit nu părea. Întotdeauna fusese un adept fervent al regulamentului, un om „ca scos din cutie" şi aproape atît de prost cît putea fi, şi să intre totuşi în Departament. Însă, de cînd trecuse examenul, adăugase şi promptitudinea celorlalte vicii ale lui.

Aşa cum îi spusese Atherton, în limbaj tehnic, detectivei Swilley: „A fost mereu un birocrat enervant, dar acum este o adevărată durere în dos".

„Este predestinat să avanseze, replicase Swilley înclinînd din cap cu înţelepciune. În curînd, îşi va netezi costumul *John Collier* şi va începe să-ţi strîngă mîna într-un stil ciudat."

Cînd Slider şi Atherton se întoarseră de la micul dejun, Hunt era în biroul directorului motelului.

– L-am interogat pe recepţionerul de noapte, domnule, îi spuse el prompt lui Slider. Decedatul a sosit noaptea trecută, la 11:55 şi s-a semnat în registru cu numele de John Smith. Cred, totuşi, că este vorba de un nume fals.

În cazul altcuiva, aceasta ar fi fost fie o glumă, fie o ironie. Slider avea certitudinea deprimantă că Hunt vorbise serios.

– Singur? întrebă el.

– Da, domnule. A plătit în numerar, iar adresa pe care a dat-o este a unei companii – *Taylor Woodrow*, pe Hanger Lane, dar am sunat la serviciul lor personal şi acolo nu lucrează nici un John Smith.

– Cum este cu maşina lui?

– M-am gîndit la asta, zise Hunt cu mîndrie. Se pare că nu a notat nici un număr de înregistrare a maşinii, iar recepţionerul nu a întrebat. Nu este nici o maşină în faţa cabinei, dar ar fi putut să o parcheze undeva pe stradă. Sînt o mulţime de maşini în preajmă. Sau, bineînţeles, ar fi putut veni pe jos sau de la staţia de metrou sau cu taxi-ul. Simplul fapt că se numeşte „casa automobiliştilor" nu înseamnă că este obligatoriu să vii cu maşina.

– Da? Nu m-aş fi gîndit niciodată la asta, spuse Slider.

Hunt nu roşi.

– Deci, nu avem idee cine este?

– Nu, domnule.

– Nu l-a recunoscut nimeni? Ce este cu cei care stăteau la numerele 7 şi 9?

– Recepţionerul spune că nu l-a mai văzut niciodată înainte. Ceilalţi oaspeţi au fost treziţi de personalul hotelului, care le-a spus să iasă afară din cauza focului. Amîndoi spun că nu l-au văzut deloc pe decedat, dar nu le-am luat încă declaraţii detaliate.

– În regulă, poţi să pui pe cineva să înceapă cu asta acum. Cine mai este aici?

– Poliţistul D'Arblay. El a ajuns primul. Este rondul lui. Şi tocmai a sosit Jablowski, iar Mackay este pe drum.

– În regulă. Tu şi Jablowski puteţi începe, iar Mackay vă va ajuta cînd va sosi. Daţi-i drumul.

Hunt era gata să-l salute.

– Da, domnule, spuse Hunt plecînd.

D'Arblay se încrucişă cu el în pragul uşii.

– A sosit fotograful, domnule, zise acesta.

– Bine, vin, spuse Slider.

Se întoarse cu faţa spre Atherton şi adăugă:

– Cînd ai o clipă liberă, ai putea să-l întrebi pe recepţionerul de noapte dacă tipul a cerut numărul 1 sau acela i-a fost dat.

– Bine, şefule.

Era un lucru mărunt, dar putea fi elocvent. Un om hotărît să se autodistrugă este posibil să caute intimitatea celei mai îndepărtate cabine de clădirea principală.

– Sper să-i găsim portofelul pe undeva, înăuntru, spuse Slider, întorcîndu-se cu spatele. Altfel s-ar putea să fim nevoiți să cercetăm toate maşinile parcate în Bush.

Joanna intră în biroul lui la 13:45.

– Acum te-ai întors? o întrebă Slider cu perspicacitate văzînd că ea avea în mînă cutia viorii.

Puterile lui deductive erau ascuțite ca o lamă în acea zi.

– Cum a fost repetiția?

– Groaznică. Mă întreb, mai mult ca oricînd, dacă este o coincidență faptul că atît dirijorii, cît şi orbii folosesc bețe albe.

Se aplecă peste masă şi îl sărută.

– Ziua ta cum a fost? Presupun că ai avut parte de ceva agitație.

– De ce presupui asta?

– Tocmai am vorbit cu Fergus cel Bombastic, de la parter. Norocoşilor! Deja un incendiu şi un cadavru, şi este abia ora prînzului!

– Ai ratat partea cea mai interesantă, spuse Slider cu amărăciune. Am primit o vizită fulger a superintendentului detectiv-şef Richard Head.

– Da, mi-a spus O'Flaherty. Cunoscut printre prieteni ca Dumnezeu. *Deus ex machina,* cum a spus Fergus.

– Presupun că a venit cu maşina.

– Şi ce voia?

– Ce vor întotdeauna superiorii? Să creeze probleme, bineînțeles. Şi cum Dickson nu era aici, a căzut exact pe capul meu.

– A fost doar o vizită de rutină sau ceva în legătură cu incendiul?

– Oh, cu incendiul. A vrut să se asigure că am înțeles

că lui i-ar plăcea să fie sinucidere.

Joanna îşi încreţi fruntea.

– De ce ar vrea asta?

– Pentru că sinuciderea nu este o crimă, iar noi ne apropiem de finalul perioadei bugetului şi anchetele pentru crimă sînt foarte scumpe.

Joanna îl privi fix.

– Doar nu vorbeşti seros.

– Superiorii trebuie să-şi facă griji pentru astfel de lucruri. Este unul dintre motivele pentru care nu am vrut să fiu promovat.

– Dar... doar nu-ţi cere să falsifici probele.

– Nu, bineînţeles că nu. Nu ştie nici el ce cere de fapt. Este ca un copil care spune „Aş vrea un trenuleţ", în speranţa cu şanse minime că există într-adevăr Moş Crăciun. Poate că dacă spune că i-ar plăcea să fie sinucidere, atunci s-ar putea chiar să fie aşa.

– Nu-l placi, nu-i aşa? zise ea cu perspicacitate.

– Oh...

Slider începu să ridice din umeri, mecanic, apoi se opri dîndu-şi seama că nu conta ce-i spunea Joannei despre un ofiţer superior. Head era înalt, bine clădit, frumos, dacă îţi plăceau bărbaţii masivi, cu păr cîrlionţat, ochi albaştri şi acel gen de trăsături ferme care pur şi simplu urlau după splendoarea rigidă a uniformei. Era mai tînăr decît Slider, avea mult mai puţină experienţă, cîteva grade deasupra lui şi credea că le ştie pe toate. Dar nu ştia nimic. Ceea ce îl enerva pe Slider era modul în care Head nu asculta, modul în care lăsa să se vadă că ştia că nu era obligat să asculte.

– Nu-mi place să mi se vorbească de sus, se mulţumi Slider să spună.

Joanna îi privi fruntea cutată de sub părul moale şi nepieptănat şi zise:

– Tu nu crezi că este vorba de sinucidere?

Fruntea i se descreţi şi el îi zîmbi cu tristeţe.

– Eu nu cred nimic, încă.

– Minte deschisă şi gură închisă?

– Pînă cînd nu face Freddie autopsia şi nu primesc raportul criminalistic, nici nu am la ce să mă gîndesc.

Ea însă îl cunoştea prea bine ca să creadă asta.

– Atunci, este vorba doar de un vag sentiment de nelinişte?

– Nu-mi plac incendiile, recunoscu el. Nici măcar nu l-am identificat încă pe bietul ticălos.

– Cum o să rezolvaţi asta?

– Oh, avem mai multe direcţii pe care le putem încerca. Am început întrebările din poartă în poartă, iar Atherton este jos cu recepţionerul de noapte de la motel, realizînd un portret robot. Pentru început, o să facem o încercare cu portretul la cei de la Persoane dispărute şi, dacă nu iese nimic, putem să-l punem în circulaţie în diverse moduri. Ca ultimă resursă, putem apela la televiziune. Dar sînt şanse de zece la unu să raporteze cineva dispariţia lui, dacă nu a făcut-o deja. Cei mai mulţi oameni au un anumit tipar pe care îl respectă şi se observă cînd se abat de la el. Şi putem verifica toate maşinile parcate în imediata vecinătate, ca să vedem dacă există vreuna nerevendicată de nimeni.

– Se pare că vei fi destul de ocupat, nu? întrebă ea cu prudenţă.

Slider simţi cum obişnuita rigiditate a precauţiei i se strecura în oase.

– Mi-e teamă că nu voi putea veni la concertul tău în seara asta, spuse el privindu-i gura.

La o femeie, poţi judeca mai uşor cît de aproape eşti de masa critică privindu-i linia buzelor.

– Vor fi multe de făcut.

– La ce oră crezi că vei termina?

El ridică din umeri.

– Nu ştiu. La două, trei dimineaţa. Poate deloc.

Joanna primise vestea foarte bine.

Slider îi oferi un premiu de consolare.

– I-am spus deja lui Irene că nu mă duc acasă toată noaptea, aşa că, dacă o să văd că reuşesc să fug pentru o oră sau două, pot să vin să te trezesc?

Joanna zîmbi şi faţa i se lumină ca magazinele *Harrods* în ajunul Crăciunului. Ea era Grota lui Moş Crăciun a lui personală şi era plină de cadouri cu numele lui pe ele.

– Da, te rog, spuse ea.

Recepţionerul de noapte de la motel arăta foarte tras la faţă. Se numea Roger Pascoe, era australian, avea douăzeci şi trei de ani şi călătorea în jurul lumii muncind prin hoteluri, baruri, restaurante, peste tot unde era nevoie disperată de personal.

Tocmai încheiase un sezon febril, ca barman în Miami: canadienii, veniţi pentru iarnă, beau ca nişte sugative cînd scăpau de legile lor draconice împotriva băuturii. Venise la Londra ca să se odihnească înainte să plece în Europa, pentru vară.

Îşi alesese în mod deliberat o slujbă liniştită, într-un loc mai izolat şi se aşteptase să citească o mulţime de romane noaptea, să doarmă ziua şi să economisească o mulţime de bani. Ceea ce nu prevăzuse era acea distrugere a programului lui.

Un recepţioner care permitea unui client sinucigaş să-şi dea foc şi să distrugă întreaga clădire avea să fie la fel de popular în faţa viitorilor potenţiali patroni ca un „vînt" într-o cabină telefonică.

– Nu, el a cerut numărul 1, îi spunea el lui Atherton. Adică, a întrebat dacă poate primi cabina din capăt, cea mai îndepărtată.

– Nu vi s-a părut o cerere surprinzătoare?

Pascoe îşi frecă ochii, obosit.

– De ce mi s-ar fi părut? Nu ştiam că avea de gînd să se sinucidă. Putea primi orice cabină dorea. Le putea lua pe toate, din partea mea, atîta timp cît plătea.

– Asta a fost după sau înainte să semneze „John Smith"?

– Dumnezeule, nu ştiu! După, cred. Ce contează? Credeți că ar fi trebuit să-i cer actele de identitate, să-l întreb ce avea de gînd? Şefii mei nu ar fi de acord cu dumneavoastră. A plătit în numerar, putea face orice dorea acolo.

– Şefii tăi nu ar vrea ca motelul lor să fie folosit în scopuri ilegale, sugeră moderat Atherton.

– Nu este ilegal să te duci cu o prostituată.

– Asta a făcut el? întrebă Atherton, interesat.

Pascoe îl privi furios.

– Oh, ascultă amice, am fost treaz toată noaptea. Nu-mi întinde capcane. O mulțime de tipi aduc tîrfe acolo şi cei mai mulți nu vor să afle toată lumea asta. Tipi căsătoriți, înțelegi? Nu este treaba mea. Nu sînt arhiepiscopul de Canterbury.

– Dar ai spus că tipul ăsta era singur.

– A venit singur. Nu ştiu însă dacă nu-l aştepta cineva afară, da?

– Corect, spuse Atherton zîmbind puțin. Ia-o încet, prietene. Vreau doar să aflu ce ştii. Arăta ca şi cum l-ar fi aşteptat o fată afară? Părea agitat, nervos... sau cum?

Pascoe îşi îndepărtă privirea, încercînd să-şi aducă aminte.

– Băuse. Nu era beat, dar îi simțeam mirosul. Era... nu ştiu cum să spun. Vesel? Puțin încins? Oricum, nu era trist sau deprimat. Mda, este posibil să-l fi aşteptat o fată afară. Sau un tip.

Îi aruncă o privire serioasă lui Atherton.

– Avem şi o mulțime de genul celălalt, ştii?

– Da, ştiu. Aşa ți s-a părut şi el?

Pascoe ridică din umeri.

– Nu poți să-ți dai seama. N-aş zice, dar, Isuse, orice pervers poate arăta ca Joe Normal azi. Nu s-a fandosit şi nu mi-a spus „rățuşcă", asta e sigur. Era doar un bărbat

între două vîrste, în costum. Dacă aş fi ştiut că vrea să se prăjească, aş fi fost mai atent.

– Bine. Şi nu ştii dacă avea maşină? Nu ai auzit nici o maşină parcînd? Nu a menționat nimic legat de vreun mijloc de transport?

Pascoe clătină din cap, indiferent.

– De la biroul meu nu se vede afară. I-am spus deja colegului tău toate astea, celui cu barbă. De ce nu-l întrebi pe el?

– Pentru că vreau să le aud de la tine. S-ar putea să-ți aminteşti altceva, ceva ce nu i-ai spus lui.

– Cum ar fi că tipul avea un picior de lemn sau un ochi lipsă? rînji Pascoe, iar apoi se opri, cu gura deschisă ridicol. La naiba, ai dreptate! Tocmai mi-am amintit ceva – avea o cicatrice pe dosul palmei.

– Pe care dintre ele?

– Pe mîna dreaptă. Cînd a semnat în registru. O cicatrice veche – o dungă de piele lucioasă, cam de doi centimetri lățime, de la încheietura mîinii pînă la articulațiile degetelor.

Îl privi încîntat pe Atherton, aşteptînd laude.

– Nu i-am spus colegului tău asta. Abia acum mi-am amintit.

– Spui că părea veche? Nu era umflată sau cutată sau roşie?

– Nu. Piele netedă şi decolorată, lucioasă. Veche de ani de zile. Abia o puteai observa, dacă nu te uitai atent. Nu era urîtă.

– Pare posibil să fi fost o grefă de piele?

– Mda. Aşa ceva. Poate că a avut o arsură urîtă...

Zîmbetul lui Pascoe se descompuse încet.

– Isuse, bietul de el. Ai văzut cabina? Ce mod de a muri.

– Probabil că a fost copleşit în primele cîteva minute, spuse Atherton ca să-l liniştească. Crezi că ne poți ajuta să facem un portret robot? Îți aminteşti cum arăta?

– Să-mi amintesc?

Pascoe privea fix, adunînd doi şi cu doi şi devenind uşor verzui.

– Mda, aş putea încerca. Era un tip arătos. Era...

Îşi strînse buzele.

– Nu te mai gîndi la asta, îl sfătui Atherton.

2

Curajul betivului, plecarea neanuntată

Medicii legişti sînt la fel de deosebiți unul față de celălalt cum i-a făcut Dumnezeu pe toți oamenii, dar, în general, au două lucruri în comun: miros a mentă şi nu poartă cravată.

Freddie Cameron purta papion. În acea zi, era de mătase bleumarin, cu un punct micuț purpuriu, ca să se asorteze cu dunga aproape purpurie a costumului său albastru închis. Martha, soția lui, era cea care îi alegea hainele, şi el avea uneori impresia că ea era prea conservatoare. Petrecîndu-şi cea mai mare parte a vieții la morgă, Cameron ar fi preferat ceva mai vesel, din cînd în cînd.

Odată, cînd era mai tînăr, purta o jachetă galbenă. Aceea înveselea într-adevăr locul. Dar o aruncase atunci cînd Martha îi spusese că îl făcea să arate ca un hîrțogar. Nu pentru că ar fi avut ceva împotriva hîrțogarilor, bineînțeles. Unii dintre cei mai buni prieteni ai lui erau hîrțogari, dar pe vremea aceea încerca să-şi facă un nume în profesia lui şi voia să arate ca un medic legist de prima mînă.

Vechiul lui prieten Bill Slider avea să arate întotdeauna ca un polițist, se gîndi el. Dar măcar acum părea mult mai vesel. Într-o vreme, în timpul cazului Austen, Cameron

fusese îngrijorat că bătrînul Bill avea să sufere o cădere nervoasă. Devenise extrem de nervos şi făcea unele lucruri foarte ciudate, dar acum părea să se fi întors la vechea lui personalitate, slavă Domnului.

– Ei, bătrîne, ce mai faci? îl salută Cameron degajat. Arăţi bine. Primeşti destul?

– Primesc atît de mult, încît mă gîndesc să-mi iau un puşti, zise Slider, enigmatic.

Cameron făcu legătura evidentă. Nu-i plăcuse niciodată de Irene şi simţea că Joanna era mult mai potrivită, dar cum Bill continua să locuiască împreună cu doamna lui, lucrurile erau cam ciudate.

Dacă totul ar fi mers normal, el şi Martha i-ar fi invitat pe Bill şi pe Irene la ei, din cînd în cînd, dar Cameron nu se simţea în stare să facă asta şi nici să-i explice Marthei noile circumstanţe.

Martha era puţin cam demodată cu astfel de lucruri. Dar aşa sînt toate femeile, nu? Se simt ameninţate de asta. Aşa că el trebuia să găsească scuze în ambele părţi.

– Ce mai face tînăra doamnă? spuse el politicos.

Slider ştia cam ce gînduri treceau prin mintea lui Cameron şi spuse prietenos:

– Trebuie să o cunoşti, Freddie. Poate că vom reuşi toţi patru să luăm masa undeva.

Ochii lui Cameron se măriră puţin.

– Ha! Da, de ce nu, de ce nu? Bună idee! Mda, poate că ar trebui să o facem.

O luă înainte, o siluetă energică, care lui Slider i se părea total deplasată în acel decor modern în crom şi oţel. În sfîrşit, fusese închisă morga veche cu cărămizi emailate, chiuvete de porţelan şi mese smălţuite, cu care Slider îl asocia întotdeauna pe Cameron. Autopsiile erau efectuate acum în departamentul patologic al spitalului.

Înăuntru era aceeaşi mulţime veselă de privitori, cunoscuţi în Departament sub numele de Grămada de rugbi:

ofițerul de legătură cu laboratorul, ofițerul coronerului, fotografii, Hunt, ca ofițer cu probele, pentru ca să supravegheze sigilarea şi etichetarea şi D'Arblay, care fusese primul ofițer ajuns la fața locului, ca să identifice cadavrul ca fiind cel de la hotel.

Însoțitorii de la morgă se înălțau pe fundal ca nişte mame la un examen de balet şi se mai aflau acolo doi cercetători ai spitalului, în halate albe şi nişte studenți la medicină.

În vechea morgă, după cum îi mărturisise odată Cameron lui Slider, era prea frig şi inconfortabil ca să atragă mulțimile.

Freddie avea obiceiul să-i servească pe toți cu gume de mestecat mentolate, înainte să înceapă.

– Locul acesta nou mă costă un pachet întreg, zise el.

După încheierea pregătirilor preliminare, Cameron ridică scalpelul lung, cu lamă de 22 cm şi încercă o mică glumă de legist:

-- Să cioplesc?

După care secționă corpul.

– Ştim numele? întrebă el după un moment.

– Nu încă, spuse Slider.

– Şi asta este foarte bine, zise Atherton. Nu este conform normelor de etichetă să tai pe cineva căruia i-ai fost prezentat.

– Poftim?

– Alice – Mutton; Mutton – Alice.

Numele de „Alice" îi oferi cheia lui Slider, care clătină din cap cu tristețe în direcția colegului său. Într-una din zile, cît mai curînd, trebuia să-şi facă timp să citească şi el cărțile acelea blestemate. Cînd Atherton şi Joanna se întîlneau, se simțea ca şi cum ar fi fost singura persoană de la o petrecere care nu auzise niciodată de Salman Rushdie.

– Deci, căutăm o sinucidere, da? întrebă Cameron.

– Head caută o sinucidere. Şi un accident merge.

Orice, atîta timp cît putem închide cazul. Trebuie să se gîndească la rata noastră de cazuri rezolvate.

– Slavă Domnului că noi nu avem salariul lui, nu-i aşa? zise Cameron.

Fluiera aproape fără să se audă, în timp ce lucra. Atherton realiză cu un zîmbet interior la adresa disonanței masive, că melodia era *The Deadwood Stage.*

– Semnele ligaturii tale ies foarte frumos, Bill, spuse Cameron. Nu am nici o îndoială, dar o să mai iau cîteva secțiuni pentru lamele, să fac nişte poze drăguțe pentru coroner şi amicii lui. Şi acum să vedem...

Continuă să lucreze, întrerupîndu-se din cînd în cînd cu comentarii.

– Hm, nu ştiu. Foarte puține zgîrieturi. Trahee intactă, nici o ruptură a venelor şi arterelor principale. Cricoidul şi aritenoizii intacți. O să scot hioidul, să vedem dacă se vede vreo fractură la microscop, dar nu pare o încercare serioasă de spînzurare, amice...

După o pauză, adăugă:

– Nu există urme de carbon în nări, iar rănile exterioare sînt toate post-mortem. O să facem o secțiune a plămînilor. Arată ca o anoxie cauzată de ocluzie – o pungă de plastic peste cap, pentru tine, pentru mine şi pentru juriul coronerului. Sinucigaşilor le place să fie siguri, nu? Să vedem dacă s-a şi otrăvit...

Cînd deschise stomacul, chiar şi Atherton care stătea în spate şi sugea cu putere din *Trebor's,* simți mirosul de alcool.

– Curajul bețivului. Un băutor de brandy, zise Cameron, cu un ton în care se simțea atît aprobarea, cît şi regretul. Probabil că a băut toată sticla. Totuşi a mîncat foarte puțin. Şi aş spune că a mai băut o halbă sau două, mai devreme.

– Cît de beat era, în concluzie? întrebă Slider.

– Pulbere. Nici nu mai putea să meargă. Dacă nu s-ar fi spînzurat, probabil că ar fi murit din cauza unei intoxi-

caţii cu alcool. O să trimitem asta la laborator, pentru analiză, pentru orice eventualitate.

Slider schimbă o privire cu Atherton. Începea deja să arate mai bine.

Un om atît de beat ar fi putut da foc accidental.

– Poate că aceasta va fi ziua norocoasă a lui Head.

Puţin mai tîrziu, însă, Cameron spuse, cu o voce total diferită:

– Hei, hei, hei. Aici este ceva. Este puţin cam urît. Vino să arunci o privire, Bill.

Introdusese o pereche de pensete în zona vintrelor şi, apropiindu-se, Slider văzu ceva strălucind printre coaste.

– Pare a fi o sîrmă, zise el.

– Sîrmă cu cămaşă de plastic. Plasticul s-a topit, uite, aici şi aici, spuse Cameron. Vezi cum s-a răsucit şi în jurul scrotului?

Slider simţi cum şi „biluţele" lui încercau să se ascundă, pentru siguranţă, în bazin.

– Cum este cu încheieturile mîinilor şi cu gleznele, Freddie?

– Este greu de spus, zise Cameron, în cele din urmă. Vezi aici şi aici, unde pielea este intactă? Ar putea fi semnul unei ligaturi. Nu pot fi sigur fără o examinare microscopică. Din fericire, straturile subcutanate nu sînt în totalitate distruse. O să iau nişte mostre: s- ar putea să fi rămas fibre de cînepă în ţesut. Dar aş spune că este posibil ca braţele să fi fost legate. Asta ar putea explica de ce nu s-au contractat, aşa cum s-a întîmplat cu picioarele.

– Presupun că nu poţi scoate nimic din glezne, sînt prea rău arse.

Practic, din picioare, nu mai rămăseseră decît oasele.

– Crezi că era ceva în neregulă cu picioarele lui? Oasele arată ciudat.

– La fel ai arăta şi tu dacă ai fi prăjit într-un furnal încins, spuse Cameron.

Se aplecă mai aproape şi arătă ceva, triumfător.

– Ha! O fibră. Covor sau sfoară? Vom vedea.

Se uită pe deasupra ochelarilor la Slider.

– Legat ca un curcan de Crăciun şi cu o pungă în cap. Ştii a ce începe să semene asta, nu, Bill?

– Strangulare sexuală, spuse Slider, fără tragere de inimă.

– Cum? spuse Atherton.

Slider se întoarse spre el.

– Perversiunea cu spînzurarea. Nu ai mai întîlnit aşa ceva? Ei, presupun că nu este prea comună.

– Bill şi cu mine am întîlnit cîteva cazuri, de-a lungul timpului, zise Cameron. Una din plăcerile de a lucra la Central. Victima se aduce singură la orgasm strangulîndu-se sau sufocîndu-se. Uneori le face pe ambele, aşa cum pare să fie şi în cazul acesta. Le place şi să se lege, dînd o atenție deosebită brațelor şi organelor genitale. Bineînțeles, uneori merg prea departe şi descoperă că nu se mai pot dezlega la timp. Şi atunci intră, de obicei, în atenția mea.

– Ce fac unii pentru plăcere! spuse Atherton.

– Partea ciudată este că foarte des se dovedesc a fi oameni liniştiți, respectabili, continuă Cameron extrăgînd secțiuni de țesut din încheieturi. Familiile lor nu au nici cea mai vagă idee despre ce fac ei, în ciuda faptului că trebuie să aibă o valiză plină cu echipament, ascunsă undeva în casă.

– Echipament? Adică frînghii? întrebă Atherton.

– Şi glugi, zise Slider cu o voce neutră. Şi reviste pornografice. Uneori şi lenjerie feminină. Trebuie o mulțime de articole.

Oftă şi continuă:

– Deci, începe să semene mai mult a accident, decît a sinucidere. Nu ştiu dacă asta va face să fie mai uşor de comunicat rudelor.

– Cînd veți afla cine este, bineînțeles. Sau, mai bine zis, cine a fost, spuse Cameron.

Atherton privi fruntea tristă a superiorului său.

– Te-ai gîndit vreodată, şefule, că s-ar putea ca Pămîntul să fie Iadul unei alte planete?

Beevers dădu buzna în camera detectivilor, cu mustaţa zbîrlită de entuziasm ca o omidă excitată sexual.

– Cred că l-am găsit.

Toată lumea îl privi. Erau o mulţime de birouri goale, dar exista totuşi o audienţă satisfăcătoare. Detectivul Tony Anderson tocmai se întorsese din permisia pe care şi-o luase ca să-şi schimbe locuinţa.

Le arătase tuturor fotografia noului lui apartament, pozat din douăzeci şi două de unghiuri artistice diferite, chiar şi răbdătorului Andy Mackay, în ciuda faptului că acesta ştia cum arăta casa, fiindcă îl ajutase la mutat.

Detectiva Kathleen „Norma" Swilley discuta cu voce scăzută cu colega ei, Polly Jablowski, care era cunoscută mai mult din motive onomatopeice, drept „The Polish Plonk"[1] – „plonk" fiind termenul de jargon cel mai folosit pentru femeile poliţist. Polish îşi făcea stagiul în Departament, căruia spera să i se alăture.

Norma o sfătuia, anticipativ, cum să se descurce cu diferitele avansuri ale lui „Gentleman" Jim Atherton şi ale lui Phil „The Pill"[2] Hunt – la fel de insistent, dar mult mai obositor.

Dar cea mai mare satisfacţie era că Slider se afla acolo, consultîndu-se pe un ton scăzut cu Atherton, care era deja extrem de distras de faptul că îşi auzise numele rostit de buzele Normei, ceea ce făcea să-i vină foarte greu să se mai concentreze la tot ceea ce-i spunea şeful lui.

---

1. Poşirca poloneză (engl.)
2. Pilulă (engl.)

Slider îşi îndreptă spatele.

– Cadavrul de la motel?

– Da, domnule, spuse Beevers prompt.

Simţea că era o adevărată lovitură şi satisfacţia lui interioară era atît de mare, încît piciorul stîng îi zvîcnea chiar şi după ce luă poziţie de drepţi.

– Este vorba de una din maşinile parcate în Rylett Road, o *Escort XR3* roşie...

– Ah, o maşină de tîmpiţi, murmură Atherton pe un ton de cunoscător.

XR3-ul lui Hunt „mînca" aproape tot salariul acestuia, iar Beevers îşi dorea mult una identică.

Beevers nici măcar nu se întrerupse.

– Proprietarul este un anume Richard Neal, cu locuinţa în Pinner. Soţia lui spune că ar fi trebuit să fie plecat într-o călătorie de afaceri pentru cîteva zile, în nord... a plecat duminică seara. Nu cunoaşte nici un prieten, nici o cunoştinţă de afaceri sau alt motiv pentru care el să fi parcat în Rylett Road. Am verificat la toate hotelurile la care ar fi trebuit să stea şi ei nu l-au văzut. Iar descrierea se potriveşte, în ceea ce priveşte vîrsta şi înălţimea.

– Ea nu a raportat dispariţia lui? zise Norma. Nu se aştepta să sune acasă, pînă acum?

– Nu ştiu nimic despre asta, recunoscu Beevers, fără prea multă tragere de inimă. Poate că nu o făcea, de obicei.

– În regulă, interveni Slider. Ar fi mai bine să verificăm.

Suna promiţător, dar nu voia să-l trimită pe Beevers – care, în ciuda aspectului lui liniştit, era la fel de liniştitor ca un atac de hemoroizi – să-i spună doamnei Neal că era posibil să fie văduvă. Asta părea o treabă bună pentru Superman.

– Atherton, ar fi bine să te duci să vorbeşti cu ea. Ia portretul robot, vezi dacă îl recunoaşte. Norma, cred că ar fi bine să te duci şi tu, pentru orice eventualitate, ca să-i oferi o alternativă.

– Ce-ați zice să-i dăm o șansă lui Polish, domnule? spuse Norma cu generozitate. Ar fi o experiență bună pentru ea.

– Da, bine, de ce nu? Anunțați-ne imediat dacă îl identifică și noi vom aduce mașina pentru ca să poată arunca o privire cei de la laborator.

– Cît de mult trebuie să-i spunem despre modul în care a murit? întrebă Atherton.

– Cît mai puțin posibil. O să-i spun restul chiar eu, odată ce vom fi siguri. Vezi dacă are o fotografie recentă cu el și îl vom încerca pe Pascoe cu ea. Dacă el confirmă, va trebui să aranjăm o identificare formală la morgă, dar nu aș vrea să o trec prin asta, dacă nu este necesar.

– Înțeles, șefule.

Atherton își desfășură lungimea lui de viking și o proiectă spre ușă.

– Haide, Polish. Pornim spre tărîmuri necunoscute, așa că ține-ți harponul la îndemînă. Eu voi agita apele, tu ai grijă la rechini.

– Credeam că locuiește în Pinner.

Atherton îi acordă o privire examinatoare.

– Ai fost vreodată în Pinner?

Pinner era o suburbie tipică Metroland, o mică așezare rurală neatinsă de timp pînă la venirea căii ferate, iar acum o simplă extensie anonimă a Marii Londre.

Satul originar era încă vizibil în strada cu case cocoșate, pe jumătate din cherestea, și o biserică drăguță cu un turn cu ceas, dar arhitectura devenea din ce în ce mai modernă pe măsură ce te îndepărtai de centrul istoric.

Era genul de peisaj suburban care îl făcea pe Atherton să se înfioare.

Îi plăcea orașul și satul, fie una, fie alta – nu acea mohoreală de compromis care te lipsea de avantajele ambelor.

Era unul dintre motivele pentru care nu se întorsese niciodată în locul lui de naştere, în Weybridge. Şi acela era destul de rural, pe vremea cînd era el copil...

– Tocmai ai trecut, spuse deodată Polish. Aceea era Cranley Garden, pe stînga.

– Da?

Atherton aruncă o privire în oglinda retrovizoare, apoi făcu o întoarcere în „U" violentă şi coti la dreapta.

Polish, obişnuită cu maşinile echipajelor de poliţie, nici măcar nu clipi.

– La ce număr?

– 19. Iată-l.

Atherton opri maşina.

– La naiba! Uşă imitaţie georgiană, ferestre Tudor şi obloane false stil castel elveţian. Ce bine că nu este şeful aici.

– De ce, nu i-ar fi plăcut?

– Este foarte sensibil în privinţa arhitecturii. Ai putea spune că are un complex al edificiilor.

Ea nu prinse sensul.

– Mie mi se pare foarte drăguţă.

Atherton oftă.

– Tu nu ai nici o putere de discriminare, Polish.

– Discriminarea este un lux. Ar trebui să locuieşti acolo unde am copilărit eu, într-o cameră dintr-o casă, şi nici măcar o cameră frumoasă, iar bucătăria era întotdeauna plină de rufele altora.

– Încetează, mă faci să plîng, sincer. În regulă, retrag ce am spus şi o să-ţi gătesc o cină la mine acasă, ca să mă revanşez.

– Bine, zise ea zîmbind. Este o logică ciudată, dar accept.

Doamna Neal era o femeie frumoasă, de patruzeci şi nouă de ani, dar care putea trece drept una de patruzeci şi cinci.

Bine întreţinută şi îmbrăcată elegant, dar cu o expresie de nemulţumire a gurii şi cu o anumită umflătură în jurul ochilor, despre care Atherton, cu vasta lui experienţă, credea că provenea din faptul că nu făcea dragoste suficient de des.

Ea privi îndelung portretul robot, pe faţă citindu-i-se alternativ îndoiala şi teama.

– Seamănă puţin cu el. Ar putea fi el. Nu ştiu... cum aş putea să-mi dau seama?

Îşi ridică privirea, plimbînd-o de la Atherton la Polish şi stabilindu-se, în cele din urmă, asupra lui Atherton.

Vocea ei se ridică cu o jumătate de octavă.

– Ce i s-a întîmplat? Unde este? De unde aveţi fotografia aceasta?

– Doamnă Neal... începu Atherton, dar ea îl întrerupse.

– Ce a făcut? De ce nu-l pot vedea? Este soţul meu, nu mă puteţi împiedica să-l văd. Îmi cunosc drepturile!

– Doamnă Neal, nu ştim dacă bărbatul pe care l-am găsit este soţul dumneavoastră. Asta încercăm să stabilim...

– Cum adică, l-aţi găsit? Este mort, nu-i aşa? Asta încercaţi să-mi spuneţi?

Atherton o privi examinator, în stilul unui barman care îşi studiază clientul ca să vadă dacă este în stare să mai primească un rînd.

– Bărbatul în chestiune este mort, dar nu ştim dacă este sau nu soţul dumneavoastră. Nu exista nici un act de identitate asupra lui.

– Dar spuneaţi că i-aţi găsit maşina.

– Maşina a fost găsită în apropierea acelui loc. Asta ne-a condus la dumneavoastră. Dacă nu puteţi explica prezenţa lui acolo, atunci s-ar putea să fie...

– Oh, Dumnezeule.

Se ridică brusc, mototolind portretul robot între degete. Faţa îi devenise deodată descompusă, ca şi cum ar fi

îmbătrînit cu cinci ani, dar se părea că mintea ei încă funcționa.

– Este femeia aceea... ea l-a ucis. Despre ce a fost vorba, droguri? Sau inima?

Rîse cu tristețe.

– Întotdeauna m-am gîndit că o să-i cedeze inima într-o zi, dacă va continua în stilul acesta. I-am spus că va fi găsit mort în pat cu vreuna din tîrfele lui. I-am spus că are cincizeci de ani, nu douăzeci şi cinci, dar el continua să...

Se opri brusc şi îşi muşcă buzele.

Polish se aşeză pe scaunul de lîngă ea şi se apleca în față, compătimitoare.

– Tîrfe, doamnă Neal?

Ea îşi ridică privirea, cu o străfulgerare în ochi.

– Cum altfel le-ai putea numi? Fete destul de tinere ca să-i fie fiice, majoritatea, care vor doar să se distreze. Fără morală, fără maniere. El azvîrlea cu banii. Ce le păsa că era căsătorit? Iar ultima, o lepădătură cu părul roşcat! Am văzut-o coborînd din maşina lui la gară, cu o fustă pînă la urechi, tîrfulița. S-a aplecat să-l sărute de la revedere, arătîndu-şi chiloții la toată lumea. Mare mirare că purta aşa ceva!

Atherton se aşeză cu grijă.

– Soțul dumneavoastră avea o legătură?

– El avea întotdeauna o legătură, spuse ea cu amărăciune. Încă de cînd ne-am cunoscut. Sîntem căsătoriți de şaisprezece ani şi a avut cîte o legătură cincisprezece din ei. Nici măcar nu se oboseşte să le ascundă. Toate acele călătorii de afaceri! Crede că eu sînt proastă? I-am spus anul trecut, după ce am încercat să-i telefonez la Dragonara, în Leeds, iar cei de acolo nici nu auziseră de el. I-am spus să nu se mai obosească să mă mintă. Avea obiceiul să telefoneze şi să pretindă că este la vreun hotel stupid, cînd, de fapt, el era tot timpul în apartamentul vreunei tîrfe, făcînd...

Începu să bolborosească şi lacrimile se înteţiră.

– I-am spus să nu se mai obosească să mă mintă.

Fața i se schimonosi.

– Şi el nu a mai făcut-o. Ticălosul nu a mai făcut-o.

Suspina zgomotos.

Atherton rămase tăcut, aşteptînd-o să continue. O vedea cu coada ochiului pe Polish arătînd stînjenită şi încercînd să nu arate asta. Îi prinse privirea şi îi făcu un semn mic cu capul.

Doamna Neal voia să vorbească şi, pentru moment, nu-i vedea pe nici unul dintre ei ca pe nişte oameni reali. Erau doar nişte persoane cărora putea să le spună totul.

După o vreme se opri din plîns suficient de mult ca să continue, trăgîndu-şi respirația în suspine sfîşietoare, între fraze.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu trebuia să mă căsătoresc cu el. Vreau să spun că era ceva normal pentru slujba asta. Oh, i-au dat un nume elegant, dar de fapt e vorba doar de un destrăbălat. Un comis-voiajor.[1] Ei bine, este o glumă, nu-i aşa? Ca o distanță lungă, lungă...

Se opri şi scormoni în mînecă după batistă, după care îşi suflă nasul cu putere.

Atherton aşteptă să termine, iar apoi îi puse o altă întrebare, dornic să o facă să continue să vorbească, înainte să-şi recapete gradul normal de conştiință de sine.

– Ce vindea?

– Sisteme de detectare a incendiilor şi sisteme de securitate, pentru birouri, fabrici, hoteluri şi altele. Era paznic cînd l-am cunoscut, dar a demisionat după ce ne-am căsătorit. Spunea că era prea periculos, că nu era corect față de mine să-şi asume un asemenea risc. Corect față de mine!

---

1. Joc de cuvinte intraductibil: rep = comis-voiajor, dar înseamnă şi destrăbălat, stricat.

Scoase un hohot de rîs ironic, ca un lătrat, iar apoi, deodată, păru să-i vadă din nou şi să-şi audă propria voce.

Îşi prinse buza cu dinţii, stînjenită.

Îşi expusese sufletul unor străini.

– Ei, murmură ea, dar ştiţi despre ce e vorba.

– Doamnă Neal, spuse Atherton, soţul dumneavoastră avea vreun semn distinctiv? O aluniţă, o cicatrice sau ceva de genul acesta?

Faţa ei se înăspri, cînd îşi aminti brusc care era motivul acelei vizite. Acum îmbătrînise cu zece ani.

Atherton se îndoia că avea să mai arate vreodată de patruzeci şi cinci de ani.

– Da, spuse ea ezitînd, ca şi cum i s-ar fi cerut să-şi incrimineze soţul. Avea o cicatrice pe dosul palmei, aici. O cicatrice veche, dinainte să-l cunosc eu.

Căută cu privirea faţa lui Atherton şi în ochii ei apăru moartea, pierderea oricărei speranţe. Acum nu avea să mai existe nici o scenă a împăcării, visul care o susţinuse ani de zile, vis în care el le repudia pe toate celelalte femei şi îi spunea că îşi dăduse seama că pe ea o iubea, numai pe ea. De data aceasta, el nu avea să se mai întoarcă.

– El este, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce lipsită de vlagă. Este mort.

– Bărbatul pe care l-am găsit are o cicatrice în acel loc, spuse Atherton cu blîndeţe.

– Oh, Dumnezeule, zise ea aproape în mod mecanic, mintea ei rănită încă funcţionînd. Dar nu înţeleg... avea cărţi de vizită în portofel şi cărţile de credit. Şi mai era şi permisul lui de şofer... îl avea întotdeauna la el. De ce nu-i ştiţi numele?

– Nu am găsit nici unul dintre aceste documente.

Atherton îşi dădea seama că Polish se uita la el, o privire scurtă şi intensă, parţial alarmată, parţial întrebătoare.

– Portofelul lui nu era acolo? Cum, i l-a furat ea? Ea... adică a fost jefuit? Atacat?

În momentul acela realiză ceea ce nu aflase încă. Întrebă totuşi:

– Cum a murit?

Acum era într-adevăr momentul în care trebuia să fie foarte prudent.

– A fost un foc la motel, doamnă Neal. Se pare că soțul dumneavoastră luase o cameră acolo...

– Oh, Dumnezeule. Oh, Dumnezeule.

Atherton se gîndi că ea avea să repete asta la infint, dar după o clipă se opri.

Cînd, în cele din urmă, plecară, Polish rămase cu privirea ațintită în față, prin parbriz.

– Deci, asta a fost, spuse Atherton cu uşurință. Ghinion să cadă pe capul nostru. De obicei lăsăm acest gen de sarcini „trupeților".

– Da, ştiu. Şi eu sînt unul dintre ei, dacă ai uitat.

Polish se încruntă puțin şi zise:

– Nu a vrut să discute cu mine. Abia dacă îşi dădea seama că eram şi eu acolo. Pe tine te voia drept sprijin.

– Da.

Era o opinie înrădăcinată în Poliție că o femeie îndurerată, care fusese violată, atacată sau care suferise o pierdere grea, avea nevoie de o altă femeie căreia să i se confeseze, dar Slider ştia, din experiență, că femeile se descărcau mai curînd în fața unui bărbat – cu condiția să fie un bărbat blînd, compătimitor –, iar Atherton era de acord cu el.

– Presupun că este ceva de genul situației în care fetele nu vor niciodată să discute despre ciclu cu mamele lor, spuse el, după o clipă.

– Chiar aşa? Vorbeşti din experiență?

– Termină. Presupun că femeile nu au efectiv încredere una în alta, asta este concluzia, pînă la urmă.

Polish întinse mîna şi îl bătu pe genunchi, scurt şi electrizant.

– Prostănacule. Femeile nu au încredere nici în bărbaţi. Ştiu doar cum să-i manipuleze.

Dickson se întorsese, spre profunda uşurare a lui Slider. Chiar dacă era un ticălos imposibil – toţi cei care aveau grad mai mare de inspector erau, prin definiţie –, măcar era un detectiv bun-ticălos imposibil, cu care puteai face afaceri.

Slider îl privi aproape cu afecţiune, intrînd în biroul cu miros de *Bells* şi *Marlboro.*

Dickson îşi făcuse cei doi ani de probă pe stradă, se transferase ca detectiv cît de curînd reuşise şi îşi petrecuse tot restul carierei în Departament. Era detectiv în întreaga grosime vulcanizată a fiinţei lui.

Head, pe de altă parte, fusese în uniformă tot timpul şi abia recent făcuse o carieră laterală, ca să îşi grăbească drumul ascendent spre stele.

Avea să revină la uniformă imediat ce se elibera un post de comandant, sperînd probabil să uite coşmarul indisciplinat al Departamentului, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat niciodată.

Corpul vast al lui Dickson era înghesuit în scaunul lui pivotant, costumul pătat de scrum abia reuşind să-l cuprindă.

Mîinile lui uriaşe se odihneau pe birou, ca şi cum erau atît de grele, încît avea nevoie să le aşeze undeva pentru o clipă, iar petele de nicotină de pe degete se întinseseră în ultima vreme, îndreptîndu-se ca o cangrenă spre inima lui.

Şi, totuşi, ochiul ager al lui Slider sesiză o schimbare în bătrînul taur. Părea – era posibil? – mai slab. Faţa lui largă, puhavă, părea infim mai puţin lată, obrajii roşii puţin mai palizi. Semăna cu un om care fusese bolnav – nu foarte grav, dar pe neaşteptate.

Iar ochii negri erau parcă o idee mai puțin impenetrabili decît de obicei.

– Da, Bill, îl întîmpină el pe Slider, superficial. Care este situația la incendiul de la motel? Am înțeles că ai avut o discuție cu superintendentul detectiv-şef Head.

– Nu prea a fost o discuție, domnule, începu Slider, dar Dickson trecu peste afirmația lui ca o cireadă de vite de douăzeci de mii de capete.

– Nu te place. Ai grijă, nu ne place pe nici unul. Dar pare să-şi fi băgat în cap că tu nu îi acorzi respectul cuvenit. *O insolență mută* – oare aşa era expresia?

– Expresia lui, domnule?

Dickson nu răspunse la o întrebare care nu îl interesa.

– Ia loc. Spune-mi ce ai aflat.

Slider îi spuse.

– Seamănă a moarte accidentală.

– Şi atunci, care este problema?

– Sînt mai multe lucruri, domnule. Conform spuselor soției lui Neal, el era un afemeiat notoriu – cîte o fată în fiecare port. Este posibil, atunci, ca el să aibă nevoie să apeleze la frînghii şi sîrme ca să-şi obțină satisfacția?

– Poate că nu era. Poate că ea a mințit. Sau poate că el a mințit-o în legătură cu bărbăția lui.

– Da, domnule. Dar aş vrea să aflu, totuşi. Apoi mai este faptul că nu avea portofelul şi cărțile de credit la el. La început am crezut că au fost furate, dar cînd am adus maşina, am găsit portofelul cu tot ce era în el intact, în compartimentul bordului.

– Cum a plătit camera de la motel?

– În numerar.

– Atunci nu avea nevoie de cărți de credit, nu?

– Nu, domnule. Dar de ce să le lase în maşină? Nu este normal. Şi nu am găsit cheile de la maşină.

Dickson părea nerăbdător.

– Asta este tot?

– Nu chiar. Mai este şi incendiul. Nu mi-a plăcut nicio-

dată asta. Teoria cu ţigara căzută nu se potriveşte cu motivul perversiunii, după părerea mea. Iar acum, cei de la laborator au descoperit urme de ceară de lumînare pe podea şi pe fragmentele din materialul scaunului.

– Ceară de lumînare?

Ochii lui Dickson erau mai neinteresaţi decît oricînd. Erau la fel de lipsiţi de energie ca o sticlă pe jumătate goală de apă tonică, pe care o găseşti în fundul frigiderului, cînd te întorci din vacanţă.

– Asta este? Ceară de lumînare?

Slider rămase calm.

– Nu trebuie să-ţi spun eu, nu-i aşa, cîte lucruri se pot face cu o lumînare aprinsă. Asta pe lîngă a te autoflagela. Cabina era un loc preferat al prostituaţilor, hoţilor şi Dumnezeu ştie căror altor nelegiuiţi. Se zvoneşte că sînt unii care folosesc lumînări în legătură cu introducerea ilegală în corp a binecunoscutelor droguri reactive.

– Domnule...

– Deci tot ce ai, ca să te opui logicii bine motivate a domnului Head, este surpriza că omul era un pervers, surpriza că şi-a lăsat portofelul în maşină, surpriza că lipseau cheile maşinii şi suspiciunea legată de prezenţa cerii de lumînare?

Toţi poliţiştii sînt actori. Trebuie să fie, ca să supravieţuiască.

Dar nu reuşesc întotdeauna să se păcălească unii pe ceilalţi şi bineînţeles, nici nu au întotdeauna această intenţie. Slider examină nivelul de ironie jovială, de îmbufnare ofilită şi de furie îndreptăţită care îi fuseseră oferite şi nu crezu în nici una dintre ele.

– Mie nu mi se pare în regulă, spuse el, interpretînd rolul probităţii nedumerite, dar încăpăţînate. Cred că a mai fost cineva acolo.

– Ei bine, şi eu la fel, recunoscu Dickson aprinzîndu-şi altă ţigară. Am încredere în instinctul tău. Şi am încredere în senzaţia pe care o am aici...

Se bătu chiar în spatele urechii, în mod periculos, cu arătătorul cu care ținea țigara aprinsă.

– ...atunci cînd cineva îmi oferă o grămadă de gunoaie şi pretinde că este profiterol. Aşa că poți continua să cauți. O să-i spun colonelului să ne ofere o perioadă de amînare şi vom trata totul ca circumstanțe suspecte.

– Mulțumesc, zise Slider.

Dickson se aplecă puțin în față şi o privire înspăimîntător de apropiată de un apel uman apăru în ochii lui.

– Dar dă-mi ceva repede, Bill, pentru Dumnezeu. Lui Head nu o să-i placă această scurgere din buget. Va trebui să duc puțină muncă de convingere. Şi dacă roata se învîrte şi eu voi cădea de la mare înălțime, nu trebuie să-ți spun cine va fi sub mine, nu?

– Nu, domnule.

Din toate amenințările pe care le auzise în douăzeci de ani de slujbă, aceasta era, cumva, cea mai puțin convingătoare.

„Dickson pare în pericol de a se transforma într-o pisicuță", se gîndi Slider, în timp ce se întorcea nedumerit în biroul lui.

3

Tarte furate

La cantină făceau bine prăjelile: serviciu complet, toate specialitățile, inclusiv pîine prăjită, pentru care Slider avea o pasiune lamentabilă.

Exista o cameră separată, unde „şefii" puteau mînca separat de „trupă", dar Slider se aşeză cu Joanna într-un colț izolat al cantinei principale.

Nu-i plăcea ideea de separare.

Cum mai puteai auzi bîrfele, dacă mîncai separat?

Exista şi un spălător separat al şefilor, dar pe acela îl folosea. Era mai aproape de biroul lui şi avea săpun mai bun.

– Deci, ce veţi face în continuare? întrebă Joanna, desprinzînd cu grijă crusta slăninei ei.

– Începem corvoada demodată a muncii de poliţist. Aflăm unde a fost în seara aceea şi cu cine. Cine erau prietenii lui? Avea duşmani? Secrete, datorii, vicii?

– Credeam că pe acestea le cunoaşteţi.

– Sînt mai convins ca oricînd că a fost o înscenare. Acum, după ce am vorbit cu soţia lui...

– Dumnezeule, cred că a fost greu! Nu este de mirare că eşti palid.

– Sînt? Era necăjită, bineînţeles. Dar măcar am putut să-i ofer alinarea că nu rămîne aşa, că investigăm circumstanţele suspecte.

– Asta este o alinare? Mă întreb, zise Joanna gînditoare, mai crede şi altcineva în afară de tine că este ceva suspect?

– Freddie Cameron a ajuns să fie de aceeaşi părere cu mine. A cercetat din nou secţiunile de ţesut de la încheieturi şi glezne şi a confirmat că au fost legate. A confirmat şi ceea ce observasem eu la examinarea corpului, şi anume că partea interioară a încheieturilor era mai arsă decît cea exterioară, ceea ce este exact opusul a ce era de aşteptat.

– Da?

– Gîndeşte-te. Dacă îţi legi singur mîinile, indiferent din ce motiv, va trebui să le ţii în faţă, da? Ca să poţi strînge nodul trăgînd cu dinţii sau ţinînd capătul sforii între genunchi.

– Da.

– Şi dacă le legi în faţă, este mult mai normal să le legi faţă în faţă.

Chipul Joannei deveni mai concentrat, în timp ce ea

încerca singură metoda, sub nivelul mesei.

– Aşa este, aprobă ea.

– Pe de altă parte, dacă legi mîinile altcuiva la spate, este mult mai normal să le legi spate în spate, pentru că aşa se îndoaie coatele.

– Da, înțeleg. Deci, dacă mîinile lui Neal erau legate spate în spate, atunci este probabil să le fi avut legate la spate, ceea ce înseamnă că trebuie să o fi făcut-o altcineva. Înseamnă că a mai fost şi altcineva acolo.

– Exact. Iar cel care a fost probabil că a luat şi cheile maşinii lui Neal. Din greşeală, probabil. Se mai întîmplă. Sau poate că a vrut să ducă maşina lui Neal în altă parte şi apoi s-a răzgîndit.

Joanna se gîndi la spusele lui.

– Dar tot este posibil ca moartea lui să fi fost un accident. Adică, acela care l-a legat la mîini a făcut-o poate ca să se distreze sau la cererea lui, apoi a intrat în panică şi a fugit, cînd Neal s-a ridicat brusc şi a murit.

– Este posibil, însă puțin probabil, spuse Slider. Dacă Neal era cu adevărat un fetişist al spînzuratului, nu ar fi acceptat pe altcineva acolo. Este un lucru pe care îl fac singuri. De obicei sînt gata să facă orice ca să ascundă asta de restul lumii.

– Nu este posibil să fi fost doar o legare obişnuită?

– Nu cred. Stilul nu se potriveşte. Eu cred că a fost ucis şi că intenția a fost să arate a moarte accidentală, prin asfixiere sexuală.

– Şi atunci cum rămîne cu focul? Nu are sens ca o persoană să-l ucidă pe tipul ăsta, să se străduiască atît de mult ca să-l facă să pară un anumit tip de pervers, apoi să-şi distrugă toată opera dîndu-i foc. Dacă voiau să-l omoare, de ce nu i-au zdrobit pur şi simplu capul cu tradiționalul „instrument contondent“?

Slider zîmbi.

– Unii ucigaşi nu au pic de respect pentru tradiție. Nu ştiu ce este cu focul. Poate că a fost doar un accident.

Sau poate că ucigaşul a vrut să fie absolut sigur – a doua şi a treia linie de apărare.

Joanna oftă.

– Este ridicol de supraelaborat. Ca într-un roman.

– Da, exact. Natura imită arta.

– Atunci, tu cauți un pasionat de ficțiune criminalistică. Sau un dependent de spectacolele cu polițişti de la televiziune, zise ea.

Slider nu răspunse şi Joanna îşi ridică privirea şi văzu pe fața lui că era dus pe gînduri.

Era ceva cu care ajunsese să se obişnuiască, de cînd îl cunoştea.

Ridică din umeri şi îşi întoarse atenția spre cîrnăciorul pe care îl păstrase pentru la sfîrşit.

Oare de ce cîrnăciorii din restaurante erau mult mai buni decît cei pe care îi faci acasă? se întrebă ea.

Poate din cauză că erau în întregime grăsime şi pesmeți, făcîndu-i să arate, efectiv, ca un fel de pîine prăjită tubulară. Împărtăşea pasiunea nesănătoasă a lui Slider pentru pîinea prăjită.

Întinse mîna după sosul de roşii.

Străinii nu ar înțelege niciodată aversiunea englezilor față de oribila practică continentală de a pune carne în cîrnăciori, se gîndi Joanna.

Era unul dintre lucrurile care îi făceau să fie străini, bineînțeles, bieții de ei.

Văduva Neal devenise de-a dreptul comunicativă față de Slider, la un whisky mare, medicinal, servit pe canapeaua acoperită cu brocart, în salonul roz.

În decor exista un gen de abundență stil Barbara Cartland, despre care Slider se gîndi că lui Irene i-ar fi plăcut cu adevărat în casa lor, dacă ar fi avut curajul social necesar.

Şi, bineînțeles, dacă el ar fi avut salariul corespunzător: candelabrele, covoarele albe şi dulapul de mahon

imitație *Queen Anne,* cu compartimente pentru televizor şi video nu creşteau în copaci.

– Este o ironie a soartei să moară într-un astfel de incendiu, după ce şi-a petrecut toată viața încercînd să le prevină, zise ea.

Slider îşi dădu seama, din vocea ei, că femeia încă nu realiza că soțul ei era mort. O parte a timpului, se asculta singură vorbind, aşteptîndu-se parțial ca emoțiile să sosească de la sine, ca parte a pierderii suferite.

Restul timpului, deşi vorbea la trecut, cuvintele erau conduse de sentimentele ei față de un om viu, ale cărui ecou şi imagine aveau să-i rămînă în minte şi în viață mai mult timp după ce avea să accepte mental că el nu se mai întorcea.

– Un prieten al lui a murit într-un incendiu. Atunci a căpătat cicatricea. Asta s-a întîmplat înainte să-l cunosc, bineînțeles. Dar era cu adevărat interesat de prevenirea incendiilor. Considera că meseria lui era importantă. Era cam singurul lucru de care-i păsa, adăugă ea cu amărăciune. Dar presupun că de aceea se descurca bine în meserie.

– Se descurca bine?

Ea îşi ridică repede privirea.

– Oh, da. Firma lui avea o părere foarte bună despre el. Spuneau că el ar fi putut să vîndă chiar şi un frigider unui eschimos. Cred că, într-un fel, era un bun vînzător. De fapt, reuşea întotdeauna să se vîndă pe sine... femeilor, cel puțin.

Din nou acea amărăciune.

– Dar nu era vorba de asta, ci de faptul că credea cu adevărat în ceea ce vindea. Eu cred că oamenii îşi dau seama de asta, nu?

– Aşa este, spuse Slider liniştitor. Era o slujbă plătită bine?

Drept răspuns, ea făcu un gest ciudat şi indiferent spre cameră.

– Ne-a adus toate acestea. Şi maşina lui, costumele lui. Îi plăcea să se îmbrace frumos.

Brățara de aur masiv de la mînă păru să-i atragă atenția.

– Nu am tînjit niciodată după nimic. Bijuterii, haine. Orice se poate cumpăra cu bani. Era mereu foarte generos.

Slider îşi roti privirea peste scumpetea în roz şi alb a camerei. Avea o ciudată calitate statică, ca şi cum ar fi fost adunate la un loc pentru o expoziție la *V and A*, cu tema: Decorațiuni interioare, de-a lungul anilor. Aceasta era în secțiunea post-contemporană Harlow şi Wealstone.

– Nu ați avut niciodată copii? se hazardă el.

– Eu nu am putut, spuse ea şi luă o înghițitură de whisky, ca să reuşească să suporte mai bine totul. Am fi vrut, la început cel puțin, cînd eram încă... cînd era totul în regulă. Poate că dacă am fi avut un copil... M-am întrebat uneori dacă acesta era motivul pentru care Dick alerga după alte femei. Un gen de compensație. Pentru că era dezamăgit de mine.

– Aveți vreun motiv să credeți asta?

Nu răspunse imediat. Ochii ei priveau în depărtare şi pe buze avea un început de surîs.

– Era atît de bine la început. Ne-am îndrăgostit la prima vedere... sincer, adăugă ea ca şi cum Slider ar fi protestat față de acea platitudine. El avusese o mulțime de prietene, dar nu o ceruse pe nici una în căsătorie, niciodată, deşi avea treizeci şi trei de ani cînd l-am cunoscut. Toată lumea spunea că eram cuplul ideal.

Oftă la aducerea aminte.

– Era atît de atent. Avea nişte maniere încîntătoare. Femeilor le place asta.

Se concentră brusc asupra lui Slider, pentru a-i transmite acea informație, iar el înclină din cap, recunoscător.

– Ştia să te facă să te simți deosebită. Poate că dacă aş fi avut un copil, atunci totul ar fi fost...

Îşi pierdu şirul pentru o clipă, iar apoi spuse:

– Nu ştiu. Poate că nu. El a fost întotdeauna, înțelegeți, foarte activ.

Îl privi cu atenție pe Slider, ca să vadă dacă el înțelegea cu adevărat.

– Asta a fost bine pentru o vreme, dar te saturi pînă la urmă, cînd este vorba de fiecare noapte. Nu cred că femeile simt acelaşi lucru pentru acest gen de lucruri, ca bărbații. Adică, ele nu o fac doar de dragul de a o face, ca bărbații, şi, după o vreme, ei bine...

Ezită şi Slider o ajută să încheie:

– Apetitul lui a crescut prea mult pentru dumneavoastră.

Ea îl privi tăios.

– Nu mă înțelegeți greşit. Soțul meu era un adevărat bărbat şi nu era nimic ciudat la el. Nimic pervers. Pur şi simplu îi plăcea s-o facă mult, asta este tot. Şi avea toate oportunitățile, cu slujba lui.

– Cum ați aflat? întrebă Slider.

Ea ridică din umeri.

– O femeie îşi dă seama, întotdeauna. Nu neapărat despre cine este vorba, ci despre ce este vorba.

Nu era pentru prima dată cînd Slider auzea asta, şi încă se mai ruga să nu fie adevărat.

Se părea însă că în mintea femeilor exista un compartiment special sigilat, unde ele puteau păstra toată vorbăria – intuiție, astrologie, telepatie, previzune şi altele de acest gen – fără ca prin asta să contamineze restul bunului lor simț.

– Oricum, continuă ea, Neal nu era foarte prudent în a o ascunde. Oh, nu vreau să spun că făcea paradă de asta, dar lăsa unele lucruri în jur. Aş fi putut afla totul, dacă aş fi vrut-o. Iar dacă îl confruntam cu ceva, de obicei recunoştea. Nu părea să se simtă cu conştiința încărcată din cauza asta, adăugă ea, cu o voce nedumerită. Ca şi cum ar fi fost... doar o parte a slujbei sale.

Slider aprobă din cap. Cunoştea poliţişti de genul acela – chiar mai mulţi. Şi, de cînd cu Joanna, şi muzicieni. Bărbaţi pe care slujba îi făcea de nejustificat...

Oare era ceva inerent în orice bărbat? Sau era o infecţie pe care o luau unul de la celălalt? Iar acum, şi el era la fel.

Dar în cazul lui era diferit. El şi Joanna erau diferiţi, nu?

Îşi adună gîndurile.

– Am impresia că i-aţi spus colegului meu că l-aţi văzut efectiv pe soţul dumneavoastră cu o tînără...

– Tîrfă mică! explodă ea.

– S-a întîmplat recent?

– Oh, da. Acum trei sau patru săptămîni. Era ultima lui cucerire.

– O cunoşteaţi?

– Ştiu cine este.

Ochii i se îngustară, plini de ură.

– Numele ei este Lorraine sau Debbie sau alt nume vulgar. Lucrează la biroul lui Dick. Este una din cele care ţin legătura agenţilor comerciali cu firma. Orice fată nouă se angajează, el trebuie s-o încerce – dacă arată măcar pe jumătate decent. Este chiar ridicol, un bărbat de vîrsta lui să alerge aşa după tinere. I-am spus că este prea bătrîn pentru astfel de lucruri. Că o să facă un atac de cord...

Se opri brusc, închizînd gura cu zgomot. Privirea ei o întîlni pe a lui Slider, într-o rugăminte îngrozită, jalnică. Sub machiajul scump, faţa ei avea goliciunea, expresia neterminată a unui copil lipsit de dragoste.

– Atunci cînd a plecat...

O clipă mişcă buzele fără să spună nimic, după care continuă:

– Nu ştiam că nu o să-l mai văd niciodată. Nu i-am spus... nu i-am spus nici măcar la revedere. Nu aşa cum trebuia.

Slider îşi aminti o poezie plină de remuşcări pe care o recita mama lui, despre un tată furios care îşi trimitea la culcare fiul cel mic „cu cuvinte aspre şi fără să-l sărute".

– Sînt sigură că ştia că l-aţi iubit, spuse el.

– Credeţi asta cu adevărat?

Ochii îl priveau rugător, implorînd o asigurare.

– Da.

El continuase să se întoarcă acasă la ea, în timpul celor şaisprezece ani de infidelitate, ştiind că, oricît de mult o rănea, ea avea să-l ierte mereu.

„Bărbaţii îşi dau seama întotdeauna", o parafrază el în gînd, „poate că nu *de ce,* dar cu siguranţă *cine*".

Joanna văzu că el se întorsese la ea. Slider clipi puţin din cauza luminii bruşte de la capătul tunelului gîndurilor lui.

– Deci, astă-seară mergem la cină la Atherton, spuse ea, ca să-l ajute să aterizeze lin.

– Hmm? Oh, da. Asta dacă nu apare ceva.

– Întotdeauna doar dacă nu apare ceva, fu ea de acord. Cinele lui devin faimoase, ştii? Norma mi-a spus că, ultima dată cînd a fost invitată, a avut trufe adevărate în pateu.

– Nu cred că am văzut vreodată o trufă, spuse Slider neatent. Tu?

– Nimeni nu ştie trufele pe care le-am văzut eu. Mă întreb totuşi ce este cu Atherton. Crezi că încearcă să-şi construiască o personalitate sau aşa este el de fapt? Destul de ciudat, pare să devină tot mai mult el însuşi, odată cu trecerea timpului. Este o mască elaborată ca să-şi ascundă sufletul tremurînd în vîntul aspru al realităţii sau Timpul erodează stratul superior şi dezvăluie adîncimile caracterului lui autentic?

Slider acordă propoziţiei atenţia cuvenită.

– Nu ştiu, spuse el, în cele din urmă.

– Mulţumesc, zîmbi ea. Te iubesc, inspectore.

Liniile din jurul gurii lui se îmblînziră puțin.
– Şi eu pe tine.
– Cine va mai fi acolo?
– Numai Polly Jablowski.
– Oh. Atherton se dă la ea? A lucrat rapid.
– Mie îmi place Polish, spuse Slider, ca şi cum ar fi considerat afirmația ei o critică. Cred că o să rămînă în Departament.
– Da, pare o puştoaică deşteaptă. Sper, totuşi, că nu o deranjează să împartă favorurile lui cu altcineva. Atherton nu a fost niciodată genul care să se dedice unei singure femei.
– Încă se mai întîlneşte cu avocata de la judecătorie?
– Cu două, de fapt.
– De ce două?
– Sindromul etern – pentru că erau acolo.
– Mai bine el, decît eu. Toți avocații sînt nebuni ca nişte pălărieri, spuse mecanic Slider.
– Uneori eşti un polițist tipic, Bill Slider, zise ea, şi el păru încîntat. Ei bine, dacă Atherton se gîndeşte vreodată să se potolească, cineva ca Polish ar fi alegerea mea pentru el.
– Şi măcar s-ar opri la o femeie care îi înțelege stilul de viață, spuse Slider neatent.
– Mulțumesc.
Slider văzu că expresia feței ei se schimbă la fel de rapid şi de total ca şi cum şi-ar fi scos o mască. Faptul că nu ascundea nimic de el era unul dintre lucrurile pe care le iubea la ea, dar avea şi dezavantaje uneori.
– Ce o să se întîmple cu noi, Bill?
El nu răspunse acelei întrebări fără răspuns şi ea continuă:
– Nu am mai avut timp cu adevărat pentru noi de nu mai ştiu cînd. Întotdeauna sînt doar momente scurte, în locuri nepotrivite.
– Am putea avea timp pentru noi în seara asta. Nu

trebuie să acceptăm neapărat invitația lui Atherton, sublinie el.

– Dar eu am vrut-o. Vreau să merg cu tine, să te văd în compania altor oameni, aşa cum fac cuplurile obişnuite. Nu vreau să mă ascunzi ca pe un secret ruşinos.

– Nu eşti...

– Nu o spune! Ştii ce vreau. Ar fi trebuit să vrei şi tu acelaşi lucru. Ai spus că vrei să fii cu mine.

Oh, Dumnezeule, se gîndi el cu tristețe, dar fără ranchiună. Se integra în categoria aceea mult mai complet decît putea ea să-şi dea seama.

– Va fi dificil pentru o vreme. Ştii cum este atunci cînd am un caz important. Ştii cît de puțin timp liber am.

– Dar, atît de puțin cît este, l-ai putea petrece cu mine. Te întorci la Ruislip diseară, nu-i aşa?

Ea nu mai spunea niciodată acum că el se ducea acasă. Casa unde locuia soția lui era „Ruislip“, iar casa ei era „aici“ sau „Chiswick“.

– Trebuie, spuse el neajutorat.

– Nu, nu trebuie, asta este toată problema.

– Atîta timp cît locuiesc acolo, trebuie.

– Nu ar trebui să o faci, dacă ai fi făcut ceea ce trebuia.

– Ştiu, recunoscu el.

Începea să se simtă nesincer. Situația era groaznică, iar recunoaşterea deplină şi sinceră a faptului că era vina lui nu-l ajuta deloc.

– Te-am rugat să ai răbdare...

– Am avut. Am. Dar pentru cît timp? Vreau o viață adevărată cu tine, nu nişte rămăşițe. Vreau să locuim împreună. Cînd o să te muți cu mine?

Slider o privi neajutorat. Nu avea ce să-i spună, nici o decizie, nici o scuză pentru lipsa de hotărîre.

Adevărul era că pur şi simplu nu era în stare să înfrunte acea faptă vitejească, ideea de a o părăsi efectiv pe Irene. Să părăsească, nimic!

Dar primul pas, acela de a-i *spune* lui Irene, ca un început descurajant?

Cum o făceau alți bărbați? Chiar şi cu stoicismul de a înfrunta situații neplăcute, dezvoltat în douăzeci de ani în poliție, tot i se părea o noțiune înfiorătoare, după orice standard.

Iar acolo, în cantină, după zilele şi nopțile pe care le petrecuse în ultima vreme, în acea pauză scurtă dintr-o lungă perioadă de concentrare, tot ce nu era legat de meseria lui părea, oricum, de o irelevanță fantastică.

Viața în afara Departamentului avea toate calitățile acaparatoare ale reluării unui episod pe care nu l-ai urmărit, dintr-un serial de televiziune.

– Oh, Jo, nu acum, spuse el. Nu mă pot gîndi la asta acum.

Văzu cum muşchii obrajilor ei tremurau, din cauza furiei pe care şi-o înfrîna, fiindcă ea voia să discute cu el, nu să se certe.

O ceartă nu ducea niciodată la o concluzie, iar Joanna voia o concluzie. Dar, în ciuda voinței ei, nu reuşi să evite o mică scăpare de aburi.

– Întotdeauna este „nu acum", nu-i aşa? Niciodată nu este momentul potrivit.

– Va fi. Sîntem de aceeaşi parte. Vrem acelaşi lucru. Este vorba doar de timp. Nu este nevoie să ne luptăm.

Văzu că ultimele cuvinte avuseseră impact.

– Hai să ne luptăm pînă la şase, iar după aceea să luăm cina, sugeră ea.

Slider nu înțelegea întotdeauna aluziile ei, dar îi cunoştea tonul acela.

– O să discutăm despre asta, îți promit, dar nu acum. Ştiu că nu am nici un drept să-ți cer să continui să ai răbdare, dar îți cer asta. Atunci cînd sînt în mijlocul unui astfel de caz, am nevoie de toată puterea mea de concentrare. Ai mai văzut asta şi înainte, ştii.

Joanna tăcu un moment lung.

Slider vedea cum totul zbura pe fața ei cu acea vizibilitate îndrăgită, în timp ce Joanna îşi cîntărea frustrarea în raport cu înțelegerea poziției lui, ura ei față de acea situație cu simțul ei de fair-play.

În cele din urmă, aşa cum părea să se întîmple mereu, balanța se înclină în favoarea lui. Acea generozitate era cea care le transforma pe femei în victime, se gîndi Slider – ca şi pe doamna Neal.

Dar el nu avea să fie niciodată un Richard Neal pentru Joanna.

Iar apoi se gîndi, deprimat, că era un Richard Neal pentru Irene.

– Da, ştiu, spuse ea. Ei bine, atunci grăbeşte-te să ajungi la un rezultat. Cum se spune? Ai doar şaptezeci şi două de ore ca să prinzi un criminal.

Furtuna trecuse, fără să izbucnească. Slider îşi dorea ca asta să-l fi făcut să se simtă mai bine.

– Ai început să vorbeşti ca Dickson, spuse el.

„Lepădătura roşcată" blestemată de doamna Neal se dovedi a fi o anumită domnişoară Jacqueline Turner şi în afară de faptul că îşi abreviase numele în Jacqui, marcînd punctul de deasupra lui „i" cu un mic cerculeț, Atherton nu găsi nimic care să-i displacă la ea.

Se dusese să o intervieveze la locul ei de muncă, biroul *Omniflamme* de pe Coronation Road, Park Royal. Zona interioară mohorîtă a proprietății industriale se întindea într-o panoramă de beton pătat, acoperişuri plate, ornamente ieftine, plante de plastic şi ferestre cu rame metalice: un afront adus simțurilor, uşurat doar de încercările hotărîte de reclamare ale ruginei şi bobocilor de flori de la picioarele fiecărui stîlp de iluminat. Iar în aer se simțea mirosul brav şi bogat al hameiului copt, ce ieşea plutind din berăria *Guinness.*

Atherton petrecu opt minute lungi în zona de recepție de la *Omniflamme,* cocoțat pe o canapea de piele neagră

minimalistă, citind prospectele de vînzări de la *Omniflamme* pe care le găsise pe o măsuță de sticlă minimalistă.

„*Omniflamme* pentru toate necesitățile dumneavoastră dè detectare şi protecție", citi el. O încrucişare între Phil Hunt şi Durex, deci, îşi spuse.

Deşi, de fapt, nu existau prea multe diferențe clare între Phil Hunt şi Durex, oricum nu în ceea ce privea intelectul.

Omniflamme – citi el, cu nivelul corespunzător de surpriză şi plăcere – putea interfața cu orice capacitate de alarmare personală sistematizată, extinzîndu-i şi maximizîndu-i funcțiile.

Sau, pe de altă parte – dacă exista o altă parte – putea fi proiectat personal pentru necesitățile şi dorințele lui individuale.

În acel moment, spre profunda lui uşurare, i se permisese accesul la domnişoara Turner, într-o întîlnire față-n față privilegiată.

Fu anunțat că putea interfața cu ea în sala mică de şedințe, care momentan era liberă.

Ea îl conduse în tăcere şi, imediat ce uşa fu închisă în spatele lor, se întoarse spre el cu o întrebare grăbită:

– Este adevărat?

Jacqui Turner era extrem de plăcută vederii, deşi Atherton ar fi descris părul ei blond-cenuşiu, nu roşcat. Purta o fustă mini, deşi nu una teribil de scurtă, şi avea picioare care se potriveau pentru asta, dar privirea lui ageră sesiză că ea era la limita de a fi prea în vîrstă pentru aşa ceva – deci douăzeci şi cinci de ani, aproximativ.

Era fardată puternic, dar machiajul era aplicat cu talent şi nu exista nimic în ea care să justifice descrierea de „lepădătură" – cu excepția cazului în care era numită de nevasta înşelată, bineînțeles.

Sub machiaj, fața ei era palidă din cauza neliniştii.

– Se spune... oamenii spuneau... că Dick... domnul Neal... este... că a fost ucis. Nu este adevărat, nu-i aşa?

– Mi-e teamă că este, spuse Atherton.

Faţa ei începu să tremure şi se albi.

– Oh, Dumnezeule! şopti ea.

– Cred că ar fi mai bine să vă aşezaţi, spuse el, trăgînd un scaun de la masa lungă.

Ea se aşeză brusc şi îşi sprijini braţele pe masă, privind pierdută în faţă. Atherton se aşeză lîngă ea, pe cealaltă latură a mesei şi îşi scoase carnetul de notiţe.

– Nu-mi vine să cred, zise ea, în cele din urmă. Cînd mi-a spus Bob, am crezut că este o glumă. O glumă proastă. Nu se putea să fie mort. Trebuia să fie o greşeală.

Îl privi pe Atherton.

– Nu este posibil să fie o greşeală? Să fie altcineva, nu Neal?

– Nu este nici o greşeală, zise el, susţinîndu-i privirea.

Ea îl privi direct pentru o clipă, apoi îşi întoarse ochii şi exclamă mohorîtă, dar acceptînd ideea:

– Oh, Dumnezeule!

– Trebuie să vă pun cîteva întrebări, continuă Ahterton. Am înţeles că eraţi foarte apropiaţi.

– Sînt persoana lui de legătură la firmă, spuse ea mecanic, neatentă, cu mintea preocupată de altceva. Eu îi stabilesc întîlnirile, îi tipăresc devizele, comand mostrele, genul acesta de lucruri. Seamănă puţin cu munca celor care se ocupă de contabilitatea primară, numai că noi răspundem fiecare de cîte trei contabili şefi.

– Totuşi, nu aţi avut o relaţie mai personală cu domnul Neal?

Ea întoarse încet capul spre el, surprinsă de întrebare. Faţa ei căpătă o expresie amară.

– Presupun că nu are nici un rost să încerc să mai ţin secretul acum. Eram... amanţi. El era... urma să ne căsătorim.

– Dar ştiţi, desigur, că era deja căsătorit.

– După ce divorţa, am vrut să spun, zise ea, cu demnitate. Căsnicia lui se terminase demult, rămînînd doar cu numele. El şi soţia lui... ei bine, doar locuiau în aceeaşi casă, asta este tot. Nu mai dormeau împreună şi restul. Imediat ce se pronunţa divorţul, urma să ne căsătorim.

– Deci, doamna Neal ştia despre dumneavoastră? întrebă Atherton fascinat, ca întotdeauna, de cît de departe putea merge autoamăgirea umană.

Ea *ştia* că nimic din toate acelea nu era adevărat, vedea asta pe faţa ei.

– Oh, da, bineînţeles. El îi spusese totul. Nu ne ascundeam de ea. Totuşi, încercam să ţinem totul secret, din alte motive. Companiei nu i-ar fi plăcut, înţelegeţi, dacă se auzea.

– Aţi întîlnit-o vreodată pe doamna Neal?

– Nu, sigur că nu.

– Sau aţi vorbit cu ea?

– Nu.

– Înţeleg.

Vocea lui Atherton era la fel de neutră ca o emulsie de magnolie. Ea se simţi jignită.

– Dar ştiu totul despre ea. Dick mi-a spus totul. Nu ascundea nimic de mine.

Dorea cu disperare să-l convingă.

– El voia copii, înţelegeţi, şi ea nu putea să aibă. Ea i-a spus să-şi găsească pe altcineva. Nu o deranja. Erau mai mult ca frate şi soră. Mi-a zis că ea i-a spus să se căsătorească eventual cu cineva care putea...

Povestea era prea firavă ca să fie aruncată aşa, în toate părţile.

Atherton văzu cum ea se împotmolea. Faţa ei se şifonă şi şi-o acoperi cu mîinile.

– Acum este mort, suspină ea. Ea va fi văduvă, iar eu nu voi fi nimic! Nici măcar nu mi-au spus şi mie. Nici nu mi se va permite să mă duc la înmormîntare.

Atherton aşteptă în timp ce ea plîngea, fără să simtă nici o înclinaţie să rîdă de cuvintele folosite de ea. Pusese degetul, cu ţinta infailibilă a celui interesat, pe diferenţa esenţială pe care o aducea căsătoria: dreptul de a şti, dreptul de a întreba, dreptul de a afla.

Era mai puternic decît dragostea, şi chiar decît obişnuinţa. Era evident mai puternic decît moartea.

Îşi aminti cum, la sfîrşitul cazului Austen, cînd Bill zăcea în spital, acoperit cu bandaje, Irene era cea care îl vizita acolo.

Joanna nu avea voie nici măcar să întrebe despre starea lui. Dacă ar fi telefonat la spital, cei de acolo ar fi refuzat să-i spună ceva.

Trecu ceva timp înainte ca Jacqui Turner să-şi revină suficient ca el să i se poată adresa. Cu un al patrulea şerveţel în mînă, ea îi răspunse la întrebări cu jale şi cu docilitate, ca şi cum nu mai avea forţă să lupte.

– Cînd l-aţi văzut ultima dată?

– Vineri. A venit la birou pe la cinci, ca să-şi completeze hîrtiile, apoi am mers la *Crispin's* să bem şi să mîncăm ceva.

– Este vorba de barul de vinuri din Ealing, nu?

Ea aprobă din cap.

– Ne duceam deseori acolo. Eu locuiesc în Ealnig Common, aşa că era aproape de casa mea. El locuieşte... locuia în Pinner. Oh, dar presupun că ştiţi asta.

– Deci, aţi luat masa, aţi băut nişte vin...?

Făcu o pauză, dar ea nu-l corectă şi nici nu adăugă nimic, aşa că Atherton continuă:

– Şi după aceea?

– A venit la mine acasă.

– Pentru cafea şi brandy?

– Whisky, dacă vreţi să fiţi exact. Nu am brandy. Dick bea numai whisky.

– Fuma? întrebă Atherton, printr-o asociere normală.

– Ca un furnal. Toţi fumează.

– Toţi?

– Toţi agenţii de vînzări. Este o caracteristică a meseriei.

– Înţeleg. Şi, după cafea şi whisky?

Ea îl privi sfidător.

– Am făcut dragoste, bineînţeles.

– Bineînţeles. La ce oră a plecat?

– Nu ştiu exact. Cred că pe la zece.

– Şi cînd vă aşteptaţi să-l revedeţi?

– În mod normal, ar fi trebuit sîmbătă. Întotdeauna luam prînzul împreună sîmbăta, iar duminica o petrecea acasă. Luni trebuia să ajungă în Bradford şi în Leeds, pentru două zile, aşa încît presupun că ar fi trebuit să ne vedem miercuri. Urma să vorbesc cu el, totuşi agenţii trebuie să sune în fiecare zi.

– Dar, de fapt, nu l-aţi văzut sîmbătă, nu?

– A zis că nu poate, pentru că se întîlnea cu cineva.

– A spus cu cine?

Ea ridcă din umeri, cu buza de jos atîrnînd. Atherton înţelese că se certaseră din cauza asta.

– Cu un vechi prieten. Doar atît mi-a spus.

– Nu a menţionat nici un nume? Sau de unde îl cunoştea? Absolut nimic?

– A spus că se va întîlni cu un prieten vechi, pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. Asta e tot.

– Cum se comporta cînd v-a spus-o? Era îngrijorat, nerăbdător, dezamăgit, plictisit?

– Părea încîntat, zise ea îmbufnată, ca şi cum abia aştepta. Zîmbea pentru sine, ca şi cum ar fi avut un secret stupid, pe care nu voia să mi-l spună şi mie.

– Înţeleg, zise Atherton compătimitor. Şi cum v-aţi dat seama că nu era o întîlnire de afaceri?

– Dacă vreţi să ştiţi, spuse ea întorcîndu-şi furia spre el, am crezut că urma să se întîlnească cu vreun amic de-al lui, să se îmbete împreună la vreun club stupid, probabil cu chelneriţe cu bustul gol sau ceva patetic de

genul acesta. Sau poate la vreun film obscen. Oricum, o chestie ca între bărbați.

– Făcea deseori asta?

– Oh!

Furia ei nu mai avea în ce direcție să se îndrepte. Oftă şi spuse:

– Ştiți cum sînt bărbații atunci cînd se adună mai mulți la un loc. Sînt exact ca nişte băieței. Toți agenții sînt aşa, cînd se întîlnesc. Beau, spun glume deocheate şi... oh, ştiți cum e.

– Era interesat în mod deosebit de filmele obscene?

Ea păru uşor nedumerită.

– Ce vreți să spuneți? Toți bărbații sînt, atunci cînd au ocazia, nu-i aşa? Nu avea o colecție, dacă la asta vă referiți. Dacă vreți să ştiți, prefera întotdeauna să o facă, decît să se uite.

– Îi plăcea să facă lucruri neobişnuite?

Ea roşi efectiv, cu toate că Atherton nu-şi dădea seama dacă de ruşine sau de furie.

– Nu asta am vrut să spun. Nu, nu făcea asta. De ce mă întrebați astfel de lucruri? Ce se întîmplă? Ce legătură are cu modul în care îşi petrecea timpul liber?

Timpul liber era expresia corectă, se gîndi Atherton.

– Vă asigur că nu vă pun întrebările doar din curiozitate, domnişoară Turner, spuse el cu un formalism liniştitor. Ați spus că în mod normal telefona la birou cînd era plecat pentru afaceri. Ştiți cumva dacă a sunat luni?

– Nu, nu a sunat. Adică, nu m-a sunat pe mine şi eu sînt legătura lui aici. Nu ştiu dacă a sunat pe altcineva.

– Pe dumneavoastră trebuia să vă sune?

– Da.

– Şi nu ați fost îngrijorată cînd nu a făcut-o?

– M-am mirat, nu am fost chiar îngrijorată.

– De ce v-ați mirat?

Ea îşi muşcă buzele.

– M-am gîndit că poate se eschivase. Eram îngrijorată

că va avea probleme. Ceilalți mi-ar fi spus dacă ar fi anunțat că era bolnav, pentru că sunasem la clienții lui, aşa că ştiam că nu era vorba doar de asta.

– O mai făcuse şi altădată, nu-i aşa? Să se eschiveze.

– Da, cînd pleca din oraş. Nu numai o dată. Se ducea la vreun chef, bea prea mult şi apoi nu mai putea ajunge la întîlnirile de a doua zi. Data trecută a primit un avertisment. Nu voiam să aibă probleme.

– Îi plăcea să bea, deci?

– Era un băutor social, asta este tot, spuse ea defensiv. Avea prieteni peste tot, oameni cu care lucrase sau pe care îi cunoscuse în meseria lui. Era agent de ani de zile, lucrase în asigurări înainte să vină la *Omniflamme*, iar atunci cînd se întîlnea cu ei, se ducea să bea ceva şi...

Lăsă fraza neterminată.

– Da, înțeleg.

Începea să aibă o imagine foarte clară a domnului Richard Neal, Agentul cu Instrument Rapid şi cu capacitatea întregii Anglii.

– Deci nu era nimic neobişnuit, atunci cînd v-a spus că se întîlneşte cu un prieten vechi, sîmbătă?

Ea clătină din cap.

– Doar că nu a spus cine era. Chiar şi cînd l-am întrebat.

Îl privi insistent.

– Se spune că a murit într-un incendiu, la un motel. Este adevărat?

– Da, zise Atherton.

O văzu gîndindu-se.

– Dar dacă ar fi fost doar un incendiu, doar un accident, nu ați mai pune toate aceste întrebări, nu-i aşa? Credeți că a fost ceva deliberat? Că cineva a dat foc intenționat?

– Nu ştim încă. Să spunem doar că există nişte circumstanțe care dau de bănuit.

– Ce circumstanțe?

– Nu am libertatea să vă spun.

Ea îl privi fix, gîndind intens.

– Bărbatul acesta cu care s-a întîlnit...?

– Dacă vă gîndiți la ceva, orice, care ne-ar putea fi de folos ca să aflăm cine este, ne-ați fi de mare ajutor. Ştim că domnul Neal nu a plecat la Bradford, dar nu ştim unde s-a dus. Este posibil să-i fi spus ceva acestui prieten al lui.

Ea clătină din cap.

– Nu-mi vine nimic în minte. Dar trebuie să fi fost un accident. Trebuie. Nimeni nu ar fi vrut să-i facă rău lui Dick. Toată lumea îl plăcea. Avea prieteni peste tot. Toți îl plăceau.

În afară de predispoziția lui de a se îmbăta şi de a mîngîia teritorii interzise, părea să fie un tip cu adevărat prietenos, se gîndi Atherton.

Domnul Popularitate.

Dacă el ar fi avut un astfel de succes la oameni, ar fi ajuns împuternicit deja... sau mort, cine ştie?

4

De vorbă cu animalele

Chiar înainte de schimbul de la ora două, D'Arblay apăru politicos în biroul lui Slider.

– Aş putea să vă spun ceva, domnule?

– Da. Bineînțeles.

Lui Slider îi plăcea D'Arblay. Avea o anumită modestie plăcută, cu toate că probabil era destul de dur sub această suprafață, fiindcă supraviețuise primii şase ani în bordelul Criminalistică de la Central.

– Ce este?

El păru să ezite.

– Hm, domnule, şeful a zis că eu ar trebui să v-o spun, deşi nu am vrut să fiu prea îndrăzneț.

Slider savură cuvîntul. Era genul de cuvînt pe care l-ar fi folosit Joanna. D'Arblay părea stînjenit.

– Nu aş vrea să pară că vreau să vă spun cum să vă faceți treaba, domnule.

Slider zîmbi.

– Relaxează-te, băiete. Ce ai în cap?

– Ei bine, domnule, cum incendiul de la motel a fost dumninică noaptea, mă întrebam dacă v-ați gîndit să o întrebați pe doamna Mason dacă a văzut ceva.

– Doamna Mason?

– Elsie Mason, bătrîna vagaboandă, domnule.

– Oh, Very Little Else, vrei să spui. Nu am ştiut că are şi nume de familie.

– Da, domnule, spuse D'Arblay serios. Eu îi spun întotdeauna aşa – pare să-i facă plăcere acest mic formalism.

Asta îi învață la Central, îşi aminti Slider. Uneori dă rezultate – mai ales cînd vreun bețiv pare hotărît să-ți facă probleme – să li te adresezi cu o politețe formală. Un gen de tratament de şoc blînd.

Asta nu însemna că Very Little Else intra în această categorie, bineînțeles.

– Ea stă în zona aceea, duminica, nu?

– Da, domnule. Duminica se plimbă pe Goldhawk Road şi pe Askew Road. Nu am văzut-o la locul incendiului, dar este sigur că a mers acolo, atunci cînd a auzit sunetul sirenelor. Este foarte curioasă față de tot ce se întîmplă pe terenul ei.

– Cît de demnă de încredere este? Nu am mai vorbit cu ea de mult timp.

– Memoria ei pare destul de bună, domnule. Se preface puțin sărită, dar ştie foarte bine ce se întîmplă.

Îl privi pe Slider plin de speranță.

– Înțeleg. Ai făcut foarte bine că ai menționat-o.

– Mulțumesc, domnule. Dar şeful a fost cel care a zis că trebuie să vin să vă spun.

Sergentul Paxman nu era genul care să facă paradă cu meritul altcuiva. D'Arblay avusese o idee bună şi el îl lăsase să o ducă pînă la capăt. Iar D'Arblay înapoia creditul direct sergentului său. Era emoționant.

De fapt, Slider uitase de Very Little Else. Era unul din personajele cele mai cunoscute pe terenul ei, o creatură micuță, de numai 1,44 metri şi subțire, ca scuza unui adulter.

Indiferent dacă era iarnă sau vară, se îmbrăca mereu într-un palton negru, cizme negre şi o pălărie de fetru neagră, asociindu-le, bineînțeles, cu accesorii asortate, pline de gust, cum erau dinții negri şi unghiile negre.

Era deosebită față de alte vagaboande prin aceea că întotdeauna căra o singură pungă, în timp ce majoritatea vagaboandelor colectau din ce în ce mai multe gunoaie, tot timpul.

Era una, de exemplu, în South Kensington, care acum trebuia să împingă un cărucior furat dintr-un supermarket, ca să îşi care toate sacoşele. Şi o alta, care locuia sub pod, la intersecția dintre M4 şi Syon Lane, care adunase atît de multe lucruri, încît nu mai putea să se mute deloc dintr-un loc în altul.

Ultima dată cînd Slider trecuse pe acolo, ea achiziționase chiar o canapea şi un fotoliu asortat. Se aştepta ca data viitoare cînd va trece cu maşina să vadă o lampă şi un dulap.

Cu toate acestea, Very Little Else călătorea cu bagaj puțin. Mergea pe terenul ei într-un stil metodic, şontîcăind şi bodogănind, cu singura ei sacoşă strînsă tare în mîna dreaptă în timp ce cu stînga gesticula un acompaniament al monologului ei.

Cînd Slider venise prima dată în Shepherd's Bush, ea avea o sacoşă veche, model turcesc, dar aceea se dusese în timp.

Acum era doar o sacoşă de plastic, care dura doar cîteva săptămîni, înainte de a fi necesar să fie schimbată. Nimeni nu înțelegea unde dormea sau din ce trăia, dar era populară printre polițiştii de stradă, pentru că nu crea probleme.

Slider se gîndi că era probabil ca ei să-i strecoare cîțiva bănuți, de cîte ori o întîlneau.

Cum era evident că D'Arblay se înțelegea cu ea, atunci era posibil ca el să o poată interoga în legătură cu incendiul de la motel.

Aruncă o privire pe fereastră. Pe de altă parte, acolo afară strălucea soarele, atenuat de praful adunat de veacuri pe fereastră, dar rămînînd totuşi ademenitor.

– Ai idee unde este azi?

– Undeva între White City şi East Acton, domnule.

– Ah. Mulțumesc, D'Arblay.

Era una din acele după-amieze însorite, cînd lumea încetineşte la pasul continental.

Pavajul mirosea ca o piele încinsă, gudronul drumurilor se înmuia, porumbeii se înfuriau unii pe ceilalți în orice loc găseau un petec de iarbă urbană sărăcăcios.

În şirul de magazine de vizavi de parcul din Bloemfontein Road, proprietarii deveniți brusc geniali îşi blocaseră uşile larg deschise şi visau la subcontinentul pe care-l lăsaseră în urma lor.

Peste tot ferestrele erau deschise şi aerul era exotic, plin de mirosuri de mirodenii şi usturoi prăjit. În fața oficiului poştal, două mame costelive stăteau cu mîinile încrucişate la piept şi pălăvrăgeau, uitînd măcar o dată de palme şi ocări.

Şi lîngă uşă, într-un cărucior, un bebeluş fericit se strîmba, făcînd bătrînele doamne să zîmbească.

Acolo o găsi Slider, în cele din urmă, pe Very Little Else. O zări cotind pe Byrony Road şi intrînd în parc pe poarta de lîngă popicărie.

Parcă maşina mai sus, pe drum, şi se întoarse să o caute. O găsi stînd pe o bancă, cu spatele la un gard cald de mălin negru, clipind în lumina soarelui ca o pisică neagră prăfuită şi chinuindu-se să deschidă un pachet de biscuiţi pentru copii, pe care-l ţinea pe genunchi.

Iarba din jurul ei înflorise ca prin minune într-un grup de porumbei plini de speranţă, dar ea nu părea să observe şi nici să-i pese că degetele ei alunecau iar şi iar peste biscuiţii bine împachetaţi, fără să aibă nici un efect.

Părea fericită numai aflîndu-se acolo şi Slider simţi că ar fi fost o ruşine să o deranjeze, numai că în trecut descoperise că ea era oricînd dornică de companie.

– Bună, Else, spuse el, stînd astfel încît, umbra lui să pice pe faţa ei şi femeia să-l poată vedea clar.

Rămase nemişcat ca să-i permită să-l privească bine, şi ea îl examină cu atenţie, încruntîndu-se în timp ce căuta prin fişele ei mentale ca să-l recunoască.

– Nu-ţi mai aminteşti de mine? întrebă el după o clipă.

– Eşti un poliţai, zise ea categoric şi apoi dădu din cap cu dezamăgire. Memoria mea nu mai este ca pe vremuri. Vă ştiam pe toţi, odată. Dar vă schimbaţi la fiecare cinci minute. Nu mai pot ţine pasul cu voi. Care eşti tu?

Slider se aşeză lîngă ea şi femeia îl privi mai de aproape.

Soarele îi strălucea pe faţă. Deasupra maroniului ochilor ei era un blum datorat vîrstei, ca o algă marină, şi Slider avea impresia că în cutele adînci ale zbîrciturilor ei era praf cenuşiu.

Se întrebă cît de bătrînă era. Probabil că nu avea mai mult de şaizeci de ani, deşi întotdeauna era greu de spus. Odată ce se despart de confortul şi grijile normale ale civilizaţiei, oamenii încep să arate atît mai tineri, cît şi mai bătrîni decît vîrsta lor reală.

– Da, acum te ştiu, declară ea. Domnul Slider, nu? Eşti cel care şi-a ars sprîncenele. Nu te-am mai văzut în ultima vreme.

– Nu prea mai ies pe stradă atît de mult ca pe vremuri. Ce mai faci, Else? Pari în formă.

– Trebuie să mă menţin în formă, nu? Nimeni altcineva nu are grijă de mine.

Îl examină cu atenţie.

– Te-ai mai îngrăşat. Se vede sub bărbie. O ţii pe haleală bună, aşa-i?

– Nu fac exerciţiul pe care-l faci tu, mergînd toată ziua.

– Ai o fată, nu? întrebă ea cu şiretenie şi chicoti. Cum era reclama aia pentru lapte sterilizat? Vine de la vaci satisfăcute.

Slider simţi că trebuia să schimbe acea înlănţuire logică. Îi văzu degetele care rîcîiau pachetul.

– Lasă-mă pe mine să ţi-l desfac.

Ea privi în jos absentă, la pachetul din mînă, fiind evident că uitase de el. Acesta dispăru ca prin farmec, în sacoşa ei, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Slider se gîndi că era furat.

Oare ea chiar îl furase de la un copil? Îl luase dintr-un cărucior, aproape sigur.

Dar probabil că ea avea mai multă nevoie de el decît copilul.

– Voiam o ceaşcă de cafea, dar cafeneaua este închisă, se plînse ea, cu o asociere naturală de idei.

– Cafeneaua este închisă de ani de zile, Else, spuse el întrebîndu-se dacă D'Arblay nu se înşelase cumva în privinţa memoriei ei.

Dar ea păru indignată.

– Ştiu asta! Ce, crezi că sînt senilă?

– Nu, Else, nu tu. Tu o să ne supravieţuieşti tuturor.

– Ascuţită ca briciul, zise ea cu severitate.

– Mă bucur să aud asta, pentru că vreau să te întreb ceva.

– Nici n-am crezut că este o vizită de curtoazie, zise ea, privind parcul.

Fetele începeau să iasă de la şcoală, traversînd parcul

în perechi, toate purtînd fuste scurte şi strîmte, şosete albe şi pantofi negri de canotaj. Toate semănau atît de mult între ele, încît îl făceau pe Slider să se simtă ameţit. Privi în altă parte.

– Presupun că vrei să afli despre incendiu, zise ea deodată, fără să-l privească.

Slider fu surprins.

– De ce spui asta?

– A murit un bărbat, nu-i aşa? Poliţia treb'e să investigheze. Tu eşti şefu' din Shepherd's Bush, nu, acum cînd a plecat domnul Raisbrooke. Ce s-a întîmplat cu el?

– S-a pensionat, spuse Slider mecanic.

Cu puterile ei deductive, se gîndi el, ar fi putut fi detectiv.

– Deci, ai văzut focul?

– Eram acolo, spuse ea, parţial încîntată şi parţial mîndră. l-am privit pe pompieri. A fost unul zdravăn! S-a înălţat ca o explozie. Nu aveau nici o şansă să-l stingă, mi-am dat seama d'asta 'nainte să ajungă ei acolo. Am stat toată noaptea privind. Era grozav! Ca la război, zise ea fericită şi nu era nici un blestemat de gardian public care să-ţi spună să pleci de acolo.

– Ai fost în preajmă înainte să izbucnească focul? Ai văzut pe cineva intrînd sau ieşind?

Privirea ei se ascuţi din nou.

– Cine te interesează?

El îi întinse fără nici o vorbă fotografia lui Neal, mărită de pe un instantaneu oferit de doamna Neal. Ea o studie.

– El este cel care a murit?

– Da. L-ai văzut la motel în noaptea aia? Sau poate parcîndu-şi maşina? Avea o maşină sport roşie, parcată în Rylett Road şi de acolo a mers pe jos. Poate că era cineva cu el?

– Nu, nu l-am văzut niciodată acolo, spuse ea.

Îşi ridică privirea şi îl privi speculativ pe Slider, după care plescăi încet din buze.

– Totuşi, aş putea primi o ceaşcă de ceai. Eşti cu maşina, domnule Slider?

El deveni precaut. Nu avea decît bunăvoință față de bătrînă, dar nu era o persoană pe care ar fi ales-o vreun bărbat ca însoțitoare. Chiar şi stînd contra vîntului îi simțea mirosul.

– Despre ce este vorba, Else?

– Este o zi uscată, spuse ea visătoare. Dacă poți să mă duci pînă la *Acropolis,* acolo nu-i deranjez. În unele locuri nu-i servesc pe cei ca mine.

Îi întinse înapoi fotografia.

– O față frumoasă, nu? Chipeş.

– Spuneai că nu l-ai văzut la motel?

– L-am văzut în altă parte, zise ea cu o voce neutră. Totuşi nu-mi aduc aminte unde.

– Dacă te duc cu maşina mea, crezi că-ți vei aminti?

– N-a trecut mult timp de atunci. Poa' să fi fost sîmbătă or' duminică, spuse ea cu un zîmbet dulce. Este o zi foarte secetoasă, nu?

– Haide, atunci, zise Slider resemnat. Dacă urma să fie jupuit, măcar era vorba doar de prețul unei ceşti de ceai.

Ea se aşeză dreaptă pe scaunul pasagerului, cu sacoşa strînsă în poală, privind în față cu o evidentă încîntare față de scurta călătorie pe Bloemfontein Road şi Uxbridge Road, spre *Acropolis Cafe.*

Îi plăcea la nebunie să meargă cu maşina şi încîntarea ei i se părea mişcătoare lui Slider.

În decursul lungii ei vieți, se urcase în atît de puține maşini, încît experiența avea încă atracția copilărească a noutății.

Parcă în față la *Acropolis* şi ocoli maşina spre uşa pasagerului, ca să o ajute să coboare.

Căută în buzunar şi scoase o mînă de mărunțiş, văzu printre monedele de argint două monede de o liră şi îi întinse ei pumnul plin.

Ştia din experienţă că astfel ea era mai satisfăcută decît de o bancnotă.

Bătrîna acceptă mărunţişul cu demnitate, în mîinile făcute cupă, şi apoi îl plasă în diferite buzunare.

Slider aşteptă răbdător pînă cînd ea îşi ridică privirea din nou.

– Sîmbătă era, spuse ea revenind brusc la afaceri. L-am văzut intrînd la *George and Two Dragons*. Era...

– Unde este asta?

– *Ştii unde.*

Părea enervată de întrerupere.

– Mai sus de *Seven Stars*. Stăteam pe zidul de peste drum. A stat mult timp înăuntru. Cred că lua masa. Îi vedeam ceafa prin geam. Dădea din cap, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva. Apoi a ieşit şi l-am văzut mergînd la Gorgeous George. S-a întîlnit cu o fată acolo.

– De unde ştii? Ai văzut-o pe fată? Poţi s-o descrii?

Dar ea chicoti şi se întoarse cu spatele.

– Întreabă-l pe Gorgeous George, zise şontîcăind spre uşa cafenelei. El ştie totul.

În locul în care se întîlneau Askew Road, Goldhawk Road şi Paddeswich Road era o intersecţie rutieră complexă, care în ultimii ani fusese transformată într-o cursă gratuită publică de maşinuţe cu amortizoare, prin simpla adăugare a două mini-sensuri giratorii.

Scena era dominată de o cîrciumă mare, numită *The Seven Stars and Half Moon*, şi ea dăduse numele întregii zone.

Gorgeous George era un Arthur Daley local, un sud-african blond şi chipeş, care avea un lot de maşini la mîna a doua pe Paddenswich Road şi care conducea diverse alte afaceri dubioase, pe lîngă acesta.

Slider decodificase două treimi din mesajul criptic al lui Else, dar sensul lui *The George and Two Dragons* îi scăpa.

Trebuia să aştepte să se întoarcă la secţie, ca să-l întrebe pe Bob Paxman. Acesta era sergent de serviciu şi Slider îl găsi în bucătărie, pregătindu-şi o ceaşcă de Bovril.

– Oh, este o cîrciumă, *The Wellington,* la colţul cu Wellesley Road, îi răspunse el imediat lui Slider.

– De ce Dumnezeu...?

– Se numeşte *Wellington* doar de cînd au renovat-o. Asta a fost în 1965, a o sută cincizecea aniversare a bătăliei de la Waterloo. Un tip isteţ de la berărie a observat că numele lordului Wellington era Wellesley, înainte să fie făcut duce, aşa că au schimbat numele cîrciumii în timp ce renovau.

– Ce de lucruri ştii, spuse Slider admirativ.

Paxman deveni prudent, întrebîndu-se dacă era luat peste picior.

– Au avut o redeschidere măreaţă, pe nu ştiu cît iulie, data bătăliei, continuă el. Au oferit băuturi pe gratis. Am fost chemaţi de două ori pînă la ora nouă – bătăi în amîndouă barurile. Beţivani proşti!

Pufni şi clătină din cap, iar apoi îşi aminti scopul poveştii.

– Oricum, înainte de asta se numea *The George and Two Dragons.* A fost condus ani întregi de un tip pe care îl chema George Benson, cu ajutorul solidei lui soţii şi a încă şi mai solidei lui soacre. De aici...

– Ah, înţeleg!

– O parte din localnicii mai vechi încă îi spun *The George and Two Dragons.*

Ochii lui rotunzi şi căprui se opriră asupra lui Slider, reflectînd la o întrebare meditativă.

– O să urmezi ceea ce a spus Little Else?

– Nu crezi că se poate pune bază pe spusele ei?

Paxman îşi scărpină creştetul cîrlionţat.

– Ne-a oferit unele chestii utile în trecut, dar nu întinereşte. Şi, bineînţeles, dacă se ajunge la ceva, jude-

cătorul nu o va accepta niciodată ca martoră.

Slider ridică din umeri.

– Pentru moment nu am nimic de pierdut. Şi circumstanţial pare în regulă. Era o vreme însorită, sîmbătă la prînz şi există un zid jos vizavi de *The Wellington,* zidul parcului, unde ar fi putut sta ca să se bucure de soare. Iar lotul de maşini de mîna a doua este chiar puţin mai sus, practic uşa următoare, după cîrciumă. Este posibil să-l fi văzut intrînd acolo, fără să-şi schimbe poziţia.

– Deci, vei avea o discuţie cu Gorgeous George, zîmbi Paxman. Este un ticălos amuzant. Ai auzit de ultima lui şmecherie? Vinde o maşină japoneză unui negru, şi îi ia un preţ ridicat, pentru că îi spune că mai înainte a fost folosită de Nelson Mandela. Tipul ăsta se întîlneşte cu un prieten şi se laudă cu asta. Apoi se dovedeşte că şi prietenul cumpărase o maşină de la Gorgeous George, cu aceeaşi poveste. Se duc amîndoi să-l aranjeze, iese puţină agitaţie şi sîntem chemaţi de un vecin. Îl trimit pe D'Arblay, care întreabă ce se întîmplă, iar Gorgeous George îi oferă o privire nedumerită, cu ochii mari, şi spune: „Nu am zis niciodată că le am de la Nelson Mandela. Le am de la *un furnizor principal de Nissan.*"[1] Ce ticălos amuzant, spuse Paxman şi oftă. Aproape că te face să crezi în Dumnezeu.

Gorgeous George – Pieter George Verwoerd era numele trecut în paşaportul lui uzat – era în biroul lui, într-o cămaşă cu mîneci scurte, vorbind la telefon.

Era unul din acele momente de linişte bruscă ce apar în Londra, cînd, pentru vreo cinci minute, se întîmplă pur şi simplu să nu existe trafic, nici pietoni, cîini sau avioane.

Afară, în curte, maşinile uzate se încălzeau în soarele

---

1. Nissan main dealer – are o pronunţie asemănătoare cu Nelson Mandela.

de primăvară, inocente ca nişte foci pe o stîncă. Iar un porumbel ce stătea pe acoperiş, păzind un cuib dintr-un jgheab, spunea „Chiswick, Chiswich“, iar şi iar, ca un agent imobiliar înnebunit.

Gorgeous George îşi ridică privirea la intrarea lui Slider. Spuse brusc la telefon:

– Te sun eu mai tîrziu. Puse receptorul în furcă şi îşi împinse scaunul mai în spate, depărtîndu-l de birou, aşa încît să-l privească pe Slider dintr-o poziție ce sugera o relaxare totală.

Era un personaj ce părea mai mare decît în realitate, lăsînd impresia de masivitate, cu toate că nu era nici înalt, nici gras.

Părul lui blond se ondula viguros, precum cineva care încerca să atragă atenția unui prieten de pe peronul opus al metroului Circle Line, la Bayswater.

Avea ochii căprui şi oarecum mortali, buzele pline, bărbia fermă. Avea un rîs zdravăn, sănătos, care revela un număr exagerat de dinți albi şi puternici.

Femeile îl găseau irezistibil. Bărbaților le venea greu să-i reziste. Trecerea lui prin viață fusese plină de inimi frînte şi membre rupte.

Fusese paznic de vînătoare în tinerețe, aşa spunea legenda şi scăpase dintr-un pericol odată privind fix în ochii unui leu, aşa încît acesta renunțase la ideea de a-l mînca şi plecase, pur şi simplu.

Se mai spunea că lucrase şi într-un abator, unde învățase atît cum să supună, cît şi cum să-i execute pe cei neascultători, cu cît mai puțină trudă şi pagube pentru el însuşi.

Amîndouă legendele erau tipice, în felul lor, pentru om şi pentru efectul pe care îl avea el asupra celorlalți.

Era sigur că înțelegea animalele şi era surprinzător de norocos la cursele de ponei, şi chiar şi cîinii cei mai credincioşi se uitau la el cu dragoste şi îşi depuneau viețile la picioarele lui.

Dresorii de cîini de la vama aeroportului *Heathrow* îl cunoşteau foarte bine şi îl priveau cu o invidie considerabilă.

Slider ştia că are o slăbiciune pentru acel om şi că nu era singurul care îl plăcea, în ciuda tuturor suspiciunilor. Gorgeous avea nişte cunoştinţe cu o reputaţie extrem de proastă şi totuşi nu avea cazier încă, cu toate că primise multe vizite de la diverşi poliţişti, care voiau să discute despre maşini, cu preferinţă despre chirurgia electivă şi piesele rămase orfane, în căutarea unui mediu familial iubitor.

– Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite? zise el, în cele din urmă.

– Aş vrea să stăm de vorbă, spuse Slider cu o voce neutră, trăgînd un scaun şi aşezîndu-se vizavi de el. Cum mai merge, George?

– Cînd ai mai vrut tu doar să stăm de vorbă? Sper că nu este vorba de o arestare, zise Gorgeous. Deschise pachetul de douăzeci şi cinci de ţigarete *Williams* care se afla pe birou şi scoase una, i-l oferi şi lui Slider, după care băgă ţigara între buzele lui seducătoare.

Continuă să vorbească, în timp ce ţigara i se balansa odată cu rostirea cuvintelor:

– Pentru că întotdeauna te-am considerat omul care gîndeşte al poliţiştilor şi nu mi-ar plăcea să te văd pierzîndu-ţi timpul şi făcîndu-te de rîs.

Aprinse un chibrit şi apropie flacăra de tutun.

Un rotocol albastru de fum se ridică spre tavan.

– Grija ta mă mişcă profund. Dar ar trebui să ştii mai bine ca mine dacă am vreun motiv să vreau să te arestez.

– Conştiinţa mea este curată, spuse George zîmbind larg. Spre marea mea uşurare. Nu aş putea să te duc cu vorba, ca băiatul acela cu ochi albaştri al tău... cum îl cheamă?

– Sergentul detectiv Atherton.

– Mda, el este. A venit aici săptămîna trecută şi m-a

întrebat despre nişte bani falşi – ca şi cum eu aş fi avut vreodată de-a face cu falsificările! A apelat şi la nişte argumente mai convingătoare cînd aveam un client care aştepta să-i vînd una din „specialele“ mele. Am pierdut o afacere perfectă. Ar trebui să-l folosească în posterele de recrutare, adăugă, cu un dezgust disimulat. Face pentru relaţiile cu publicul ceea ce a făcut Icar pentru planoare.

– Nu ar trebui să-l subestimezi, spuse Slider. Este un poliţist bun.

George ridică din umeri, îşi scoase ţigara dintre buze şi inspectă cu interes capătul care ardea.

– Nu ar trebui să trimiţi un băiat să facă o treabă de bărbat, spuse el. Un băiat cu mintea la alte lucruri – l-am văzut după aceea la *The Wellington,* cu braţul pe umerii unei fetişcane, părea cam „turtit“. Practic se căţăra în interiorul bluzei ei, nerăbdător ca un mic muntean.

Slider rîse tare şi George îşi ridică privirea spre el.

– Asta e tare, spusă tocmai de tine! zise Slider.

George zîmbi feroce.

– Ah, dar eu nu le las să mă distragă de la scopul real al vieţii.

– Care ar fi acela?

– Să cîştigi bani, spuse el simplu. Ai bani, ai putere – şi, incidental, toate femeile pe care le poţi mînca. Dar, nu ca să schimb subiectul, ce doreşti?

Slider scoase fotografia lui Neal.

– Cred că îl cunoşti pe bărbatul acesta.

Gorgeous George privi fotografia şi i-o întinse înapoi, indiferent.

– De ce crezi asta?

– A fost văzut intrînd în clădirea ta, sîmbătă după-amiază.

– Asta nu înseamnă că îl cunosc, nu? Clădirea mea este deschisă publicului larg.

– Dar a fost acolo sîmbătă după-amiază?

– Tocmai ai spus că a fost văzut intrînd. Ce vrei de la mine? O reasigurare?

– L-ai văzut sîmbătă după-amiază?

– Nu.

– Eşti sigur?

– Nu aveam cum să-l văd, pentru că nu am fost aici sîmbătă după- amiază.

– Unde ai fost?

– Ei bine, întîmplător, am avut o întîlnire de afaceri cu un financiar, în Newbury.

– La ce oră?

– De la 14:30, pînă pe la vreo 15:15.

Slider zîmbi.

– Afaceri, da?

– Am venit cu o mie cinci sute cîştig. Tu cum ai numi asta?

– Trebuie să ai un sistem.

– Am un sistem infailibil, pe care ți-l voi divulga gratuit.

Se apleca în față şi îşi coborî vocea, conspirativ.

– Întotdeauna pariez pe suri. Iar cînd nu sînt suri, atunci pe cei cu curea de nas.

– Şi merge? întrebă Slider cu interes.

– Este la fel de bun ca studierea formularelor şi presupune mult mai puțină muncă.

– Am auzit spunîndu-se, zise Slider privind inocent spre tavan – că te sprijini de gardul blocului şi vorbeşti cu caii cînd trec pe lîngă tine. Şi că ei îți spun ce au hotărît între ei.

– Poți purta o conversație destul de clasată cu caii de curse pur-sînge englezeşti, remarcă el. Eu sînt un tradiționalist. Îmi plac lucrurile simple – peisajul de țară englezesc, caii pur-sînge şi polițiştii englezi de modă veche. Dumnezeule, ce țară! Nu ar fi trebuit să lăsați niciodată Imperiul să dispară.

Îl privi răbdător pe Slider, ca un om care îşi priveşte un prieten peste un fileu de tenis, în anticiparea unui meci

incitant, dar amical, iar Slider îşi îndreptă umerii mental. Era puţin ca şi cum ar fi trebuit să interpreteze un rol pentru viaţa lui, se gîndi el.

Acolo nu erau pe Broadway!

Lovi cu degetul în fotografia care se afla pe birou, între ei.

– Ni s-a spus că acest bărbat se întîlnea cu o femeie din clădirea ta.

– Şi care dintre ei te interesează, bărbatul sau femeia?

– Hai să începem cu femeia, spuse Slider sperînd că noua cale avea să se dovedească mai dreaptă. Cum o cheamă?

George ridică din umeri.

– Numele pe care mi l-a spus mie este Helen Woodman. Dacă este numele ei real sau nu...

Lăsă propoziţia neterminată.

– Şi ce făcea aici?

– A închiriat de la mine apartamentul meu mic. Ştii că am două apartamente deasupra sălii de expoziţie? Ei bine, am două – cel în care locuiesc şi unul mic, mobilat, o singură cameră, plus bucătăria şi baia, pe care îl închiriez, cîteodată.

– Numai cîteodată?

– Cînd îmi convine mie. Uneori vreau să-l folosesc chiar eu, pentru prieteni sau relaţii.

Slider încercă să alăture noţiunile de prietenie şi Gorgeous, dar nu reuşi.

Parie pe relaţii.

Îşi aminti, irelevant, povestea celor doi proaspăt căsătoriţi irlandezi, care stăteau treji toată noaptea, în luna de miere, aşteptînd să vină relaţiile lor carnale.

– Este acolo acum?

– Nu. A plecat sîmbătă.

– Oh? A şters-o fără să plătească?

George zîmbi.

– Acum a vorbit mentalitatea ta urîtă şi bănuitoare de

poliţist. Nu, nu a şters-o fără să plătească. Mi-a spus de la început că voia apartamentul doar pentru trei săptămîni. A spus că face o cercetare în Londra şi are nevoie de un *pied-a-terre* pentru trei săptămîni, asta este tot.

– Ce fel de cercetare?

– Nu a spus.

– De unde venea? Ţi-a dat o adresă permanentă?

– Nu.

– Nu i-ai cerut una? Ai fost destul de încrezător, George, nu?

Gorgeous George îşi întoarse palmele cu faţa în sus.

– Mi-a plătit în numerar, în avans. Nu există nimic acolo ce ar fi putut fura sau strica. Şi dacă îmi făcea probleme, eram capabil să mă descurc cu ea.

– Poţi să o descrii?

– Un metru cincizeci şi doi sau cincizeci şi trei, vreo douăzeci şi şase de ani, zveltă, părul lung, roşcat – foarte arătoasă.

Din nou „lepădătura“ roşcată, se gîndi Slider. Asta suna mai bine.

– Ne-ai putea ajuta să întocmim un portret robot?

Gorgeous ridică din umeri.

– Nu ar fi de prea mare ajutor. Era machiată puternic – chestii inteligente, gen machiaj teatral. Fără el, ar arăta total diferit. Iar părul roşcat era probabil o perucă. Ai văzut vreodată o prostituată în afara orelor de serviciu? Atunci ştii totul despre lumea iluziei.

– Era o prostituată?

– Nu chiar, spuse George, ezitînd. Nu una obişnuită, dar exista ceva de genul acesta în ea. Se oferea, dar nu o făcea din inimă – sau din coapse, dacă vrei. Modul în care te privea... avea nişte ochi reci. Ca ai unui papagal, ştii ce vreau să spun? Presupun că dacă făcea o cercetare, înseamnă că era studentă la ceva, ceea ce este cam acelaşi lucru.

Slider zîmbi la acea imagine preconcepută a tinereţii.

– Ce accent avea?

Gorgeous ridică din umeri.

– Standard sud-estic.

Trase gînditor din ţigara de foi.

– Avea clasă, nu era o albă săracă. Bine hrănită. O fată mare, puternică, ca o jucătoare de baschet. Am privit-o cum îşi ducea valiza pe scări. O manevra ca şi cum ar fi fost un nimic.

Slider oftă în gînd.

Nimic din ceea ce îi spusese George pînă atunci nu-i era de folos.

– Cum a aflat de apartamentul tău? întrebă el în continuare.

– Nu am întrebat-o, spuse indiferent George. Afacerile sînt afaceri. Oricum, toată lumea de pe aici ştie. Poate că a întrebat într-un magazin sau într-o cîrciumă.

– Ai dat anunţ undeva?

– O făceam într-o vreme, la agenţia de la capătul străzii, dar acum nu mă mai agit. Aşa cum am spus, toată lumea ştie despre el şi nu îl închiriez tot timpul.

– Cînd te-a abordat prima dată?

– Era o luni de la începutul lui martie.

Aruncă o privire calendarului de pe perete.

– Cînd a fost asta? Pe 5, cred. Mda, luni, 5 martie. A spus că voia apartamentul pentru trei săptămîni, începînd de lunea următoare, pînă în lunea care tocmai a trecut. Mi-a plătit în numerar, în avans.

– Ai văzut-o des? Ce făcea toată ziua?

George clătină din cap.

– Nu era aici tot timpul. Am văzut-o venind şi plecînd cîteva zile, apoi a dispărut pentru cîteva zile. După aceea s-a întors.

– Au vizitat-o alţi bărbaţi în apartamentul tău?

– Ce vrei să spui prin „alţi bărbaţi"?

– În afară de el. Slider dădu un bobîrnac fotografiei lui Neal. Gorgeous George zîmbi şi îl privi adînc.

– Nu-mi face asta, Bill. Nu mie. Fără capcane. Nu l-am văzut pe bărbatul acela urcînd în apartamentul ei.

Slider îl privi şi el.

– Nu este nici un pericol pentru tine în chestia asta, George. Pur şi simplu vreau să ştiu.

– Nu am văzut pe nimeni urcînd acolo, cu sau fără ea. Ăsta este adevărul.

Slider nu zise nimic.

– Ce trebuie să fac ca să te conving? Uite, i-am închiriat camera, după aceea locul acela era al ei, pentru trei săptămîni. Are o intrare separată, pe scara de incendiu din fier de după colţ, aşa că putea veni şi pleca ori de cîte ori dorea, şi putea invita la ea pe oricine voia. Nu l-am văzut niciodată pe tipul acesta intrînd acolo, şi nici pe altul şi, ca să fiu exact, nu am vorbit cu ea decît de două ori, o dată cînd s-a mutat, ca să-i dau cheia, şi o dată cînd a plecat, ca să mi-o dea înapoi.

– Cînd s-a întîmplat asta? Cînd ai văzut-o ultima dată?

– Duminică dimineaţă. A sunat la soneria apartamentului meu, pe la unsprezece şi jumătate şi a spus că şi-a schimbat planurile. Nu mai stătea pînă luni, ci pleca imediat, şi mi-a dat înapoi cheia, după care a plecat.

– A plecat? Eşti sigur?

– Mda, am privit-o plecînd. Avea valiza cu ea. A traversat drumul şi a pornit pe Ravenscourt Road, ca şi cum s-ar fi dus la gară. Am urcat imediat în apartament ca să arunc o privire, să mă asigur că totul era în ordine, şi era curat lună, lustruit şi aşa mai departe. Plecase de-a binelea. Atunci am văzut-o ultima dată.

Slider evaluă ultima informaţie cu o uşoară dezamăgire. Dacă plecase duminică dimineaţă, asta o scotea din scenă, nu? Doar dacă nu stabilise deja întîlnirea cu Neal, cu scopul de a-l ajuta pe criminal – ceea ce fusese întotdeauna o posibilitate.

Gorgeous îl privea.

– Ce a făcut fetiţa asta? întrebă el.

Slider reveni.

– Nimic, din cîte ştim noi. Vrem doar să-i punem cîteva întrebări.

Goergeus George zîmbi.

– Ea nu părea tot atît de dornică să discute cu voi, şi cu nimeni altcineva, de fapt, judecînd după modul în care şi-a acoperit urmele.

– Ce fel de femeie era? întrebă brusc Slider. Ţie îţi plăcea? Ai cunoscut o mulţime de femei în viaţa ta, George. Aşa, după instinctul tău, ce crezi despre ea?

George trase din nou din ţigara de foi şi suflă un nor spre tavan, privindu-l cu ochii îngustaţi.

– Este greu de spus. Era o fustă arătoasă, şi arăta asta, numai că, într-un fel, ea nu era deloc acolo.

Se gîndi o clipă.

– Ştii că femelele-crab îşi cresc o carapace nouă la fiecare doi ani? Ies din cea veche şi cea nouă şi moale de dedesubt se întăreşte. Iar atunci cînd sapi în recif, vezi ceva ce crezi că este un crab, dar cînd îl ridici, este doar o carapace goală, perfectă din toate punctele de vedere, numai că nu există ochi în orbite. Aşa îţi dai seama. Te uiţi la ea, iar ea nu-ţi întoarce privirea.

Scutură cu delicateţe un centimetru de scrum în scrumieră, unde acesta rămase ca o fantomă palidă a ţigării de foi.

– Aşa era ea. Poate că din cauza machiajului. Acesta depersonalizează într-un fel femeile.

– Nu mă aşteptam ca tu să ceri prea multă personalitate, spuse Slider, conform cunoştinţelor lui despre apetitul sexual al lui George.

– Îmi plac femeile, recunoscu el. Nu le las să mă preocupe, dar îmi plac. Dar aceasta...

Ridică din umeri.

– Ei bine, atunci cînd îmi fac treaba şi-i ofer totul unei femei, prefer ca ea să fie acolo.

5

Dînd cu piciorul în căteluşi

Era foarte tîrziu cînd Slider porni, în sfîrşit, pe drumul spre avanpostul Catatonian din Ruislip, unde, înainte de Joanna, îşi petrecuse acea mică parte din viaţa lui care nu era muncă.

Cina cu Atherton trebuise amînată, bineînţeles, şi abia reuşise să smulgă puţin timp pentru o conversaţie telefonică cu Joanna, dar ea primise vestea foarte bine.

– Nu-i nimic, trebuie să mă obişnuiesc cu asta, oricum, zisese ea. Vineri interpretăm *Sheherezada*. Ştii, nu se numeşte „Sheer Hazard"[1] degeaba. Ne vedem mîine?

– Sper, spusese Slider şi apoi se simţise rău din cauza asta. Da, sigur. O să-mi fac eu timp cumva.

– Bine, zisese ea împăciuitor. Pari obosit.

– Sînt, spusese el şi cu asta încheiase.

Iar asta părea că se întîmplase cu multe ore în urmă, şi acum era foarte, foarte obosit. Mintea lui tatona diversele situaţii de care se presupunea că trebuia să se agaţe, fără să muşte din nici una.

Drumul spre casă, pe Western Avenue, era de obicei un timp foarte bun pentru gîndire, cînd în creierul lui se sortau şi se lămureau o mulţime de lucruri.

Dar în seara aceasta era prea obosit ca să facă altceva în afară de a se agita.

---

1. pericol absolut (engl.) – se pronunţă aproximativ la fel cu Sheherzade.

Acasă. Era ciudat că îi spunea „acasă", şi totuşi încă o mai făcea, atunci cînd nu se gîndea.

Cînd Joanna nu era în preajmă. Nu exista nici o plăcere acolo, nici o tovărăşie şi foarte puţin confort şi, din cîte îşi putea aduce aminte, niciodată nu existaseră.

El nu dorise în mod deosebit să se mute acolo, dar lui Irene îi plăcuseră casa şi cartierul şi el o lăsase pe ea să aleagă, dînd dovadă de corectitudine, deoarece ea avea să-şi petreacă acolo mai mult timp decît el.

Bineînţeles, s-ar fi putut muta mai sus sau mai jos, în locuri mai bune, dacă el ar fi corespuns ambiţiilor lui Irene şi ar fi fost promovat cu o regularitate corespunzătoare.

Sclipitorul coridor M40 se întindea pe o distanţă tentantă. Semnul social distinctiv al casei separate nu era un vis deşart pentru un om care ar fi avansat, aşa cum ar fi trebuit să facă el.

Copiii ar fi mers la o şcoală potrivită, Irene s-ar fi putut împrieteni cu oameni care conduceau maşini *Range Rover* sau *Volvo*.

Iar Slider ar fi putut locui încă o dată într-o casă cu şeminee şi ferestre care să se oprească la o distanţă respectabilă de podea.

Dar cînd promovarea în postul de inspector-şef venise, în sfîrşit, fusese un fel de premiu-capcană, pe care nu l-ar fi acceptat decît un om fără nici un pic de mîndrie.

În plus, gradul în sine nu era ademenitor – o muncă de birou, o fundătură adminstrativă între gradele operative de detectiv şi superintendent.

Slider oftă, gîndindu-se la asta.

Era un alt motiv pentru care nu voia să se ducă acasă: de cînd îi spusese lui Irene că refuzase promovarea, atmosfera era atît de neospitalieră, încît făcea suprafaţa Saturnului să semene cu tabăra de la Butlin, din Skeggy, prin comparaţie.

În momentul în care o făcuse, îşi dăduse seama, din intensitatea sentimentului său de uşurare, cît de mult se

temuse de acea promovare. Era ciudat că nu bănuise asta mai înainte. Probabil că era mai afectat de ambiția lui Irene decît credea.

Nu era ceva fără precedent în istoria poliției. Existaseră cazuri, cunoscute chiar de el, în care unii detectivi-inspectori fuseseră retrogradați la cerere la gradul de simplu detectiv, cu scopul de a se întoarce pe stradă, departe de munca de birou.

Îi spusese asta lui Irene, în apărare. Bineînțeles, ea crezuse că înnebunise.

– După toți anii aceştia! urlase ea plîngînd. Să arunci totul, cu amîndouă mîinile, toate lucrurile pentru care am muncit!

– Nu vreau să-mi petrec restul vieții în şedințe, spusese el. Nu mă pricep la şedințe.

– Şi nici măcar nu ai avut decența să te consulți cu mine!

Ei bine, da, asta era rău, dar bineînțeles că nu se consultase cu ea – şi Irene ştia asta – pentru că ştiuse că ea nu va fi de acord cu el.

Fusese încîntată cînd, în sfîrşit, i se oferise promovarea. Îl mişcase cît de fericită era, faptul că nu avea nici o îndoială că el merita asta.

Ea îndepărtase propria lui convingere că era avansat doar ca să i se închidă gura după ce făcuse atîta tărăboi cu cazul Austen.

– Prostii, zisese ea cu tărie. Nimeni nu promovează oamenii pentru astfel de motive. Eşti cel mai bun şi ei ştiu asta. Acum chiar că vom începe să vedem lumea!

Numai că lumea pe care voia ea să o vadă nu era aceeaşi pe care o dorea şi el, şi nici nu fusese vreodată. Era marea tragedie a vieții faptul că era foarte greu ca oamenii să ştie asta unul despre celălalt, atunci cînd se căsătoresc, la douăzeci de ani, aşa cum fac majoritatea. Iar atunci cînd, în cele din urmă, descoperă că nu se potrivesc, ce mai pot face?

În cazul lui Slider, el făcuse un compromis, trăind viața lui Irene acasă și viața lui la muncă, zbătîndu-se tot timpul ca să nu lase dicotomia să-i distrugă sufletul.

Dar asta se întîmplase, bineînțeles: fricțiunile se erodează încet. Veselia dispăruse și curiozitatea, apoi mînia și, în cele din urmă, chiar și disperarea. Și așa ar fi dispărut și el, dacă în momentul ultimei bătălii cu pierderea iluziilor nu ar fi întîlnit-o pe Joanna.

Credea că văzuse toate felurile de oameni care existau, dar Joanna îl surprinsese. Era comparabil, ca efect, cu acel moment din 1967 cînd curățaseră pentru prima dată generațiile de funingine de pe Catedrala St. Paul.

El era stagiar pe vremea aceea, iar St. Paul era în zona lui. Nu se gîndise niciodată pînă atunci că era construită, de fapt, din piatră neagră.

Cînd o văzuse pentru prima dată curată, înălțîndu-se ca în basme, în splendoarea culorii ei curate, i se păruse efectiv o magie. Fusese pătruns deodată de sentimentul incitant al *posibilității*.

La fel îl afectase și Joanna, cu fața ei nemascată și cu bucuria ei sinceră față de el. Se agățase de ea cu ultimele puteri, date de instinctul de conservare.

Ea era ultima șansă, neașteptată și nemeritată, de a-și trăi propria viață, așa cum voia el să o trăiască.

Ah, dar rămînea totuși Irene, nu? Și copiii și casa, cu ipoteca și întreținerea ei, și apoi asigurarea, pensia, ratele la împrumutul de la bancă...

Cînd euforia de a fi izbit pe neașteptate în cap de Dragostea adevărată la vîrsta de patruzeci și ceva de ani începuse să scadă încet, rămăsese de descusut întregul material nepotrivit, dar extrem de strîns lucrat al căsniciei lui, iar el nu știa de unde să înceapă.

Cum o făceau alți bărbați? Cînd se gîndea doar la dificultățile practice de a se muta, împreună cu toate bunurile sale, fără a mai vorbi de costul acestei mutări, se mira că, în întreaga istorie a căsniciei, existaseră unii oa-

meni care îi părăsiseră pe alții. Ruptura, scenele epuizante, lacrimile, reproşurile tacite – îşi putea imagina totul şi încă prea bine.

Şi apoi trebuia ținut cont şi de dragoste: a lui față de Irene – inconfortabilă şi nebinevenită cum era, exista totuşi. Nu poți să ai grijă, să-ți faci griji, să aperi şi să ții la cineva atît de mulți ani, fără să te ataşezi de persoana respectivă.

Şi dragostea ei față de el – oh, Dumnezeule, asta era şi mai greu de îndurat. În ciuda dezamăgirii şi a mîniei ei față de ineficiența lui, Irene îl iubea, şi el ştia, cu o senzație sfîşietoare de autodispreț, că el reprezenta întregul ei univers. O astfel de dragoste, oricît de puțin ai fi cerut-o, era greu de trădat.

Se gîndi la doamna Neal, la modul în care îl ierta pe soțul ei rătăcitor, la cum îl aştepta să se întoarcă.

Stînd acolo, ca un cîine, cu botul lipit de uşă, aşteptînd mereu. Nu voia să-i facă asta lui Irene.

Ea nu o merita. Şi nu voia ca ea să ajungă în situația să o poată face pentru el. Irene nu l-ar fi iertat pînă la moarte.

În acelaşi timp, o dorea pe Joanna, avea nevoie de plenitudinea vieții cu ea, iar pentru asta trebuia să o părăsească pe Irene.

Nu se împotrivea logicii. Numai faptul de a o face efectiv îl învinsese pînă atunci. Existau oameni care erau incapabili, prin firea lor, să dea cu piciorul în cățel. Ah, dar presupunînd că avea de ales între a lovi cu piciorul un cățel şi propria moarte? Atunci ar face-o, nu-i aşa?

Bineînțeles, cu excepția faptului că animalul uman, din motive de supraviețuire, era predispus să nu poată crede în propria moarte. Poate că încă nu era suficient de disperat, se gîndi el melancolic.

Jacqui Turner deschise uşa fără să poarte practic nimic altceva în afara unei expresii neliniştite.

Slider îşi expuse legitimaţia.

– Îmi pare rău că vă deranjez atît de devreme, dar am vrut să vă prind înainte să plecaţi la slujbă.

– Nu-i nimic, zise ea neinteresată. Oricum nu mă duceam. Mi-am luat o săptămînă liberă.

O urmă în hol. Avea un apartament la parterul unei clădiri care fusese o casă frumoasă, familială, victoriană, cu trei etaje, cu vederea spre Ealing Common.

Transformarea ei avusese loc în cea mai rea perioadă a anilor '70. O serie de uşi vrednice de dispreţ şi de pereţi de despărţire din carton permiteau accesul în două treimi dintr-o cameră mare şi splendidă, cu un cămin din marmură şi cu uşi-fereastră spre grădină.

Mulura tavanului, care mergea în jurul a trei din pereţi, se ciocnea de al patrulea, un perete fals, care separa restul camerei.

Prin uşa deschisă, Slider văzu în treacăt întunericul datorat perdelelor trase şi un pat nefăcut.

– Sper că nu v-am trezit, spuse el pe un ton plin de remuşcare, cu un efort curajos de a-şi ţine privirea departe de tivul cămăşuţei ei de noapte.

– Nu, nici o problemă, zise ea, întorcîndu-se cu faţa spre el, ceea ce era şi mai rău. Vreţi o ceaşcă de cafea sau altceva?

– Nu, mulţumesc. Este o vizită scurtă. Nu vă reţin decît o clipă.

Ea păru deodată să realizeze că el era bărbat şi detectiv-inspector.

– Atunci, mă duc să pun ceva pe mine, murmură şi dispăru prin uşa din peretele de carton.

Slider se uită prin cameră. Era într-o dezordine intenţionată, ţinînd cont de cît de mare era şi de cît de puţină mobilă se afla în ea.

Peste tot erau aruncate haine, reviste şi şerveţele mototolite şi se vedeau urme de mîncare şi băutură.

Se părea că domnişoara Turner îşi exorcizase durerea

în vechiul stil, cu biscuiţi de ciocolată, budincă de orez conservată, lactate, Kit-Kat, whisky, cartofi prăjiţi, mandarine, pui prăjiţi *Kentucky,* Coca Cola, floricele şi castraveciori acri.

Un jurnal de cinci ani scris neprofesional zăcea deschis pe canapea, alături de mai multe scrisori împrăştiate: probabil de la Neal şi o probă, dacă era aşa, a imprudenţei lui.

Pe poliţa căminului, printre bibelouri, se aflau două fotografii înrămate.

Una era cu Neal, destul de înceţoşată, ca şi cum ar fi fost mărită după un instantaneu nu prea reuşit, cu un rîu şi copaci în fundal – probabil pe mal, la Green, se gîndi Slider.

Faţa lui avea o expresie surprinsă şi nu prea încîntată. Era, probabil, din perioada de început a relaţiei lor: ea făcuse fotografia cu scopul de a avea o probă permanentă a existenţei lui, singurul lucru pe care Neal nu-l dorea în faza aceea.

Cealaltă fotografie îl reda pe Neal, cu un zîmbet resemnat şi puţin stînjenit, ţinînd-o cu braţul pe după mijloc pe domnişoara Turner, în faţă la Brighton.

Era făcută de un fotograf de la mare, care probabil se bucurase că avea de lucru, căci locurile de parcare libere şi strada goală din spatele lor arăta că nu era sezon.

Pe televizor erau două casete video, în cutiile în care fuseseră închiriate. Aruncă o privire la titluri. *The way we were* şi *Brief Encounter.* Totul era foarte, foarte trist, se gîndi Slider.

Domnişoara Turner se întoarse în cameră, purtînd un halat de baie foarte uzat, cu părul răvăşit şi cu faţa nemachiată. Era evident că îşi luase liber, pentru moment, din căutarea dragostei eterne.

– Luaţi loc, zise ea obosită. Presupun că vreţi să-mi mai puneţi nişte întrebări.

Aruncă o privire spre canapea.

– O să strîng aici, zise ea brusc aplecîndu-se şi încercînd să adune la un loc scrisorile.

– Nu, nu-i nimic, nu vă deranjați, zise Slider. Nu este nevoie...

Ea îşi ridică privirea şi el îi întîlni, fără să vrea, ochii. Nu voia să fie obligat să privească dincolo de acea uşă.

– Este tot ce am de la el, spuse ea. Doar cîteva scrisori, şi numai una dintre ele este o scrisoare adevărată, celelalte sînt doar bilețele.

Înghiți în sec şi lansă confesiunea finală, umilitoare.

– În legătură cu serviciul, de fapt. E unul care spune... care spune...

Lacrimile îi umplură ochii şi începură să curgă cu o uşurință uimitoare. Ea împinse bucățica de hîrtie spre Slider şi începu să caute o batistă, în buzunarul halatului.

„*Jacquie,* spunea bilețelul – oare pe vremea aceea Neal nu ştia cum prefera ea să-şi scrie numele sau era un protest din partea lui? – *te rog să cauți cît mai repede posibil corespondența Valdena. DN.*"

Da, Slider înțelese ideea. Aşteptă în tăcere, în timp ce ea îşi ştergea ultimele lacrimi, şi apoi cît timp strînse restul hîrtiilor, aşezînd cu grijă prețiosul bilețel deasupra. Ea luă tot teancul şi îl strînse la piept.

Era un gest universal, negîndit şi esențial feminin, se gîndi el. Dă-i unui bărbat o povară şi el va căuta mai întîi ceva cu care să o care, dar o femeie doar o ridică şi o duce, tîrşîindu-şi picioarele.

Ea îl privi din nou şi citi compătimirea din ochi.

– Patetic, nu-i aşa? zise ea, dar fără jenă, în sfîrşit. Cînd mă gîndesc la toate orele petrecute împreună, la ce am făcut împreună, şi eu nu am nimic care să arate asta. Doar cîteva bucățele de hîrtie. I-am spus prietenului dumneavoastră, celuilalt, că voia să ne căsătorim, dar în adîncul sufletului ştiu că nu este adevărat. Mă mințeam singură. El nu ar fi părăsit-o niciodată. Pentru el eram doar puțină distracție. Spunea că ne vom căsători doar

pentru că i-o ceream eu. Doar ca să mă facă să tac.

Mintea lui Slider, înainte ca el să o poată opri, sări la Joanna. Ce i-ar fi amintit ei de el, dacă el ar fi murit a doua zi? Nu avusese niciodată ocazia să-i scrie – comunicau întotdeauna prin telefon.

Ea nu era interesată de fotografii şi singurele cadouri pe care i le făcuse el erau consumabile: sticle de vin, brînză şi pateu de la magazinul de delicatese din Turnham Green, din cînd în cînd flori, dacă se întîmpla să treacă pe lîngă un vînzător, în drum.

Dacă aveau să fie despărţiţi brusc, el nu ar fi lăsat nici o urmă în casa sau în viaţa ei.

Dar cele două cazuri nu erau compatibile, îşi spuse singur, cu sălbăticie.

Îşi întoarse cu hotărîre gîndurile în prezent, dorindu-şi să plece din casa aceea. Locul mirosea a durere şi a feminitate înşelată, şi acestea erau ultimele lucruri la care voia el să fie expus în clipa aceea.

– Nu este nevoie să vă deranjaţi, sincer, zise el disperat. Voiam doar să vă întreb dacă îmi puteţi da o fotografie recentă a dumneavoastră.

– Da, cred că da, zise ea, după care surpriza o ajunse din urmă. Pentru ce o vreţi?

– Doar ca să vă eliminăm din anumite direcţii ale anchetei. Nu este nimic pentru care să fiţi îngrijorată. V-o înapoiez într-o zi sau două.

– Da, bine. Sînt sigură că pot găsi una.

Se duse din nou în dormitor şi, după cîteva momente, se întoarse cu o fotografie de studio 8/12, pe care i-o întinse ezitant.

– Asta a fost făcută anul trecut, dar nu cred că m-am schimbat prea mult.

Era o fotografie lucioasă alb-negru a domnişoarei Turner, într-un costum elegant, cu o fustă în nuanţe pale, avînd ca fundal un copac înflorit şi două ghivece mari, municipale, de narcise galbene.

Pe spatele fotografiei era o ştampilă *Brighton Evening Argus*, un număr de telefon şi numărul de copyright al negativului.

Slider privi întrebător.

– Era în ziar, pe pagina femeilor – moda de primăvară. Ştiţi, ce poartă femeile în Brighton, genul acesta de lucruri. Mi-a plăcut, aşa că am cumpărat cîteva. Se poate face asta, îl asigură ea, cu gravitate.

El înclină din cap.

– Locuiam acolo, continuă ea. De fapt, acolo l-am cunoscut pe Dick.

– Oh? Credeam că l-aţi cunoscut la serviciu.

– Nu, eu m-am angajat la *Omniflamme* ca să putem fi aproape. El a spus, întîmplător, că fata dinainte, Lorraine, pleca, aşa că am telefonat la directorul de la Contabilitate şi am cerut slujba. El a fost atît de impresionat de iniţiativa mea, încît mi-a acordat un interviu şi, ei bine, am primit postul. Ştiţi, am făcut deja acelaşi lucru pentru DSS – *Dolphin Security System.* Pe Dick l-am cunoscut cînd eram la standul DSS, la SafeCon – la tîrgul de mărfuri. Se ţine la Brighton, în fiecare an.

– El a ştiut că daţi interviu pentru slujba de la *Omniflamme?*

– Nu. Am ţinut totul în secret pînă am primit postul, ca să-i fac o surpriză.

„Pun pariu că a fost surprins“, se gîndi Slider.

Cum era vechiul proverb? Să nu-ţi murdăreşti niciodată propriul cuib. Iar ea avea să fie o curbă mai greu de luat în hoinărelile lui, decît o nevastă bine antrenată, care nu punea niciodată întrebări.

Oare cum îşi propusese Neal să rezolve acea mică încurcătură din viaţa lui? se întrebă.

– A fost încîntat de veste?

– Bineînţeles, spuse ea repede. Numai că trebuia să păstrăm secretă relaţia noastră pînă cînd reuşea să rezolve totul cu soţia lui, după care ne puteam logodi oficial.

Se opri singură.

– Iar am început. Dar aşa pretindea el, iar eu am vrut să-l cred. Acum, adăugă ea fără speranţă, presupun că va trebui să mă întorc la Brighton. Nu mai există nimic care să mă ţină aici.

– Cum vi s-a părut, cînd l-aţi văzut vineri seara? întrebă Slider. Era ca de obicei sau părea îngrijorat sau preocupat? Era vesel?

– El era întotdeauna vesel, zise ea şi păru să se întristeze puţin la acea amintire. Acesta era unul dintre lucrurile pentru care îl îndrăgeau oamenii. Desigur, în ultima vreme, avea o mulţime de lucruri pe cap, dar el nu se lăsa niciodată doborît de ele. Numai că vineri era puţin cam... hmm...

Se opri, ezitînd.

– Da? o încurajă Slider. Orice ne puteţi spune, absolut orice, ne poate ajuta să aflăm ce i s-a întîmplat.

– Ei bine, spuse ea fără tragere de inimă, ne-am certat puţin la *Crispin's*, în legătură cu... cu data cînd urma să ne căsătorim. Eram nerăbdătoare, înţelegeţi. Voiam ca el să se hotărască odată, să lămurească lucrurile.

Înghiţi în sec.

– Aşa că am avut o mică discuţie. Dar ne-am împăcat cînd ne-am întors aici. El nu purta niciodată pică – nu era mohorît, ca unii bărbaţi, care vor să te pedepsească pentru că ai trecut dincolo de linie.

Slider înclină din cap, încurajator.

– Se purtase atît de frumos cu mine, iar apoi, cînd mi-a spus că nu ne puteam întîlni sîmbătă, am simţit un fel de... adică, nu am considerat că ar trebui...

Se opri din nou.

– Poate că aţi crezut că nu vă puteaţi înfuria pe tema aceasta, din cauza certei pe care o avuseserăţi înainte?

– Da, zise ea repede, întorcîndu-se cu faţa spre el. Exact aşa a fost. Nu mă simţeam bine că îl sîcîiam în legătură cu soţia lui, aşa încît, atunci cînd mi-a spus de-

spre sîmbătă, mi-am zis: „Taci din gură, Jacqui. Ce e de ajuns e de ajuns."

Slider nu avea de unde să ştie sigur, bineînţeles, dar nu ar fi fost surprins dacă Neal ar fi regizat în mod intenţionat cearta anterioară. Un om în situaţia lui trebuia să capete nişte talente sociale neobişnuite, ca să supravieţuiască.

– Sînteţi sigură că nu v-a spus nimic despre persoana cu care urma să se întîlnească, în afară de faptul că era un vechi prieten? Nu a menţionat de unde îl cunoştea, de exemplu – din şcoală, de la serviciu, de la clubul de golf, din altă parte?

Ea clătină încet din cap.

– Nu, nu, absolut nimic. Era misterios, rîdea pentru sine. Ca şi cum ar fi vrut să mă necăjească. În afară de...

Se opri brusc, privind gînditoare.

– Da? o încurajă el.

– Ei bine, sună prosteşte, dar... cînd l-am întrebat cu cine se întîlnea, cred că a spus „mouthwash".[1]

– Mouthwash?

– Am spus că sună prosteşte, dădu ea înapoi.

– Nu, nu, vă rog. Nimic nu este lipsit de importanţă. Spuneţi-mi exact ce aţi spus dumneavoastră şi ce a spus el.

– Eu am zis ceva de genul: „Cu cine trebuie să te întîlneşti mîine, de este aşa de important?", iar el a zis: „Mouthwash". Adică aşa a sunat. L-am întrebat: „Ce ai spus?", crezînd că mă înjurase sau ceva de genul acesta.

– Credeaţi că a spus ceva de genul: „tîmpenii" sau „prostii"?

– Da, exact! Aşa că am zis: „Cum mi-ai spus?, iar el a răspuns: „Nu îl cunoşti. Este doar un vechi prieten, pe

1. apă de gură (engl.)

care nu l-am văzut de ani de zile.“ Şi nu a vrut să-mi spună nimic mai mult.

Doamna Neal îi deschise uşa lui Slider îmbrăcată în negru, cu pantofi asortaţi şi nemachiată.

Faţa ei arăta bătrînă şi nefericită şi Slider fu nevoit să recunoască faptul că trebuie să fi existat ceva esenţialmente atrăgător la Neal, pentru ca două femei să-l jelească atît de sincer.

– Prietenul dumneavoastră este deja aici, sergentul Atherton, spuse ea, în loc de salut.

– Da, i-am văzut maşina afară, zise Slider.

– Se uită prin lucrurile lui Dick.

– Da. Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră că ne lăsaţi să vă umblăm astfel prin casă, spuse Slider.

– Dacă este de ajutor, nu mă deranjează. Orice vă poate ajuta, preciză ea sumbră.

Partea mai grea avea să vină mai tîrziu, se gîndi Slider, atunci cînd toată agitaţia se termina şi ei nu aveau să mai fie acolo, ca să ofere un contrairitant; atunci ea urma să ajungă să se înţeleagă cu golul absolut rămas în locul soţului ei.

El ştia, din compasiune, dacă nu chiar din proprie experienţă, că să fii fără cineva care se va întoarce cîndva este ceva foarte diferit faţă de a fi fără cineva care nu se va mai întoarce niciodată.

– Aş vrea să vă întreb cîteva lucruri, doamnă, dacă nu vă supăraţi, spuse el, urmînd-o în salonul roz.

Ea se aşează fără graţie pe canapeaua acoperită cu brocart şi îl privi răbdătoare, în suferinţa ei.

Ca şi Jacqui Turner, nu mai simţea nevoia să fie atrăgătoare. Lumea nu mai era decît nu loc plin de oameni care nu erau Dick.

– Mai întîi aş vrea să aruncaţi o privire la această fotografie. Aceasta este femeia pe care aţi văzut-o coborînd din maşina soţului dumneavoastră?

Ea luă fotografia tresărind şi apoi păru nedumerită.

– Nu, nu este ea. Cine e?
– Nu ați văzut-o niciodată pe această persoană?
– Nu, din cîte îmi amintesc.
Slider luă poza înapoi.
– Cine e? întrebă ea din nou.
– Cineva pe care sperăm s-o eliminăm din cercetările noastre, zise el şi continuă repede: Cuvîntul „mouthwash" vă spune ceva? Avea vreo semnificație deosebită pentru soțul dumneavoastră, de exemplu? Poate o poveste, o întîmplare, vreo glumă veche legată de el?
– Mouthwash?
Părea nedumerită.
– Nu, nimic de care să ştiu. Adică, în afară de chestia cu care îți speli gura, nu l-am mai auzit.
– L-ați auzit vreodată folosind cuvîntul în vreun context neobişnuit? Sau l-ați văzut scris pe undeva?
– Nu, niciodată. Despre ce este vorba?
El evită şi acea întrebare.
– Doamnă Neal, soțul dumneavoastră părea în starea lui de spirit obişnuită, în ultima vreme?
– Cred că da, spuse ea, cu îndoială în glas.
– Părea să aibă ceva deosebit pe cap?
– Nu cred, spuse ea, dar tot fără prea multă convingere. Nu mai mult decît de obicei. Întotdeauna se gîndea mult la slujba lui. Era foarte conştiincios.
– Ați spus că duminică a fost acasă toată ziua, continuă Slider.
– Da, pînă pe la şapte, cînd a plecat la Bradford. Adică, ar fi trebuit să plece spre Bradford.
– Şi aşa făcea de obicei, cînd pornea într-o călătorie? Cu o noapte înainte?
– Da, dacă era la mare distanță, aşa încît să poată fi odihnit la prima întîlnire de dimineață.
– A făcut ceva neobişnuit duminică? Ceva ce nu făcea de obicei?
– Nu.

Părea din nou nedumerită.

– A citit ziarele, a dat cîteva telefoane, şi-a făcut valiza. Absolut nimic, de fapt. Şi apoi a plecat.

Gura începu să-i tremure.

– Ştiţi cui i-a telefonat?

– Nu. Întotdeauna dădea telefon din biroul lui. Nu se aude nimic, dacă uşa este închisă.

– Atunci de unde ştiţi că a dat telefoane?

– Deoarece telefonul din hol clincăne atunci cînd ridici cealaltă derivaţie sau cînd aşezi receptorul la loc. Iar atunci cînd formezi, păcăne.

Slider aprobă din cap.

– Cîte telefoane a dat?

– Două sau trei. Nu am stat să le număr.

– Şi nu v-a spus pe cine a sunat?

– Nu. Nu l-am întrebat. Nu mă amestecam niciodată în afacerile lui.

– Aţi presupus că erau telefoane de afaceri?

Ea ridică din umeri.

– L-a sunat cineva?

– Nu cred. O clipă, da, telefonul a sunat o dată, de dimineaţă. Eram în bucătărie, pregăteam cartofii. Dick a răspuns şi apoi s-a dus în biroul lui ca să vorbească, aşa că trebuie să fi fost pentru el.

– Şi nu v-a spus cine era?

– Nu.

Femeia părea nefericită.

– Dacă ar fi fost un prieten pe care să-l cunoaştem amîndoi, mi-ar fi spus, aşa că trebuie să fi fost vorba de afaceri, nu?

Cît de uşor făcea ea să fie totul pentru el, se gîndi Slider. Era vorba de indiferenţă, slăbiciune, mîndrie sau autoapărare?

Sau poate că totul făcea parte dintr-un conflict: Neal încerca să o facă să fie curioasă în legătură cu mişcările lui, iar ea refuza să fie curioasă.

Toţi avem mijloace de a ne pedepsi unul pe celălalt, dacă am vrea să le folosim.

– Deci, era la fel de vesel ca de obicei, da?

– Da, cred că da. Ei...

Se opri o clipă, după care continuă:

– Nu aş spune că era chiar vesel. Dar nu era nici supărat. Era ca de obicei.

– Gînditor? sugeră Slider.

– Da, poate. Cred că da. A petrecut destul de mult timp în biroul lui, după prînz, dar cred că şi-a revăzut hîrtiile şi lucrurile pentru călătorie. În Bradford şi Leeds erau unul sau doi dintre cei mai mari clienţi ai lui, aşa că voia să fie sigur că va fi pregătit aşa cum trebuie. Trebuia să le dea sfaturi tehnice, înţelegeţi, pe care oamenii să se poată baza. Slujba lui era importantă – nu era vorba doar de nişte vînzări.

– Şi atunci cînd a plecat, la ora şapte, a spus sau a făcut ceva neobişnuit?

Ochii i se umplură de lacrimi şi clătină din cap.

– A spus... m-a sărutat pe obraz şi... şi a spus „Pa, scumpo", ca şi cum... ca şi...

Nu putea spune mai mult pentru moment, realiză Slider. Înclină din cap, compătimitor.

– Da, înţeleg. Vă mulţumesc.

Aşteptă ca ea să-şi şteargă lacrimile şi să-şi sufle nasul, după care se ridică în picioare.

– Acum aş vrea să vorbesc cu sergentul Atherton, dacă se poate.

– Da. Este în birou.

Se ridică şi ea şi îşi trase nasul, curajoasă.

– Vă conduc.

– Oh, nu, nu este nevoie. Vă rog să nu vă deranjaţi. Pe aici, da?

– Da, după colţ, este ultima uşă pe dreapta. Era partea din spate a vechiului garaj, dar Dick a transformat-o în birou, cînd am construit noul garaj dublu.

– Ați făcut curățenie acolo, de sîmbătă?

– Nu am intrat acolo. Nu intram niciodată în biroul lui. Un bărbat trebuie să aibă un loc unde să se bucure de intimitate.

Biroul era, de fapt, un simplu ungher tihnit, cam de doi pe doi metri, cu un birou așezat sub fereastră, un fișet lîngă ușă și rafturi pe ceilalți doi pereți.

Atherton umplea mai mult sau mai puțin spațiul rămas, cu picioarele lui lungi și cu labele mari, încălțate în pantofi eleganți.

Lăsa impresia că răspîndise tot conținutul biroului și al fișetului pe fiecare suprafață disponibilă.

– Bună, șefule. Mi s-a părut că îți aud vocea.

– Jacqui Turner nu este „lepădătura“ roșcată, îi zise Slider. Tocmai i-am arătat doamnei Neal fotografia ei și spune că nu a mai văzut-o niciodată.

Relată esența discuției lui cu domnișoara Turner. Atherton fluieră în surdină.

– Fii sigur că păcatele te vor ajunge din urmă. A început aproape să-mi pară rău pentru Tricky Dicky.[1] Cred că a fost un adevărat șoc atunci cînd păsărica lui din Brighton a apărut aici. Încolțit la propriul lui loc de muncă, forțat să promită căsătoria – și mă întreb cîte altele mai erau. Se spune că Natura nu lucrează în exemple izolate.

– Tu ai descoperit ceva?

– Lucrez la asta. Cred că prietenul Neal s-ar putea să fi avut și probleme financiare.

– Și probleme financiare?

– Pe lîngă problemele cu femei, adică. Există un teanc de facturi neplătite aici și o notiță de restanță la plata ipotecii. Ajunsese la limita cărților de credit, iar contul său din bancă era depășit. Se pare că totul este de dată re-

1. Dick cel Șmecher (engl.)

centă. Acum vreo şase luni, părea să o ducă destul de bine cu banii – facturi plătite toate la timp, transferuri regulate din contul lui într-un cont de economii. Apoi, deodată, toţi banii dispar. Ultimele declaraţii trimestriale pe care le-am găsit sînt mai vechi de două luni, aşa că probabil că trebuia să dea una nouă, cît de curînd.

Slider înclină din cap.

– O s-o găsim.

– Cred că merită să studiem şi cecurile anulate. Renunţa la cantităţi considerabile de bancnote, ţinînd cont de retragerile masive de numerar, dar nu acolo s-au dus toţi banii.

– Şantaj?

– Este posibil, nu? Dar i-a scăzut şi venitul. Salariul lui era plătit direct prin bancă, iar totalul a scăzut în ultimele şase luni. Nu poate fi vorba de salariul de bază şi asta înseamnă că era vorba de comision. Se pare că nu mai vindea prea mult.

– Putem verifica asta la firma lui, zise Slider.

– Jacqui Turner spunea că era îngrijorată că el se eschiva, că nu îşi ţinea întîlnirile de afaceri, zise Atherton. S-ar putea să fi fost preocupat de ceva foarte serios, care îl scotea din ritm. Sau poate că întregul sindrom al femeilor şi băuturii ajunsese la un punct critic.

– Bine. O să verificăm fiecare aspect al situaţiei financiare. Bineînţeles, dacă era şantajat, atunci avem, în sfîrşit, un suspect, ceva de care am dus multă lipsă, pînă acum.

Atherton privi prin camera micuţă şi oftă:

– Vom avea cu ce să ne ocupăm timpul, oricum, asta este sigur. Tipul ăsta era un strîngător. Cred că nu a aruncat nimic de ani de zile.

– Voi vorbi cu doamna Neal şi poţi face un pachet cu totul, după care le vom lua la secţie. O să te ajute şi ceilalţi.

– Este ciudat, totuşi, că doamna Neal nu pare să ştie

nimic despre situația financiară, zise gînditor Atherton.

– Cred că Neal se ocupa de toate problemele astea. Nu este ceva neobişnuit ca femeile din generația ei să se bazeze în întregime pe soțul lor, pentru tot ce are de a face cu finanțele. El îi dădea banii pentru gospodărie, iar ea nu punea întrebări. Spunea că nu a dus niciodată lipsă de nimic şi că el era foarte generos cu cadourile, şi aşa mai departe. Îndrăznesc să spun că le convenea amîndurora aşa.

Atherton oftă.

– Ea făcea să fie foarte uşor pentru el. Îți mai spun ceva, şefule, nu era un om secretos. Am găsit vreo două facturi telefonice aici, iar apelurile sînt listate.

– Presupun că le deconta pe unele ca cheltuieli.

– Poate, dar am văzut de cîteva ori pe listă şi numărul lui Jacqui Turner. Nu numai că o suna de aici, cu riscul ca soția lui să ridice derivația, dar şi păstra facturile undeva unde ea putea să le găsească, existînd riscul ca ea să verifice cui aparțin acele numere de telefon.

Slider privi cu tristețe.

– Poate că voia ca ea să afle. Poate că spera să o provoace să divorțeze de el. Ăsta ar fi fost un mod de a ieşi din probleme, dacă Jacqui Turner îl presa să se căsătorească.

– Sărea din tigaia încinsă în foc, spuse Atherton. Sau: e mai bun dracul pe care îl cunoşti.

– Cît de adevărat, aprobă Slider şi întinse mîna. Dă-mi mie lista de numere. O să pun să fie verificate. Şi le voi spune celor de la Telefoane să ne dea restul de numere, actualizate – aş vrea să ştiu pe cine a sunat duminică. Şi cine l-a sunat pe el, adăugă, dar asta este o altă problemă.

6

Ochii Egrefinului

– Asta îmi place să văd, spuse Atherton, traversînd camera detectivilor cu brațul plin de pungi de hîrtie.

Toate capetele erau aplecate, toate birourile erau acoperite cu bucăți din acumularea de hîrtie a lui Neal.

– Întreg departamentul vînînd ochi de egrefin.

– Cum? întrebă Anderson ridicîndu-și privirea de pe teancul de cecuri anulate, din fața lui.

– Pentru ca șeful nostru să lucreze liniștit, explică Atherton, lăsînd pungile în cea mai apropiată tavă și sortîndu-le.

– Ce altceva facem noi toți, în tăcerea nopții? Cu excepția lui Phill the Pill, bineînțeles, care își citește manualul de PACE și își ascute limba. El unde este?

– În mlaștină, spuse Norma, scurt.

– Iar tu, Norma, tu, sirenă a poliției: tu care piepteni viziuni din părul tău deasupra stîncilor nocturne ale iluziei.

Se aplecă deasupra ei, seducător.

– A ta este carnea sărată de vită cu murături sau cîrnăciorul și roșiile?

Ea îi luă punga din mînă și îl împinse, dintr-o singură mișcare.

– Ce ai mîncat noaptea trecută? Mirosul respirației tale îmi zburlește pielea.

El se îndreptă.

– Nu mă întrista. Uite pachetul tău, Notre Dame.

Ea pufni disprețuitor, fără să-și ridice privirea. Atherton se uită într-o altă pungă.

– Cine a vrut carne prăjită? Oh, asta este a mea.

– Punga aceea unsuroasă trebuie să fie ruloul meu cu cîrnat fierbinte, spuse Anderson.

– Nu vorbi aşa despre Norma, îi reproşă Atherton ieşind din cîmpul de bătaie. Şi două rulouri cu salată şi brînză pentru Polish – ea nu mă va respinge. Este o femeie cu gust.

– Nu ştiu, zise Mackay. Nu am gustat-o niciodată.

– Pe cine să guşti? întrebă Hunt intrînd în cameră.

– Nu-mi vine în minte numele, dar a fost de cîteva ori pe vîrful limbii mele, răspunse Mackay.

– Nu fi dezgustător, zise Atherton. Dar unde este încîntătoarea mea poşircă Polish? Am ceva ce vreau să-i dau.

– Nu eşti singurul, spuse Anderson, cu un zîmbet ascuns. A intrat să-l vadă pe şefu' şi de atunci nu am mai auzit-o.

– Nu mai gîfîi, spuse Atherton. (a) El nu ar face-o şi (b) Ea nu ar face-o. Totuşi, poate că ar trebui să o salvez. El are gînduri superioare mîncării. S-ar putea ca ea să moară de foame.

Ca la un semn, uşa se deschise şi Slider intră, cu Polish în urma lui. Atherton aruncă o privire avidă capului ei ţepos şi urechilor mici.

Îl făcea să dorească să-şi înfigă dinţii în gîtul ei şi să muşte încontinuu, pînă cînd ajungea la degetele de la picioare.

Dar, în definitiv, încă nu-şi mîncase prînzul.

– Ah, bun, te-ai întors, spuse Slider zărindu-l pe Atherton. Cred că trebuie să vorbim, să recapitulăm ce avem pînă acum. Sînt nişte...

Văzu pungile cu gustări.

– Puteţi continua să mîncaţi, în timp ce vorbim.

Polish i-o luă înainte lui Atherton.

– Pot să vă aduc ceva, domnule? Nu va dura decît o clipă.

– O să mănînc mai tîrziu.

Îşi goli cu grijă un colţ de birou şi se aşeză pe el.

– În regulă, hai să vedem ce ştim despre Neal.

– A fost Flăcăul Jack, spuse Norma. Bine cunoscut în aceste părţi. Tony şi cu mine am primit o mulţime de aprobări din cap, cînd am arătat fotografia lui, mai ales prin cîrciumi şi case de pariuri.

Anderson aprobă din cap şi spuse:

– Îi plăceau pariurile.

– Avea noroc? întrebă Slider.

Anderson zîmbi.

– Cine are? Totuşi, era destul de libertin cu banii. Şi popular. Se pare că oamenii îl plăceau.

– Este normal, nu? zise Norma, uşor indignată. Este normal ca puricii să-şi placă cîinele.

Îl privi pe Slider şi adăugă:

– Era cunoscut şi ca afemeiat.

– Prostituate?

– Mai mult un bărbat al doamnelor. Arăta bine, după cum ştim. Maniere frumoase, cheltuia mult, genul acesta de lucruri.

Mackay vorbi:

– Am discutat cu cîteva dintre prostituatele locale, domnule, dar ele nu au „muşcat". Nu cred că el avea noţiunea de a plăti pentru asta. Şi nici nu avea nevoie să o facă, nu?

– De ce acea zonă, în special? întrebă Slider, în stil socratic.

– O vreme a lucrat pentru *Betcon,* în Glenthorne Road, şi ducea vesela viaţă de burlac: băutură, cluburi şi aşa mai departe, spuse Beevers.

În vocea lui se simţea o uşoară invidie, regretul unui om cu un copil nou-născut în casă şi cu o nevastă încă intangibilă.

– Am vorbit cu Doug Gifford, care a lucrat cu el la *Betcon,* şi mi-a spus că Neal era un caracter de-a dreptul

sălbatic – l-a numit, citez, „un ticălos nebun", am încheiat citatul. Neal avea un apartament pe Dalling Road şi Gifford spunea că ducea mereu femei acolo.

– Deci nu este nimic ciudat în faptul că s-a dus în zona aceea, zise Slider. Se simţea ca acasă acolo.

– Şi o prefera noii lui locuinţe, spuse Atherton. Ştim că îi spunea soţiei lui că se ducea la clubul de golf, în fiecare sîmbătă, să ia prînzul cu prietenii şi să joace cîteva runde, după-amiaza. Numai că secretarul clubului spune că a fost acolo doar de vreo şase ori anul trecut şi că nu a mai ieşit pe teren de vara trecută.

Atherton îşi aminti ce spusese Beevers, cînd se întorsese, după ce luase declaraţii de la clubul de golf: „Ar fi trebuit să vezi zîmbetele, cînd am întrebat cît de des se ducea acolo. Unul din membri, de la bar, mi-a spus că Neal era ceea ce ei numesc «un membru ciclic» – apare doar atunci cînd fetiţa lui este la ciclu. Dumnezeule, ce uşor este pentru unii, nu-i aşa? Soţia lui nu telefona şi nu-l căuta niciodată."

Dar Atherton nu i-o spuse lui Slider cu aceleaşi cuvinte, ţinînd cont de noua incursiune a şefului său în adulter.

– Neal folosea clubul de golf ca scuză să plece, uneori ca să o vadă pe Jacqui Turner – şi poate şi pe alte femei de care nu ştim încă – şi uneori ca să se întoarcă pe veselul lui teren de vînătoare, pentru un chef.

Slider înclină din cap, gînditor.

– Deci, roşcata de la Gorgeous George ar putea fi...

– O pistă falsă? avansă Atherton.

– S-ar putea ca pînă la urmă să nu fie nimic în neregulă cu ea, spuse Slider. S-ar putea să o fi cunoscut, pur şi simplu, într-una din hoinărelile lui, din întîmplare.

– Dar atunci ea ce căuta acolo? întrebă Norma.

– Ceea ce a spus, poate, sugeră Slider. Nu este absolut imposibil ca ea să fi fost studentă sau să se fi aflat temporar în oraş, ca să facă un studiu, şi să-l fi întîlnit din

întîmplare pe Neal, după care l-a însoțit ca să se distreze.

– Atunci de ce a plecat atît de brusc? insistă Norma.

– Chiar înainte ca Neal să fi fost ucis, sublinie Bevers. Nici măcar nu ştim dacă este implicată.

– Pentru moment, ea pare să fie o pistă închisă, pînă cînd vom reuşi să o găsim şi să vorbim cu ea. Nu ați avut noroc în căutarea ei după nume?

– Nu, domnule, spuse Norma. Nu este în înregistrările noastre.

– Bine, continuați să căutați. Dar, lăsînd-o pe ea deoparte pentru moment, hai să ne uităm la ultima situație a lui Neal. Avea probleme financiare. Facturi neplătite, depăşire masivă a contului, rămăsese fără credit peste tot. Era falit.

– Am vorbit cu directorul băncii lui, spuse Atherton şi se pare că, în urmă cu o lună, a pus întrebări referitoare la o a doua ipotecă pe casă. Banca părea să considere asta destul de amuzant. Spuneau că dacă el avea deja o depăşire neautorizată aproape egală cu o a doua ipotecă, atunci, mulțumesc, le ajunge una.

– Deci, căuta bani suplimentari – de ce? zise Slider.

– Datorii la joc? sugeră Anderson. Pierdea destul de mult pe ponei.

– Iar venitul lui scăzuse, zise Atherton. Lucrurile acestea se pot cumula.

Slider zîmbi.

– Era o întrebare semiretorică, spuse el. Jablowski a descoperit ceva.

– Cred că Neal urmărea ceva în Brighton, zise Polish. Am verificat numerele de telefon de pe facturile lui şi am descoperit o mulțime de numere cu cod de Brighton. Ştim că se ducea acolo în mod regulat pentru afaceri şi o mare parte din numere erau de la firme şi hoteluri. Dar a făcut şi multe convorbiri lungi – cincisprezece, douăzeci de minute, uneori – la un număr care s-a dovedit a fi înregistrat pe numele C. Young, cu o adresă în Carlton Hill.

– Frumos, spuse apreciativ Atherton. Este partea veche a oraşului – case *Regency.*

– Scumpe? întrebă Slider.

– Depinde. Dacă cumperi o casă întreagă, s-ar putea să fie. Dar mulţi dintre cei de acolo au sărăcit şi casele au fost împărţite în apartamente şi dormitoare.

– Am pus pe cineva să verifice în registrul electoral, continuă Polish, şi C. Young s-a dovedit a fi o domnişoară Catriona Young. Şi este un apartament dintr-o casă, Jim.

– Deci, Neal are încă o bucăţică de Rai, spuse Atherton. Ei, nici nu credeam că duce o viaţă de călugăr.

– Ah, dar nu ai auzit partea interesantă, zise Norma zîmbind. În timp ce tu erai plecat şi Polish vîna numere, Tony a descoperit o mulţime de cecuri completate pe numele C. Young...

– Pentru sume destul de mari, concluzionă Anderson. Şi la intervale săptămînale aproape regulate.

– Aţi fi putut aştepta pînă mă întorceam, se plînse Atherton.

– Deci, ar putea fi şantaj, începu Norma.

– Seamănă mai mult a întreţinere, încheie Atherton.

Ea ridică din umeri.

– Este cam acelaşi lucru, cînd tipul este căsătorit.

Atherton o privi neîncrezător.

– Ai văzut-o pe doamna Neal?

– Gata, interveni Slider. Este clar că trebuie să urmăm pista Brighton. A mai găsit altcineva ceva?

– Şefu', zise Mackay. Slider se întoarse spre el încurajator. Mie mi se pare că singurul ticălos care apare cît de cît în scenă este Gorgeous George – chiar dacă nu are o formă reală, stă în preajma unor băieţi foarte răi. Dacă el avea ceva împotriva lui Neal? Neal a fost văzut în clădirea lui Gorgeous, foarte aproape de locul şi ora morţii.

Slider se gîndi.

– Ar fi frumos şi curat aşa, sînt de acord, dar dacă Gorgeous George ar fi vrut să-i tragă una lui Neal, ar fi

făcut-o într-o noapte întunecată, pe o alee. Nu-l văd punînd la cale planul acesta diabolic.

– Toată lumea spune că are un simț al umorului foarte ciudat, spuse Mackay, plin de speranță.

– Şi îi plac femeile, zise Hunt. Poate să le convingă să facă orice pentru el. Poate că a trimis-o pe roşcată ca momeală.

– Dar de ce s-ar fi străduit atît să se compromită, folosind chiar clădirea lui? Nu aşa şi-a ținut el dosarul curat în toți anii aceştia.

Mackay îşi încrucişă degetele.

– Da, şefu'. Dar nu ştim în ce situație se află Gorgeous. S-ar putea ca tot ceea ce nu ştim noi despre afacerile lui să fie exact vîrful iceberg-ului. Şi, după cum se pare, Neal datora nişte sume destul de mari. Ce-ați zice să-l scuturăm puțin pe Gorgeous...?

– Am avea nevoie de ceva mai mult decît de nişte simple supoziții, spuse Slider. Am mai arestat oameni doar pe baza unor dovezi laterale şi a unei rugăciuni, pînă acum, dar numai o rugăciune nu este de ajuns. Totuşi, nu este nimic rău în a-ți ține ochii şi urechile deschise în direcția aceea. Altcineva mai are idei?

– Da, şefule, spuse repede Beevers. M-am gîndit că ştim că Neal era un bărbat al cluburilor, cînd era burlac, şi, odată ce eşti aşa ceva, aşa rămîi. Ştim că nu folosea clubul de golf – şi, oricum, acela nu părea scena lui. Aşa că m-am gîndit că am putea să cercetăm vechiul lui teritoriu, ca să aflăm ce club folosea.

– În regulă. De asta o să te ocupi tu, zise Slider şi Beevers zîmbi recunoscător.

Sau, cel puțin, mustața lui îşi schimbă forma. Nu i se vedea gura sub ea.

– Pînă atunci, tot nu ştim cine este vechiul prieten pe care s-a dus să-l vadă sîmbătă.

– Din nefericire, *The Wellington* este întotdeauna aglomerat sîmbăta, la ora prînzului, spuse Atherton. Unul din-

tre barmani crede că l-a văzut pe Neal stînd la o masă şi vorbind cu un bărbat, dar asta este tot. Restul personalului de la bar nu şi-l aminteşte deloc.

– Very Little Else a spus că stătea pe scaunul de la fereastră, zise Norma. Ceea ce înseamnă că era cu fața la bar. Dacă persoana cu care vorbea stătea vizavi de el, barmanul nu ar fi putut să-i vadă decît ceafa, oricum. O față ai putea-o observa, dacă se întîmplă să apară printr-o gaură în mulțime, dar nu ai remarca ceafa unui cap anonim, nu?

Era corect.

– Probabil că nu, spuse Slider. Totuşi, nu are să fie rău dacă veți continua să întrebați. S-ar putea să găsiți un client care stătea lîngă Neal şi prietenul lui.

– Poate că s-a întîlnit cu Gorgeous George? sugeră Mackay.

– Sau poate cu misterioasa roşcată? pulsă Polish. Dacă presupunem că a petrecut după-amiaza cu ea, poate că a luat şi prînzul cu ea.

– Else spune că a ieşit singur din cîrciumă, sublinie Atherton.

– Poate că nu voia să fie văzut în public cu ea, spuse Polish. Poate că ea l-a urmat. Sau a plecat mai înainte.

– Asta dacă putem pune vreo bază pe ce a spus Very Little Else, zise morocănos Beevers. Este nebună ca un pălărier, toată lumea ştie asta.

– Adevărul este că nu ştim cu cine a fost, concluzionă Slider. Dacă plecăm de la presupunerea că nu mințea atunci cînd i-a spus lui Jacqui Turner că se întîlnea cu un prieten, va trebui să începem cu eliminarea tuturor prietenilor lui de care putem afla.

– Bărbat sau femeie? zise Atherton. Asta ne poate ocupa tot restul vieții.

– Ca să trecem la duminică, spuse Slider liniştitor, a fost acasă toată ziua – nu este nici un mister aici, cu excepția faptului că a primit un telefon, despre care s-ar

putea să aflăm ceva sau să nu aflăm nimic, niciodată. Şi a dat cîteva telefoane...

– Încă mai aştept veşti de la Telefoane, domnule, precizǎ Polish. O să-mi trimită o listă actualizată a convorbirilor lui telefonice. Însă, desigur, dacă au fost convorbiri scurte, locale, nu vor apărea oricum.

Slider aprobă din cap.

– Nu putem decît să sperăm. Să continui. Neal şi-a făcut valiza şi a plecat de acasă pe la şapte seara, spunînd că pleca în Bradford, unde avea întîlniri în ziua următoare.

– Chiar avea întîlniri în Bradford? întrebă Norma.

– Oh, da, acestea erau autentice. Dacă voia sau nu să se ducă la ele nu ştim, bineînțeles. Dacă plecarea cu o noapte mai devreme era o acoperire pentru altfel de activități, atunci avea timp să ajungă la Bradford la timp, plecînd devreme în dimineața următoare. Sau poate că intenționa să sune şi să spună că era bolnav sau să ofere altă scuză – să spună că s-a stricat maşina sau ceva de genul acesta. În orice caz, sînt cinci ore despre care nu ştim nimic. A plecat de acasă la şapte şi a ajuns la motel chiar înainte de miezul nopții şi nu ştim unde a fost între timp.

– Ştim că a petrecut cea mai mare parte a timpului bînd. Şi cum avea bere în stomac, este foarte probabil să fi fost într-o cîrciumă, zise Atherton.

– Trebuie să verificăm asta, spuse Slider. Toate cîrciumile şi cluburile – îi aruncă o privire lui Beevers – din vecinătate. Trebuie să-l fi văzut cineva.

Urmă o tăcere scurtă, în care toți se gîndeau la sarcina primită şi la invizibilitatea masivă a unei persoane obişnuite într-o cîrciumă obişnuită.

– Iar apoi este brandy-ul, continuă Slider. Recepționerul de la motel, Pascoe, ne-a spus că Neal băuse, dar că nu era beat cînd sosise. Cameron ne-a spus, ținînd cont de cantitatea de brandy din stomac, că era îmbibat

ca un burete. Aşa că putem presupune că a băut după ce a ajuns la motel.

– Jacqui Turner spune că Neal nu bea brandy, de obicei, zise Atherton.

– Ceea ce este confirmat şi de soţia lui, spuse Slider. El era un băutor de whisky.

– Asta înseamnă că a fost forţat să bea brandy? întrebă Anderson.

Slider dădu din cap.

– Mă îndoiesc. Cînd un bărbat bea singur, fie acasă, fie într-un loc public, îşi alege ceea ce doreşte. Dar dacă este într-un loc particular, cu altcineva, şi cealaltă persoană aduce băutura, dacă este un băutor atunci va bea ce este acolo. Şi ştim că Neal era un băutor.

– Este un alt indiciu că a mai fost cineva în camera aceea de motel, zise Atherton. Cineva pe care, de dragul discuţiei, l-am putea numi criminalul.

– Dar nu ar trebui să presupunem că a fost o femeie? spuse Polish. Un bărbat nu s-ar duce într-o cameră de hotel cu un alt bărbat, nu? Decît dacă este homosexual.

– Poate că era, zise Anderson. Sau poate că voiau să urmărească un film porno.

– Nu există video în camerele acelea, preciză Norma.

– Poate că se duseseră să discute afaceri, spuse Slider. Sau să rîdă de vremurile vechi. Sau pur şi simplu ca să continue să bea – în definitiv, cîrciumile erau închise. Pascoe spune că Neal era vesel, aşa că trebuie să presupunem că nu se afla acolo sub constrîngere. A invitat persoana respectivă în camera lui de motel, deci probabil că era cineva pe care-l cunoştea – fie un vechi prieten, fie cineva cu care făcuse cunoştinţă în cursul serii. Şi nu era deloc dificil pentru criminal să-l facă pe dragul de Dick Neal să-l invite în camera lui de motel, ca să dea gata o sticlă de material valabil împreună.

– Sînt o mulţime de lucruri pe care nu le ştim, se plînse Atherton, cînd te gîndeşti că Neal nu era un bărbat

cu adevărat secretos. Totuşi, sîntem abia în primele zile.

Slider se gîndi la avertismentul lui Dickson. Încă nu se stabilise clar nici dacă era vorba de o crimă.

– Este posibil ca primele zile să fie tot ce mai avem, spuse el. Trebuie să obținem nişte rezultate, şi repede.

Dickson se ridicase de pe scaun şi stătea la fereastră. Era mai dificil decît de obicei să vadă afară.

Cineva, soția lui, poate, îi dăduse odată o plantă perenă, pentru pervazul ferestrei.

Aceasta înflorise, îşi lipise lujerii lungi de fereastră şi crescuse spre tavan.

Dar apoi fusese lăsată să moară de sete în căldura arzătoare a serei, lăsîndu-şi cojile maronii ale frunzelor lipite de geam, unde se amestecaseră cu murdăria naturală, creînd o ceață impenetrabilă între Dickson şi lumea de afară.

Dickson aruncă o privire scurtă în spate, cînd apăru Slider.

– Ah, Bill, intră.

Întoarse din nou capul spre fereastră. Avea mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor, făcîndu-şi şoldurile să pară mai late ca oricînd, şi îşi mişca trupul în ritm latino-american.

Asta, plus faptul că era imposibil să fi văzut ceva pe fereastră, cu excepția cazului în care folosea raze X, îi dădură lui Slider impresia că Dickson se prefăcea indiferent.

– Ați vrut să mă vedeți, domnule? spuse el liniştit.

În poziție verticală, Dickson părea să umple camera încă şi mai pe deplin decît atunci cînd era prăbuşit pe scaun.

Slider se gîndi că nu aveau nevoie să adauge decît o polițistă suficient de mică pentru a realiza o concurență respectabilă dosarului „studenți într-o cabină telefonică".

Dickson se juca absent cu dunga pantalonilor.

– Cum merge cazul tău?

„Cu toată grația unui rinocer căruia i se dă drumul într-o călcătorie de rufe chinezească", ar fi fost răspunsul corect.

Slider îl respinse, totuşi, în favoarea lui:

– Avem cîteva direcții de investigație destul de promițătoare pe care să le urmăm, domnule.

Dickson se întoarse şi îl privi lung şi intens. Părea că încearcă să se hotărască dacă să continue.

Nesiguranța mai mult îl surprinse, decît îl îngrijoră pe Slider, a cărui conştiință era curată: îi înfruntă privirea calm şi cu o uşoară notă întrebătoare.

În cele din urmă Dickson oftă, îşi extrase mîinile cu oarecare dificultate, le puse pe birou şi se sprijini în ele.

– Eşti un om bun, Bill, spuse el înspăimîntător. Aş fi vrut să fi acceptat promovarea aceea.

– Ştiți de ce nu am făcut-o, spuse Slider.

– *Eu* ştiu. Şi, neoficial, nu te condamn. Dar nu este un comportament normal. Te face să pari subversiv. Un agent provocator colaboraționist progresist blestemat de stînga cu părul lung, ca să inventăm cîteva fraze. *Nu e sănătos.*

– Oh! Se părea că nu prea avea ce altceva să spună.

– Să nu fii promovat nu este un păcat. Să refuzi să fii promovat, asta este altceva.

Dickson se aşeză, cu aerul că renunța într-o luptă inegală.

– Există un spirit nou la bord, Bill. Nu trebuie să-ți spun eu asta. *Promovare accelerată* – este nevoie să spun mai mult?

Exista o schemă prin care gradații puteau trece mai rapid prin diversele grade – avînd scopul, destul de lăudabil, de a atrage oamenii capabili şi educați în serviciu.

Dar, totodată, acea schemă era controversată şi foarte rău privită de polițiştii de stil vechi, care considerau că toată lumea trebuia să învețe meseria ca simplu marinar.

Slider, născut sub semnul Balanței, era nehotărît. Serviciul avea nevoie de oameni care să gîndească, dar nimic nu putea înlocui experiența cîştigată pe stradă.

– Cineva nu te place, Bill. Şi, fără nici o legătură cu acest subiect, am primit un telefon de la superintendentul detectiv-şef Head.

– Înțeleg, domnule.

– Vrea să ştie de ce tratăm încă afacerea Neal ca pe o crimă. Spune că Neal avea probleme financiare serioase, multiple probleme cu femei, poate că era şantajat şi era un băutor recunoscut. După mintea lui, asta conduce la accident sau sinucidere – nu-l interesează care dintre acestea două. Nu avem nici un suspect, nici măcar mirosul unui motiv şi singurul martor este o bătrînă vagaboandă care e nebună ca un pălărier.

Slider privi adînc în ochii decolorați şi impenetrabili. Multiple probleme cu femei? Şantaj? Dar asta aflaseră abia azi, iar raportul oficial nu fusese încă trimis lui Head.

– De unde cunoaşte detaliile, domnule?

– Vrea închiderea cazului, Bill, spuse Dickson impenetrabil.

Slider nu zise nimic, susținîndu-i cu fermitate privirea.

– Nu toți cei din firma ta sînt la fel de lipsiți de ambiție ca tine, urlă în cele din urmă Dickson. Şi să te ții strîns de gleznele cuiva care este pe cale să fie proiectat dintr-un tun s-ar putea să nu fie cel mai bun mod de a ajunge în vîrful cortului, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Hunt, se gîndi Slider. El trebuia să fie. Ticălosul de PhillHunt.

Să nu ai niciodată încredere într-un om care poartă mănuşi de piele despicate atunci cînd conduce, îşi spuse cu amărăciune.

Probabil că găsise o scuză să-l sune pe Head şi apoi permisese să fie tras de limbă.

– Ce aveți de gînd să faceți, domnule? întrebă Slider.

Dickson se foi neliniştit.

– În mod normal aş spune oricui încearcă să se amestece în echipa mea să se ducă dracului. Dar, şi asta este confidenţial...

Slider aprobă din cap. Era din ce în ce mai terifiant.

– Ai auzit de expresia: a ţi se cere să demisionezi?

Isuse, nu şi bătrînul taur, se gîndi Slider. O lume fără Dickson era greu de imaginat.

– Domnule?

Dickson scoase un sunet enervat.

– Unii oameni ar trebui să citească istoria. „Vechea gardă moare, dar nu se predă". Ştii cine a spus asta?

– Nu, domnule.

– Nici eu. Totuşi, trăim vremuri delicate. Nu este momentul pentru eroisme. Este momentul în care trebuie să stai deoparte şi să aştepţi evoluţia situaţiei. Să iei fiecare zi pe rînd. Aşa că vreau ceva în cazul Neal, Bill, şi vreau asta azi. Un suspect, un motiv, un martor bun, o cantitate suficientă de circumstanţe nepotrivite – orice, atîta timp cît este ceva convingător. Mingea este în aer şi nu vreau preluări ratate, ai înţeles?

– Da, domnule.

– Şi, pentru Dumnezeu, fă-ţi ordine în firmă. Nu este un roman de John LeCarré.

– Da, domnule.

– Asta este tot.

Slider se întoarse să plece, dar simţi frămîntarea din spatele lui, chiar dacă Dickson nu mişcase nici măcar un deget. Cu mîna pe clanţă, privi în spate la muntele acoperit de scrum şi cu respiraţie înfierbîntată din spatele biroului.

Ar fi vrut să spună multe lucruri; despre loialitate, de exemplu, despre ura lui faţă de intrigile pentru putere şi despre importanţa Poliţiei împotriva tuturor consideraţiilor legate de carieră şi statut social. Simţea că erau lucruri pe care Dickson dorea să le comunice. Dar chiar şi în dispoziţia lui abordabilă actuală, nu era o persoană căreia

să-i spui de bunăvoie lucruri personale. Iar dacă începuse deja să derapeze, orice cît de cît apropiat de compătimire ar fi produs, cu siguranță, o erupție violentă. Aşa că Slider nu spuse nimic. Dar Dickson îi întîlni privirea şi, pentru o clipă, păru aproape uman. Bătea cu degetele pe birou.

– Bill?

– Da, domnule.

– Ar trebui să te mai gîndeşti în legătură cu acceptarea promovării.

Slider deschise gura ca să protesteze, dar Dickson îi tăie elanul, ridicînd mîna.

– Ştiu ce părere ai despre asta, dar este vorba doar de o scurtă perioadă de somn de la detectiv-inspector la superintendent.

Slider spuse, răbdător:

– Nu cred că vreau să fiu nici superintendent, domnule.

Dickson zîmbi cu melancolie.

– Atunci eşti mai prost decît pari. În jocul acesta, cu cît urci mai sus, cu atît mai greu este să fii doborît. Dacă te-ar fi urmărit de atîta timp cît mă urmăresc pe mine, crede-mă că acum l-ai plimba deja pe Fido în jurul unei fabrici blestemate, cu *Daily Mail* într-un buzunar şi un pachet cu sandvişuri cu brînză, în celălalt.

– Este un avertisment, domnule? Mă urmăreşte cineva?

– Eşti genul pe care unii oameni vor dori întotdeauna să-l lovească. Isuse, ar trebui să fi ştiut asta pînă acum. Acceptă blestemata de promovare.

– O să mă mai gîndesc, domnule, spuse Slider, înfruntîndu-i privirea cu încăpățînare şi Dickson fu cel care lăsă în cele din urmă ochii în jos.

– Haide, şterge-o, zise Dickson făcînd un semn conciliant cu mîna.

Dar zîmbea cînd spusese asta.

7

Frumoasa din Brighton

– Ţi-am spus că ne vedem azi, zise Slider, în timp ce se îndreptau spre sud.

– O după-amiază la mare, spuse Joanna admirativ. Nu ştiu cum ai reuşit.

– Şi nu numai la mare, ci chiar în Brighton-ul tău.

– Da, spuse ea cu îndoială. Nu sînt prea sigură de conotaţii, dar accept invitaţia. Şi eu ce voi face cît timp tu munceşti?

– Poţi să stai la soare, să înoţi...

– În perioada asta a anului?

– Pot să te las cu detectivul local – ştiu cît de mult îţi plac poliţiştii.

– Ei bine, întîmplător îmi plac. Seamănă foarte mult cu muzicienii.

– Trec peste defăimare. Sau poţi să te învîrţi pe la *The Lanes*...

– Oh, da! Ştii ce înnebunită sînt după magazinele de antichităţi. Tu pe cine te vei duce să vezi?

– Se pare că pe o altă femeie din haremul secret al lui Neal.

– Omul avea rezistenţă, zise Joanna, impresionată. Mă întreb cînd mai avea timp să şi muncească.

– Iar după aceea putem merge să mîncăm. Tu vrei să mergi pe undeva în Brighton? Sau ne oprim la o cîrciumă, în drum spre casă?

– Cum este berea locală? Oh, *Harveys,* nu-i aşa? Atunci, mergem la o cîrciumă. Nu am băut o bere decentă toată săptămîna.

– Ai vorbit ca un adevărat poliţist.
– Din cîte mi-ai spus, nu am mai rămas prea mulţi.
Slider zîmbi autobatjocoritor.
– Toţi poliţiştii au spus asta, întotdeauna. Este vechiul sindrom „nostalgia nu mai este ce a fost".
– Dar?
– Dar nimic.
Joanna îl privi.
– Oh, bine, cedă el. Am avut o discuţie cu Dickson. Există un element care vrea să-l prindă.
– Să scape de el?
Slider ridică din umeri.
– Ar încerca, dar mă îndoiesc că se va ajunge la asta. Este mai mult o mişcare pe laturi, în ceva neoperaţional – dosare, şcoala de antrenament sau altceva. O moarte lentă, pentru cineva ca el.
– Dar de ce vor să-l dea afară? întrebă Joanna. Credeam că este un poliţist bun. Adică, tu păreai să crezi asta.
– Este. Cred asta. Dar nu se potriveşte cu noua imagine. Este neglijent. Face lucrurile în stilul lui propriu. Nu-i respectă în mod automat pe superiorii lui. Nu are grijă ce vorbeşte.
– Da, dar pe ce motiv îl vor da afară? De ce îl pot acuza?
– Băutura este întotdeauna un motiv bun. Ştii că este considerată o crimă disciplinară ca un membru al Departamentului să fie beat vreodată, în timpul sau în afara serviciului?
– Nu, nu ştiam. Dar mi-ai spus că Dickson nu a fost niciodată chiar beat.
– Este adevărat. Le este greu să dovedească faptul că era cu adevărat beat. Dar ţinînd cont de cît de mult bea, şi lui i-ar fi greu să dovedească faptul că nu era. Sau, pot folosi rezultatele slabe. Lipsa de disciplină a subalternilor. Faptul că spune lucruri greşite presei. Există întotdeauna o

modalitate, dacă ei sînt hotărîţi şi tu nu ai legăturile care trebuie.

Joanna se gîndi o clipă.

– Asta înseamnă că şi tu eşti în pericol?

Slider nu răspunse direct.

– Urăsc intrigile, zise el în cele din urmă. Nu cred că-l vor doborî pe Dickson, dar chiar şi faptul că încearcă îmi produce scîrbă.

– Aşa este, spuse ea. Se întîmplă o mulţime de astfel de lucruri şi în muzică – copii-minune ieşiţi direct din colegiul de muzică, care încearcă să scape de muzicienii mai vechi. Ei consideră că tehnica este tot ce îţi trebuie în muzică şi că experienţa nu are nici o valoare. Şi că ei au dreptul dat de Dumnezeu de a avea o slujbă – a altcuiva, dacă este necesar.

Slider o privi, zîmbind.

– Ascultă ce vorbim. „Tinerii de azi...!" Bineînţeles, bătrînii ca noi sînt nevoiţi să creadă că experienţa este mai importantă decît capacitatea.

– Mi-aş dori să nu mai vezi întotdeauna cum priveşte lucrurile cealaltă parte. Este deconcertant, se plînse ea, punîndu-i o mînă pe genunchi. Şi, oricum, am spus mereu că nu contează ce ai, ci cum ştii să-l foloseşti.

– O să încerc să nu uit asta, spuse Slider.

Domnişoara Catriona Young locuia în apartamentul de la subsol, dar făcuse tot posibilul să scoată tot ce se putea din el.

Pereţii erau albi şi goi, podelele erau acoperite cu parchet lustruit, avea genul de mobilă fără ornamente stil suedez, care nu avusese niciodată rostul de a se sta pe ea, şi o mulţime de lucrări din alamă care se potriveau cu mirosul de beţişoare chinezeşti şi cu pernele cu mărgele aliniate în lungul canapelei, sfidînd relaxarea.

Domnişoara Young era una din acele tinere cu piele albă, care preferă fustele lungi şi sandalele cu talpă plată,

poate într-o încercare de a nu părea înalte.

Bluza ei era din bumbacul acela indian care nu trebuie călcat niciodată şi peste ea purta o jachetă scurtă, fără mîneci – pe care Slider ar fi numit-o, oarecum ruşinat, bolero – făcută din catifea neagră brodată, cu acele oglinzi micuțe cusute în material.

Părul ei aspru, cafeniu-roşcat, se încrețea în bucle paralele şi îi atîrna pe spate pînă la talie, strîns doar cu două agrafe, cîte una deasupra fiecărei urechi.

Avea gene roşiatice şi pistrui frumoşi, iar fața ei era plină de caracter.

Slider nu ştia ce efect avusese asupra lui Neal, dar pe el îl speria teribil.

Avea şi un copil, de tipul celor cu aspect surprins, mare şi palid, care stătea pe podea, în mijlocul salonului, jucîndu-se cu degetele de la picioare, care erau neobişnuit de lungi şi păreau uşor încovoiate, deşi Slider nu-şi putea da seama exact de ce.

În timp ce îl privea, bebeluşul ridică fără efort un picior la gură şi începu să-l sugă, uitîndu-se la Slider cu un interes detaşat, ca un client care lua prînzul la o cafenea-terasă pariziană, privindu-i pe cei care treceau pe lîngă el.

– Abia am venit, spuse domnişoara Young vioi. Puteți aştepta pînă îl culc? Este nişte suc în frigider, dacă vreți. Nu am nimic mai tare.

Îl culese pe copil de pe podea şi acesta se avîntă în sus, cu nepăsarea cuiva căruia, avînd o astfel de mamă de la naştere, nimic altceva nu i se mai părea tulburător.

Rămas singur, Slider se îndreptă spre rafturile cu cărți, bazîndu-se pe principiul că poți afla foarte repede o mulțime de lucruri despre cineva, după cărțile pe care le are.

Rafturile erau joase, aproape de podea, şi se întindeau pe o distanță impresionantă în lungul unui perete. Se aplecă şi se uită la titluri.

O mulțime de romane străine – Dostoievski, Flaubert, Gide – şi ceva ce semăna cu un set complet de Dickens,

alături de George Eliot, Thomas Hardy şi romane de Charlotte Brontë care nu erau *Jane Eyre*.

O lectură ca o pedeapsă, se gîndi el: echivalentul mental al sfîrşitului unei zile lungi de „treci la podea şi fă cincizeci".

Mai erau şi o mulţime de titluri nonficţiune, despre ştiinţele economice, statistice, drept şi computere.

Slider se întrebă de ce cărţile pentru computere aveau întotdeauna o formă şi o mărime nepotrivită pentru rafturi – din dispreţ pentru lumea tiparului, poate?

Apoi urma o pădure verde de tomuri înalte şi subţiri Virago, apoi Fay Weldon şi Mary Wesley şi apoi şirurile numerotate de romane poliţiste: P. D. James, Patricia Highsmith, Ruth Rendell – cele de lux – alături de Dorothy L. Sayers, Margery Alingham şi reeditările *Pinguin* ale clasicei „colecţii a anilor '30", cu acele coperţi distinctive în verde-alb.

Şi, în final, pe raftul de jos, îngrămădite într-un colţ şi aproape ascunse de cutele draperiilor trase, cincisprezece volume din colecţia *Pan van Thal* de povestiri de groază, atît de mult citite, încît coperţile lor erau încreţite şi aproape albe.

Slider se îndreptă, simţindu-se nervos. Cine altcineva din lume îşi păstra cărţile în ordine alfabetică? Se spune că o bibliotecă este fereastra sufletului. Poate că nu ar fi trebuit să vină acolo singur.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, spuse ea, făcîndu-l să tresară.

Se întorsese neauzită, datorită sandalelor cu care era încălţată şi stătea în mijlocul camerei, privindu-l.

– Mă uitam la cărţile dumneavoastră, spuse el, simţindu-se ridicol.

Apoi, realizînd că nu putea spune numai atît, mai adăugă:

– Vă plac povestirile poliţiste.

– Da. Mi se par relaxante – echivalentul pentru mine al

privitului la televizor. Sînt sigură, totuşi, că nu seamănă deloc cu viaţa reală, adăugă ea, din politeţe faţă de profesia lui. Luaţi loc, vă rog. Pot să vă servesc cu nişte suc?

Dintr-un motiv necunoscut, „suc", fără alt calificativ, i se păruse întotdeauna vag indecent.

– Nu, mulţumesc, zise Slider.

Se lăsă cu grijă pe o construcţie din lemn şi pînză care semăna cu ilustraţia dintr-un vechi manual de cercetaşi a unui gen de echipament de îmbăiere improvizat. Partea de pînză era o nuanţă între gri şi bej, atît de informă, încît sfida char şi tristeţea.

Ce nume exotic ar fi dat decoratorii din prezent unei astfel de nuanţe? se întrebă el. Pansament flexibil, probabil.

Sau chingi insinuate. Un pont profesional: pentru un adevărat efect stilat, încearcă să scoţi în evidenţă cornişa, dunga şi şipca de bordură, în grindă de consolidare contrastantă.

Domnişoara Young se aşeză vizavi de el, împreunîndu-şi braţele în poală.

Nu era nimic liniştitor în poza ei: mîinile păreau toate numai articulaţii, şi îşi ţinea picioarele lipite şi trase în spate, ca şi cum ar fi fost gata să sară în sus în orice clipă.

Era alertă şi potenţial periculoasă, ca un păianjen cu un picior pe pînză, testîndu-i vibraţiile.

– Deci, despre ce voiaţi să-mi vorbiţi? întrebă ea.

– Despre Richard Neal, începu Slider.

Faţa ei rămase foarte nemişcată – o lipsă determinată de reacţie? se întrebă el.

– Am înţeles că-l cunoaşteţi.

Aproape că putea să audă zumzetele şi clinchetele, în timp ce ea calcula răspunsul optim.

Apoi spuse:

– Da.

– Îl cunoaşteţi de mult?

– De aproape trei ani.
– În ce calitate?
Ea ezită şi apoi spuse, ca şi cum nu ar fi fost neapărat un răspuns la întrebare:
– L-am cunoscut la universitate, cînd făceam un curs post-universitar.
– Universitatea Sussex?
– Da. Acolo lucrez acum. Țin un curs de economie politică.
– Şi domnul Neal mergea la Universitatea Sussex?
Ea păru să considere întrebarea vicleană.
– Nu era student, sînt sigură că ştiți asta. Ascultați, de ce vreți să ştiți toate acestea?
Era prea inteligentă ca să muşte momeala. Slider o privi cu fermitate.
– O să vă spun imediat, dar aş vrea mai întîi să vă pun cîteva întrebări de bază, dacă nu vă supărați. Cum l-ați cunoscut pe domnul Neal?
– Făcea reclamă la universitate pentru un nou sistem de siguranță contra incendiilor. M-am întîlnit de cîteva ori cu el prin campus şi ne-am împrietenit – asta a fost tot.
– Dar ați fost mai mult de simpli prieteni, nu?
Ea aproape că zîmbi.
– Cum prezentați voi lucrurile! Ei bine, presupunînd că nu sînteți doar lasciv, da, Dick şi cu mine sîntem amanți, dacă asta vreți să ştiți. Nu am nici un motiv să ascund asta.
– Ştiți că era căsătorit?
Ea întoarse puțin capul în altă parte.
– Asta este treaba lui, nu a mea. Nu m-am amestecat niciodată în viața pe care o are cînd nu este cu mine.
Un aranjament comod, se gîndi Slider. Acest bărbat părea să fi fost înconjurat de femei mulțumite, şi nici una nu voia să-i creeze probleme. Cît de norocos putea fi un bărbat?
– Se pare că domnul Neal avea obiceiul de a vă plăt

în mod regulat anumite sume de bani, continuă el cu prudență.

– Oh, despre asta era vorba? spuse ea, privindu-l tăios şi pufni. Dumnezeule, credeți că îl şantajez? Sînteți foarte departe de adevăr. Arăt eu ca o şantajistă?

– Absolut deloc.

De fapt, părea capabilă să facă orice îşi punea în minte, dar nu putea să-i spună asta.

– Nu eu i-am cerut bani – a fost ideea lui. Dacă îl întrebați, o să vă spună. Îi trimite pentru că aşa vrea el. Şi sînt pentru Jonathan, nu pentru mine.

– Jonathan?

Ea făcu semn cu capul spre dormitor.

– Jonathan este fiul nostru – al meu şi al lui Dick. Repet – fiul nostru.

Din ce în ce mai gros, se gîndi Slider. Soția care nu putea, amanta din Londra care ar fi vrut şi amanta din Brighton, care avea.

Iar aceasta era o femeie a naibii de dură. Ea îi făcea în mod sigur probleme lui Neal, deşi probabil nu de genul la care te-ai fi aşteptat.

Ea studie fața lui Slider cu atenție o vreme, şi apoi spuse, cu o fermitate pe care el nu ar fi vrut să o refuze:

– Ar fi mai bine să-mi spuneți despre ce este vorba. De ce puneți întrebări despre mine şi Dick?

– Mi-e teamă că am nişte veşti proaste pentru dumneavoastră, zise el cu formula consacrată şi făcu o pauză scurtă, pentru ca implicația să fie înțeleasă. Îmi pare rău să vă spun că domnul Neal a fost omorît luni.

Ea expiră scurt şi ochii ei îi căutară fața, preocupată.

– Cum adică, omorît? Vreți să spuneți ucis?

– Mi-e teamă că da.

– Cum? zise ea repede. Cum au făcut-o?

– A fost sufocat cu o pungă de plastic.

– Oh, Dumnezeule!

Era un strigăt de milă autentică, izbucnit dintr-o clipă

nedorită de imaginaţie clară. Slider se simţi obligat să încerce să uşureze lovitura.

– Era foarte beat în momentul acela. Nu cred că a realizat ce i se întîmpla, dacă asta ajută cu ceva.

– Nu ştiu, zise ea cu seriozitate. Nu ştiu dacă ajută.

Se cutremură, o reacţie curioasă, dar pe care el o mai văzuse înainte.

– Nu am fost obligată niciodată să mă gîndesc la aşa ceva. Nu pot accepta. Este mort? Dick este mort?

Slider înclină din cap.

– Ştiu, este nevoie de timp ca să înţelegeţi.

– Da. Bineînţeles, dumneavoastră aţi spus probabil astfel de lucruri la sute de oameni, zise ea.

Aceea era inteligenţa academică încă în funcţiune, se gîndi Slider, încă alergînd în jurul fermei, inconştientă că îi fusese retezat capul.

– Cum reacţionează oamenii? Ţipă şi urlă? Nu ştiu ce ar trebui să fac.

– Fiecare om reacţionează altfel, spuse el. Dar majoritatea sînt tăcuţi la început, din cauza şocului.

– Şocul, da, zise ea. Oh, Dumnezeule, bietul Dick!

Slider văzu efectiv apariţia gîndului următor.

– Şi Jonathan? Acum nu mai are tată.

Ochii i se umeziră brusc. Interesant că plînge pentru pierderea suferită de fiul ei, pierdere pe care copilul nu o putea simţi, şi nu pentru a ei, se gîndi Slider.

– Dar cine a făcut un astfel de lucru? Ştiţi cine a făcut-o?

– Nu încă. De aceea am venit să vă văd – să aflu cît mai mult posibil despre viaţa domnului Neal, în speranţa că asta va arunca o oarecare lumină asupra afacerii.

– Da, bineînţeles. O să vă ajut, dacă pot. Dar nu ştiu nimic, de fapt. Acum arăta şi părea zăpăcită.

– Nu se ştie ce poate fi de ajutor, zise Slider convingător. Vorbiţi-mi, dacă vreţi, despre relaţia dumneavoastră cu domnul Neal.

– Ce vreţi să ştiţi?

– Începeţi cu începutul, spuse el. Vorbiţi-mi, ca unui prieten, despre dumneavoastră şi Dick.

– Da, zise ea privind în gol, spre zidul din spatele lui. Eu şi Dick. A fost unul din cazurile acelea de atracţie instantanee. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt în clipa în care ne-am cunoscut. Primele două săptămîni au fost ca o lună de miere pasionantă – el stătea la Brighton ca să asigure consultanţă tehnică campusului, şi de a doua zi a plecat din camera de la hotel şi s-a mutat la mine. Pe vremea aceea nu stăteam aici – aveam camere într-o casă de pe Falmer Road. Aproape toate momentele în care nu lucra eram împreună, şi cea mai mare parte a timpului eram în pat. Între noi exista o atracţie foarte fizică, adăugă ea, privindu-l ca să vadă dacă era şocat de francheţea ei.

Slider înclină din cap.

– Continuaţi.

– Şi eu ţineam la el, bineînţeles. Altfel nu l-aş fi avut pe Jonathan. Am fost întotdeauna buni prieteni.

– Dar?

Ea îl privi.

– Am avut senzaţia că voiaţi să adăugaţi un „dar".

Ea ridică din umeri.

– Era...

Se opri o clipă, ezitînd, apoi continuă:

– Nu ştiu exact cum să mă exprim. La început, amîndoi doream doar ceea ce aveam. El venea la Brighton destul de regulat, cu afaceri, şi atunci cînd venea stătea aici şi ne simţeam minunat împreună. Dar, odată cu trecerea timpului, el a început să vrea mai mult în această relaţie. Ceva mai continuu, mai...

Ezită din nou, după care spuse:

– Sîcîitor.

Părea o alegere ciudată a cuvîntului.

– Voia să vă căsătoriţi? întrebă Slider.

Ei se părea că nu-i plăcea asta.

– Cred că da. Cred că aşa aţi spune. El voia să fie cu mine tot timpul, dar eu aveam propria mea viaţă. Îmi terminasem cursul postuniversitar şi începusem să predau, şi aveam alte preocupări decît el, prieteni diferiţi şi aşa mai departe, iar Dick nu-şi avea locul în toate acestea. Îmi plăcea să mă întîlnesc cu el cînd era aici, dar...

– Înţeleg.

– Oare? întrebă ea tăios.

Slider aprobă, înclinînd din cap, dar nu explică. Dick Neal era marele mascul, băutorul, agentul fanfaron, îi satisfăcea ei o necesitate, dar nu era genul de bărbat cu care o femeie ca ea s-ar fi căsătorit.

Probabil că nu se potrivea prea bine cu prietenii ei academici şi poate că îşi exprima resentimentul faţă de viaţa ei intelectuală.

Slider şi-o imagina foarte uşor ducîndu-l pe Neal la o petrecere cu „băuturi şi discuţii", şi pe Neal, simţindu-se marginalizat şi imaginîndu-şi că toată lumea rîdea de el, îmbătîndu-se şi purtîndu-se scandalos.

Era nevoie de un bărbat foarte puternic, ca să reziste lîngă o femeie care îi era superioară intelectual.

– Cred că el mă iubea mai mult decît îl iubeam eu. Şi apoi, mai era şi soţia lui.

Îl privi cu sfidarea slabă a unui proaspăt convertit religios, cineva pe cale să împărtăşească ceva ce ştia că era doar o amăgire, dar pe care voia foarte mult să o creadă.

– Nu voiam să i-l iau. Femeile sînt ca nişte surori. Trebuie să ţinem una cu cealaltă, nu să ne trădăm, făcînd jocul bărbaţilor.

– Nu făcuserăţi deja asta? întrebă Slider cu blîndeţe.

– Bineînţeles că nu. Acea mică parte din el pe care o aveam ea nu ar fi primit-o oricum. Iar ceea ce avea ea – căsnicia, pe el întorcîndu-se la ea, acasă, certitudinea – asta îşi dorea ea, nici eu nu aveam de gînd să i le iau.

Era ceva adevăr în asta, recunoscu Slider, deşi fără

tragere de inimă, pentru că ea o spunea cu uşurinţa unei dogme, ceea ce îl deranja întotdeauna pe cel căruia i se adresa.

– Dar copilul? A cui idee a fost?

Ea ridică din umeri.

– De fapt, a amîndurora. Dick a menţionat-o primul, dar eu mă gîndeam deja că aş fi dorit un copil. Cu slujba mea, era extrem de uşor de crescut, datorită vacanţelor lungi şi programului, şi îmi convenea că Dick era legat de altcineva. Iar el... ei bine, soţia lui nu putea avea copii, aşa încît, cu excepţia cazului în care divorţa de ea, aceasta era singura soluţie. Bineînţeles, am fost nevoită să-l fac să înţeleagă că nu voiam să renunţ la independenţa mea. Relaţia noastră trebuia să rămînă la fel, cu sau fără copil.

– El a acceptat asta?

– La început, nu. Iar după ce a fost de acord, revenea mereu asupra subiectului, mai întîi cînd a aflat că eram sigur însărcinată, apoi din nou, cînd s-a născut Jonathan. Voia să se mute cu noi şi să fie un tată adevărat, cum spunea el, dar eu nu doream asta. Aveam o înţelegere şi el trebuia să o respecte. Eram perfect de acord să-l recunosc ca tată şi să-i permit să ne viziteze de cîte ori dorea, dar nu aveam de gînd să fiu luată pe sus sau să-i dau drepturi legale asupra lui Jonathan.

Dumnezeule, se gîndi Slider, ce pilulă amară. După ce fusese idolul a Dumnezeu ştia cîte femei, Neal găsise, deodată, una care nu voia să se lege de el, atunci cînd el dorea sincer asta.

– Cred că de aceea a început să trimită bani, continuă ea. Să simtă că avea un gen de posesiune asupra noastră. Nu putea înţelege faptul că relaţia lui fizică cu Jonathan ar fi trebuit să fie suficientă. Jonathan avea pe jumătate genele lui, dar Dick continua să se vaite că numele lui nu era pe certificatul de naştere şi că eu nu voiam să-l las să vină să locuiască împreună cu mine.

– Vă certați din cauza asta?

– Uneori. Avea un temperament coleric.

– Era violent? Vă amenința?

– Dumnezeule, nu! Adică, numai la telefon, cînd era beat. Bea prea mult, dar presupun că știți asta. Și apoi devenea melancolic și sentimental. Uram asta mai mult decît orice. Telefoane stupide, de bețiv plîngăcios, la unu sau două dimineața, trezindu-mă, deranjînd copilul...

Scoase un sunet dezgustat și apoi fața îi înghețǎ, cînd își aminti.

– Iar acum este mort, spuse, cu o voce uniformă. Oh, Dumnezeule, nu l-am crezut. Am crezut că era doar una din șmecheriile lui, ca să îmi atragă mila.

Tăcu brusc, gîndind intens.

– Care a fost una din șmecheriile lui?

Privirea pierdută continua, genul de privire preocupată a cuiva care se află la un dineu, cu o codiță de zmeură între dinți, încercînd să o desprindă cu limba, fără să observe cineva.

– Domnișoară Young, ce nu ați crezut?

Ea se concentră asupra lui.

– Mi-a telefonat sîmbătă. Era pe la trei după-amiaza – ora închiderii, înțelegeți – așa că am presupus că era beat. Avea o voce ciudată...

– În ce sens ciudată?

– Nu știu. Ca și cum ar fi fost beat, cred. Rîdea în mod prostesc, cînd nu era nimic de rîs, spunea lucruri stupide.

– Ce anume?

– A început prin a spune că cineva încerca să-l ucidă!

Atenția lui Slider se ascuți.

– Da?

– A spus-o, apoi a rîs ca și cum nu ar fi vorbit serios sau ca și cum ar fi vrut ca eu să cred că nu vorbise serios. I-am spus să nu fie stupid, presupunînd...

Îl privi rugător pe Slider.

– Că era beat, da. Era normal, nu?

Ea o luă ca pe o critică.

– Mai spusese şi altădată lucruri stupide, cînd era beat. Amenințînd că se sinucide, de exemplu.

– Da, înțeleg. A spus cine voia să-l ucidă?

Ea negă, clătinînd din cap.

– A spus că luase prînzul cu un vechi prieten şi acesta îi spusese că cineva voia să-l ucidă, asta este tot. Şi apoi a devenit sentimental, plîngîndu-se că mie nu mi-ar fi păsat dacă murea, că Jonathan nu avea să-l cunoască niciodată şi... ei, vă puteți imagina.

– Da, spuse Slider absent. A spus cine era prietenul cu care luase prînzul?

O clătinare din cap.

– Nici un nume? Sau de unde îl cunoştea? Absolut nimic? Sau de ce ar fi vrut cineva să-l ucidă?

– Nu, zise ea.

Îşi ridică spre el o privire vinovată.

– Acum aş vrea să-l fi întrebat. Dacă aş fi ştiut că era ceva adevărat în asta, aş fi scos totul de la el. Dar eram enervată şi mă gîndeam că era un prost, şi... de unde să ştiu?

Vină, regret, aş-fi-vrut-să-fiu-drăguță-cu-el, era groaznic, mai ales cînd acestea erau amestecate cu iritarea pe care o simți în mod normal față de o persoană care te iubeşte mai mult decît o iubeşti tu.

– Nu e vina dumneavoastră, spuse Slider. Dar, dacă aveți cît de cît idee cine ar fi putut avea ceva împotriva lui, v-aş fi recunoscător dacă mi-ați spune. Probabil că îl cunoşteați mai bine decît oricine, şi îmi păreți o bună observatoare şi o persoană inteligentă.

Nu era nimic rău în puțină flatare.

– Avea vreun duşman? Era implicat în ceva sau cu cineva, care l-ar fi putut pune în pericol?

– Nu, zise ea încet, dar, dacă mă gîndesc la asta, era ceva ciudat la el. Observasem şi înainte. Un gen de... melancolie. Ca şi cum, într-un anumit moment al vieții lui,

ar fi trecut prin ceva care îl făcuse...

Se încruntă, gîndindu-se.

– Ştiţi... soldaţii americani, care s-au întors din Vietnam şi care văzuseră atîtea lucruri îngrozitoare, încît nu se puteau adapta la viaţa normală? Ceva de genul acela. Cred că i se întîmplase ceva cu adevărat rău, aşa încît după aceea nu a mai reuşit niciodată să se împace cu viaţa lui.

– Părea să vrea să se împace cu dumneavoastră şi cu Jonathan?

– Cu Jonathan, poate. Cred că spera că un copil ar face ca lucrurile să fie din nou în regulă pentru el. Dar m-am gîndit deseori că modul în care bea, juca, alerga după femei – nu am fost singura, ştiţi – era un semn al profundei lui nefericiri.

– Deseori este aşa, spuse Slider cu prudenţă. Dar ce legătură are asta cu ameninţarea asupra vieţii lui?

– Ei bine, nu ştiu, bineînţeles, zise ea, cu o uşoară iritare. Dar dacă exista ceva rău şi secret în trecutul lui, s-ar putea să existe o legătură. De fapt – adăugă ea, cu o izbucnire de logică academică – aş zice că este extrem de probabil să aibă o legătură. Oamenii obişnuiţi nu sînt ucişi în condiţii misterioase, nu?

– De unde ştiţi că circumstanţele au fost misterioase? întrebă el, amuzat în sinea lui.

Ea îl privi cu agerime.

– Poate că citesc multe romane poliţiste, dar ştiu că, în viaţa reală, marea majoritate a crimelor sînt comise de cei mai apropiaţi şi mai dragi victimei, de soţ sau soţie, de obicei. Nu-i aşa?

– Da, spuse el sincer.

– Iar dacă l-ar fi ucis Betty Neal, aţi fi ştiut.

Clătină brusc din cap.

– Ascultaţi-mă! Pur şi simplu nu reuşesc să înţeleg că vorbim despre Dick Neal. Oamenii obişnuiţi, pe care-i cunoaştem, nu sînt ucişi. Nu poate fi adevărat. Mă va suna

peste o clipă şi îmi va spune că va veni mîine şi că ne putem întîlni la prînz.

După alte cîteva întrebări, Slider se ridică să plece.

– Dacă vă mai amintiți ceva, orice, oricît de neînsemnat pare... spuse el, întinzîndu-i cartea lui de vizită.

– Da, o să vă sun, termină ea fraza, în locul lui.

– Mai ales dacă aveți idee cine ar putea fi prietenul cu care s-a întîlnit sîmbătă.

– O să încerc să mă gîndesc. Dar sînt sigură că nu a spus cine era.

Slider o privi cu curiozitate.

– Credeți că a crezut-o... amenințarea?

– Da, zise ea. Dacă mă gîndesc acum... da, cred că a crezut-o. Acel rîs nervos... crezusem că era beat, dar acum...

Clătină din cap.

– Atunci ați vorbit ultima dată cu el?

– Nu, mi-a telefonat duminică, să-mi spună că îmi trimitea un cec pentru Jonathan.

– Cum vi s-a părut?

– Oh, ca de obicei. Puțin obosit, poate. Nu supărat. Am discutat puțin, dar nu a fost o convorbire lungă. Părea mai degrabă preocupat.

– Cecul a sosit?

– Da, miercuri. A fost mai mare decît de obicei, zise ea oftînd. L-am depus în drum spre serviciu. Presupun că nu-l vor plăti, totuşi. Au înghețat contul lui bancar, nu?

– Da, cred că da, zise Slider.

Se îndreptară spre uşă.

– Puteți telefona cuiva, unei prietene sau unei rude, care să vină să stea cu dumneavoastră? Probabil că nu ar trebui să fiți singură.

– Va fi bine, spuse ea, aproape absentă. Am o mulțime de prieteni. Este drăguț din partea dumneavoastră, totuşi, adăugă cu o uşoară surprindere.

Fața umană a Poliției Metropolitane, se gîndi el. Sîn-

tem minunați, bineînțeles – și în comparație cu durii de la Poliția Sussex, sîntem niște iepurași albi, pufoși.

– Apropo, spuse el amintindu-și ceva în ultima clipă. Cuvîntul „mouthwash" înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

– Adică, în afară de...? Nu. De ce?

– Nu l-ați auzit niciodată pe domnul Neal folosindu-l?

– Nu.

– Oh, bine, nu are importanță.

Lumea luminoasă de afară îi făcea cu mîna. Întotdeauna urîse subsolurile.

Catriona Young rămase încadrată în întunericul dinăuntru, mare, palid și cărnos ca iarba pe care o găsești cînd ridici cortul, după o vacanță de două săptămîni, în camping.

Se gîndi la copilul mare și palid și se întrebă ce fel de viață va avea, crescînd acolo, cu ea ca mamă.

Dar viața era întotdeauna o loterie, indiferent cum o începeai. Lumea este o roată a norocului, cum spunea deseori O'Flaherty.

Joanna se sprijini de balustradă, privind marea. Soarele era aproape la orizont și ea își îngustase ochii împotriva luminii orbitoare.

– Bună! Cum a fost Frumoasa din Brighton?

– Surprinzătoare.

– În ce sens?

Slider alese una din numeroasele surprize.

– Are un copil.

– La naiba, zise Joanna, după un moment de tăcere.

Se întoarse cu spatele la mare, se cocoță pe balustrada de sus, își trecu picioarele sub cea de jos, pentru stabilitate, și îi acordă lui Slider întreaga ei atenție.

El își puse mîinile de o parte și de cealaltă a ei și își dori să se îngroape în ea, pînă la urechi.

Era atît de caldă, de pufoasă și de confortabilă, ca o păpușă favorită.

Arăta ca şi cum nu s-ar fi apropiat niciodată în viața ei de un subsol.

Îşi dorea doar să-şi umple mîinile cu ea şi să le îndese în toate buzunarele disponibile, pentru cazul în care i se făcea foame mai tîrziu.

În loc de asta, îi povesti despre Catriona Young şi ea ascultă cu acea capacitate copilărească a ei de a se concentra asupra lucrului din fața ei.

– Pare extrem de înfiorătoare. A început să-mi pară rău de Tricky Dicky, spuse ea la sfîrşit.

– Numai „a început"? Mie mi se pare că a fost o ființă tristă, patetică.

– Da, dar ființele patetice provoacă atît de des suferință altora.

– Cred că în cazul Catrionei Young, ea îl folosea pe el mai mult decît el pe ea. Voia un copil fără complicațiile căsătoriei şi bietul Dick Neal a fost fraierul pe care l-a ales.

– De ce o cheamă Catriona, de fapt? întrebă Joanna, cu o izbucnire tîrzie de indignare. Este scoțiană sau irlandeză?

– Nu mi s-a părut.

– Atunci, ce femeie stupidă!

– Probabil că nu a fost alegerea ei, spuse el răspîndind rațiune peste bucata ei de iraționalitate.

– Îmi pot da seama că nu ți-a plăcut. O treci pe lista suspecților?

– Faptul că nu o plac nu înseamnă că este o criminală. Este lector în ştiințe economice...

– Acelaşi lucru, deci, zise Joanna înclinînd din cap cu chibzuință.

Sări jos de pe balustradă şi îl luă de braț.

– Hai să ne plimbăm, mi se face frig. Ce o face suspectă?

– De fapt, nimic. Nu ştiu. Numai că o parte din reacțiile ei nu păreau reale. Nu mi s-a părut chiar suficient de

surprinsă că el era mort, de exemplu. Nu ştiu ce să cred...

Joanna îl strînse de braţ.

– Dacă este inteligentă, aşa cum ai spus că este, probabil că a ghicit înainte să-i spui.

– Da. Şi presupun că este greu să te comporţi natural atunci cînd crezi că cineva îţi analizează toate gesturile.

– Ca Basil Fawlty şi psihiatrii. Crezi că avea dreptate cînd a spus că Neal avea un secret cumplit în trecut?

– Dacă este aşa, soţia lui nu ştia nimic despre asta.

– Poate că era ceva dinainte să o cunoască pe ea.

– Sînt căsătoriţi de cincisprezece ani. Asta înseamnă cu al naibii de mult timp în urmă.

– Trecutul este deseori astfel, sublinie ea.

– Totuşi, nu i-ar fi spus şi ei? Soţia lui apropiată?

– Doamna Neal nu pare să fi fost vreodată soţia lui apropiată – mai curînd a comodităţii lui. În plus, dacă el o făcea pe fanfaronul ca să ascundă o inimă frîntă, nu ar fi spus nimănui şi cu atît mai puţin persoanei care era cea mai apropiată de el. Iar genul de vorbărie zgomotoasă, rîsete puternice, băutură multă, sugerează de obicei unul din tipii care ascund un mare abis în ei. Nu crezi că seamănă a ceva mai curînd disperat modul în care se repezea asupra plăcerilor vieţii?

– Cam asta a spus şi Catriona Young, zise Slider.

– Cred că citim aceleaşi cutii de conserve. Acum ai terminat aici?

– Da, cred că da.

– Atunci, hai să megem la maşină şi să căutăm o cîrciumă de ţară. O să bem o bere minunată de Harveys şi vom mînca ceva simplu, bun şi englezesc, după care vom merge acasă şi vom face dragoste pasionată pe covoraşul din faţa căminului. Ce părere ai?

– Cum reuşeşti să fii atît de obraznică şi de destrăbălată? întrebă el cu fermitate.

– Exersez. Nimic important nu a fost obţinut vreodată fără exerciţiu.

– Este important să fii destrăbălat?
– Îți va salva viața, îl sfătui ea cu seriozitate.

8

O poveste gen Grimm

„Mult trebuie să mai călătorești în meseria asta", se gîndi Atherton, în timp ce conducea pe autostrada A40, spre Hanger Lane. Ieri, Park Royal, azi, Perivale! Un *Porsche* decapotabil, care nu observase că autostrada se terminase, trecu în viteză pe lîngă el, cu vreo două sute de kilometri la oră. Pe geamul din spate avea un semn pe care scria: „Cealaltă mașină a mea este tot un *Porsche*". Atherton fu străbătut de un spasm scurt, dorindu-și o uniformă și o lumină albastră clipitoare. Era ciudat cum șoferia scoate la iveală bestia din oameni.

Perival. Ce nume magic. Valea Perșilor. Își imagină hurile persane plutind cu grație printr-o vale verde, în inima peisajului de țară englezesc. Apoi se uită la drumul principal din jurul lui și se gîndi că poate se înșela. Mai existau și alte cuvinte care începeau cu acele patru litere. Perineu, de exemplu. Peristalsis. Da, acum se apropia. Și periculos. Poate că acesta era cel mai apropiat sens, cel puțin în ceea ce îl privea pe Richard Neal. De ce nu-și desfășurase amorurile la Paris sau în Picardia omulețul acela îngrozitor? Era necinstit față de cei care veneu după tine să fii un om șters într-un loc șters.

Norma era cea care descoperise, în timp ce răsfoia printr-un alt sertar plin de Neal-oribilități.

– Jim, vino să arunci o privire la asta.

Era un bilețel, de la cineva care se semna „Pet", pe o hîrtie mov, cu un mic desen decorativ cu violete, în colțul

din dreapta sus. Atherton îl citi cu voce tare, privind peste umărul Normei.

„Dragă Dickie, am aşteptat pînă la zece, dar nu ai apărut. Sper că te simţi bine – sic".

– Chiar aşa, spuse Norma.

– Oh, şi asta, zise Atherton: *„Presupun că s-a întîmplat ceva care te-a împiedicat să vii. Nu-i nimic, se mai întîmplă, atîta timp cît ai aceleaşi sentimente faţă de mine. Eu am aceleaşi sentimente faţă de tine. Dacă vrei să ne vedem, sună-mă acasă, dar, dacă răspunde Dave, spune doar că ai greşit numărul sau ceva de genul acesta. Nu te întinde la vorbă cu el, fiindcă sînt geloasă că el poate vorbi cu tine, iar eu nu. Dar nu luni. Este ziua cînd mă duc la coafor, trebuie să mă păstrez frumoasă pentru tine, ha, ha! A ta pentru totdeauna, Pet!"* Uf!

– Este clar că prietenul Neal ştia să le aleagă.

– Probabil că ea are alte calităţi compensatorii, spuse Atherton. Dar de ce păstra el scrisoarea aceasta periculoasă? Nu prea cred că din sentimentalism.

Norma scoase plicul şi îl întoarse invers. Pe spate, scris pe diagonală, era un număr de telefon şi un prefix, şi *B. Wiseman, 2:30, luni, 12.*

– Am încercat la acest număr şi este al unui departament de serviciu public, din Holborn, spuse Norma. Wiseman este ofiţerul instituţiei. Sclipitoarea Pet i-a trimis scrisoarea lui Neal la serviciu – vezi adresa? – şi probabil că el a aflat numărul de telefon cam în acelaşi timp, şi a scris întîlnirea pe primul obiect care i-a căzut în mînă.

– Da, sună suficient de întîmplător, zise Atherton. Omul acesta era sinucigaş de neglijent.

– M-am gîndit că ai vrea să urmez pista asta, spuse Norma. Dacă Pet cu proza purpurie era o încurcătură curentă, s-ar putea să ştie ceva despre mişcările şi/sau prietenii lui.

– S-ar putea să fie ceva recent. A existat o luni, 12, luna trecută, observă Atherton. Din nefericire, doamna nu

şi-a scris adresa în partea de sus a paginii şi nici măcar pe plic, în stilul aprobat de Oficiul Poştal.

Norma îi aruncă o privire nimicitoare.

– Nu fi un încuiat. Dacă el îl cunoştea suficient de bine pe Dave ca ea să fie îngrijorată că s-ar fi putut întinde la vorbă amîndoi, atunci este probabil că el îi cunoştea în calitate de cuplu, iar dacă este aşa, atunci există o şansă destul de mare ca doamna Neal să-i cunoască şi ea.

– Este adevărat, oh, regina mea. O să-i fac o vizită.

Reacţia doamnei Neal a fost neaşteptat de violentă.

– Tîrfa aceea! Nu vreau să vorbesc despre ea! A încercat să mă întoarcă împotriva soţului meu. Şi să creeze probleme între Dick şi Dave.

– Cum asta?

– S-a năpustit asupra lui ca o ordinară... cuvîntul este prea bun pentru ea! El a fost întotdeauna un bărbat cu inimă moale. Nu-i plăcea să rănească sentimentele altora, şi ea ştia asta. Ea făcea ca să fie foarte dificil pentru el, căci era prieten cu Dave. Dar nu a existat nimic, cel puţin din punctul de vedere al lui Dick – ştiu asta. Ea era cea care crea probleme. Se vedea de la prima privire.

– Deci aţi cunoscut-o? întrebă Atherton, cînd reuşi să strecoare un cuvînt.

– A venit aici, acasă, recunoscu doamna Neal, parţial furioasă, parţial îmbufnată. O scorpie vopsită, toată în mov, bijuterii ieftine şi părul ca scos din sticlă. A venit să bubuie în uşă într-o seară, ţipînd şi plîngînd. A scos vecinii la ferestre pe toată strada. Ameninţa că se sinucide. Dick a trebuit să iasă şi să o liniştească, altfel ne-am fi trezit cu poliţia aici. A urcat-o în maşina lui şi a dus-o acasă şi aşa s-a terminat totul.

– Soţul dumneavoastră avea o relaţie cu ea?

– Nu! spuse ea indignată. Asta spunea ea, ca să atragă atenţia. Pot ghici cum s-a întîmplat. Ea era atrasă de el – multe femei erau – şi s-a aruncat în braţele lui, iar

cînd el a refuzat-o, s-a înfuriat şi a încercat să se răzbune, făcîndu-i probleme. I-am spus că îl cunoşteam prea bine pe soțul meu ca să cred că ar face aşa ceva. De fapt, credeam că era dezechilibrată mental. I-am spus lui Dick că ar fi trebuit să-l avertizeze pe Dave în legătură cu ea, dar el nu a vrut să-l supere, pentru că spunea că pentru Dave ea era totul. Oricum, se pare că a potolit-o bine, pentru că nu am mai auzit nimic de ea după aceea.

– Deci Dave era un prieten al soțului dumneavoastră? Se vedeau des?

– Nu ştiu. Nu cred. Obişnuiau să se întîlnească la cîte o băutură şi uneori jucau golf împreună, la club.

Oh! se gîndi Atherton.

– Lucraseră împreună cu ani în urmă, în asigurări. Dave este agent comercial la *Newsbury's*, acum.

– Nu l-ați mai menționat pînă acum, spuse răbdător Atherton. Cînd v-am întrebat despre prietenii soțului dumneavoastră...

– Avea atît de mulți, zise ea iritată. Cei mai mulți erau exact ca Dave – oameni cu care lucrase şi cu care se mai întîlnea să bea ceva, din cînd în cînd. Nu mi-i pot aminti pe toți. V-am spus, toată lumea îl plăcea.

Vocea îi tremură, apoi îşi reveni.

– Nu cred că s-a mai întîlnit prea des cu Dave, după scena făcută de femeia aceea. Nu a mai pomenit de el acasă. Presupun că se simțea stînjenit.

– Şi cînd anume a venit doamna Collins acasă la dumneavoastră?

– Demult. Nu-mi mai amintesc. Stați să mă gîndesc o clipă. Cred că acum vreo şase luni. În octombrie sau în noiembrie. În octombrie. Aproape sigur.

Atherton găsi casa, un capăt de terasă în Jubilee Road, cu grădina din fața casei acoperită cu beton, ca să ofere o fundație stabilă, şi o pisică cipriotă supraponderală pe pervazul ferestrei. Atherton parcă şi ieşi în aerul după-

amiezei. Aerul de primăvară era înțepător din cauza mirosului gazelor de eşapament şi a excrementelor de cîine, traficul de pe Western Avenue murmura pe fundal şi auzea un avion îndreptîndu-se spre *Heathrow*, iar altul se vedea deja, la doar două minute în spatele lui. Acolo era Perivale. Porni spre uşa din față şi pisica cipriotă îi aruncă o privire indignată, sări de pe pervazul ferestrei şi dispăru sub mălinul negru.

Cadrul ferestrelor era vopsit în mov, iar uşa era lucioasă, purpuriu închis. Pereții erau îmbrăcați în imitație de piatră York, iar soneria de la uşă fredonă trei sau patru versuri din *There's No Place Like Home*. Atherton se gîndi că locul acela avea totul, în afară de un ciocănel din alamă, în formă de pisică din Cornwall.

După o scurtă pauză, doamna Collins deschise uşa. Se lumină la față cînd îl văzu. Era durdulie într-un mod atrăgător, corpul ei era strîns într-o rochie de jerse mov, iar picioarele în nişte pantofi cu toc ambițios de înalt. Avea o față oarecum umflată şi umezită, prea mult machiaj, cîrlionți scurți, vopsiți, şi cercei de aur rotunzi, care reflectară lumina, cînd ea întinse în mod mecanic mîna ca să-şi atingă părul.

– Bună, iubitule, spuse ea, într-o manieră prietenoasă.

Avea dinții mari, care îi împingeau buzele de dedesubt, într-o plenitudine mondenă.

– Dacă este vorba de geamuri duble, mi-e teamă că nu ai noroc. Am rezolvat deja asta. Am aranjat toată casa.

„Ştiam eu", se gîndi Atherton. Era încîntat, totuşi, că fusese confundat cu un comis-voiajor. Trebuia să îl felicite pe croitorul lui.

– Doamna Collins? Doamna „Pet" Collins?

Ea făcu gropițe în obraji.

– Ce nume prostesc, nu? Mama mi l-a pus după Petula Clark. Era o adevărată stea, cînd m-am născut eu.

Ce lipsă de generozitate din partea doamnei Clark, se gîndi Atherton. Îşi arătă legitimația şi zîmbetul ei tremură

şi dispăru, fiind înlocuit de îngrijorare.

– Am înţeles că dumneavoastră şi soţul dumneavoastră eraţi prieteni cu Richard Neal? spuse el amabil. Pot să intru pentru o clipă? Aş vrea să vă pun cîteva întrebări.

Ea prinse neaşteptat de repede sensul.

– Ce vreţi să spuneţi prin „eram“? Ce s-a întîmplat? A avut loc vreun accident?

Se trase un pas în spate, ca şi cum el ar fi lovit-o şi rămase cu gura întredeschisă.

– Oh, Dumnezeule, este mort, nu-i aşa? Dave l-a ucis! Ştiam, ştiam eu că o să se întîmple asta! Oh, Isuse, l-am avertizat!

Şi înainte ca Atherton să poată spune ceva, îşi dădu capul pe spate şi urlă ca o lupoaică îndurerată.

Trecu destul de mult timp înainte ca el să o poată calma suficient ca să poată vorbi şi nici atunci nu o făcu cu prea multă raţiune.

La masa din bucătărie (vopsea mov şi tapet de vinilin cu un model de violete des repetat), ea suspină pînă cînd genele false i se desprinseră, în timp ce Atherton îi făcea o ceaşcă de ceai şi încerca să separe faptele de ficţiune din şuvoiul surescitat.

Se părea că Dick Neal şi Dave Collins erau prieteni mai apropiaţi decît presupunea doamna Neal. Collins era mai în vîrstă decît Neal, un gen de figură a tatălui pentru el. Într-un fel, el aranjase intrarea lui Neal la *Omniflamme* sau, oricum, îl direcţionase în sensul acela. Atherton deduse că domnul Collins considera că Neal avea motive să-i fie recunoscător şi că poate acesta nu arăta destul asta. Doamna Collins era echivocă în acest punct.

Pet era a doua soţie a lui Collins. Prima doamnă Collins ieşi repede din tiradă, ca „tîrfa“, pentru faptul că ea, împreună cu cei doi copii rezultaţi din căsnicie, ocupa fosta casă maritală din Harrow, o obliga pe succesoarea ei să stea în acea „cuşcă de şoareci“, în loc de apar-

tamentul pe care îl dorea şi îl merita. Atherton deduse că dezamăgirea lui Pet faţă de Collins provenea din eşecul lui de a o satisface atît financiar, cît şi sexual, şi că ea făcuse o pasiune destul de puternică faţă de Neal, atunci cînd îl cunoscuse – cu toate că nu aşa prezentă ea lucrurile. În versiunea ei, Neal făcuse toate avansurile, iar virtutea ei asediată cedase ezitînd rugăminţilor lui viguroase, într-o zi, pe sofaua maritală, cînd el venise să-l vadă pe Dave şi acesta nu era acasă.

Poate că mînia doamnei Neal la sugestia că exista ceva între Dick şi Pet nu era total deplasată. Citind printre rînduri, Atherton ghici că Neal o servise pe doamna Collins o dată, în vîltoarea momentului, iar după aceea, îngrozit de propria slăbiciune şi perfidie, încercase să o convingă că era o aberaţie, care trebuia să se încheie.

Pet devenise atunci megainstabilă, se dusese la el acasă ca să-i ofere o mostră din genul de scenă pe care era pregătită să o facă, dacă el o lăsa baltă, şi îl forţase să continue să o servească, ameninţîndu-l că-i va spune totul soţului ei.

În timp ce machiajul ei era şters şi spălat de durere, Atherton văzu că acesta ascunsese o vînătaie pe cale de dispariţie, dar destul de mare, pe partea laterală a feţei. Acel aspect pufos al ei era probabil efectul pe termen lung al faptului că era bătută. Se părea că amabilul Dave Collins nu era inamicul plesniturilor, atunci cînd încîntătoarea lui tovarăşă şi-o lua în cap.

Diferenţa dintre bărbaţii care lovesc femei şi cei care nu o fac era absolută, dar dacă Neal era prietenul lui Collins, atunci probabil că el ştia de ce era acesta capabil. Atherton se întrebă, în acest caz, dacă putea crede că doamna Collins ar fi dat totul în vileag. Era clar că ar fi fost mult mai rău pentru ea, decît pentru el. Pe de altă parte, totul dovedea că Neal se consacrase vieţii liniştite şi evitării necazurilor, chiar pînă la punctul de a-şi supune părţile intime unui gen de pedeapsă la care puţini bărbaţi

ar fi îndrăznit să viseze. Era clar, totuşi, că relaţia lor nu se încheiase în octombrie. Neal îşi servise partenera purpurie pînă inclusiv cu o săptămînă înainte.

Iar scrisoarea pe care o găsise Norma fusese într-adevăr trimisă luna trecută, ca să-l readucă pe Dick pe drumul cel bun, după o livrare neefectuată.

Era clar, de asemenea, că, în ciuda fricii doamnei Collins că soţul ei avea să afle şi să-l bată pe Neal, ea nu avea nici o intenţie să renunţe la acea relaţie. Oare aceasta era o măsură a profundei ei stupidităţi sau a devotamentului ei pasionat faţă de membrul activ al lui Neal? Sau poate că pur şi simplu credea că norocul ei avea să dureze la nesfîrşit?

Robotul telefonic clipea, cînd se întoarseră în apartamentul Joannei.

– Pariez că este pentru tine, spuse ea resemnată.

Şi aşa era. O cerere să-l sune pe Atherton la secţie.

– Mă duc să fac nişte cafea, zise Joanna. Sau ai prefera să mai bei ceva?

– Haide să facem un pact în legătură cu băutul, spuse Slider formînd numărul.

– Bine.

– Să nu ne oprim niciodată.

– De acord, spuse ea plecînd.

Atherton răspunse.

– Ah, v-aţi întors. Ai avut noroc?

– Da şi nu. Tu ce mai cauţi acolo la ora asta?

– Fac ore suplimentare. Polish a plecat acasă şi eu nu mai am cu cine să mă joc. Au apărut nişte evoluţii noi aici. Din moment ce eşti la Joanna, de ce să nu vin şi eu acolo, ca să avem o şedinţă comună?

– Trebuie să o întreb pe Joanna... Jo? Atherton vrea să treacă pe aici, să-ţi dea jos pantalonaşii.

– Eu sînt de acord, strigă ea din bucătărie.

O jumătate de oră mai tîrziu, stăteau în jurul focului, cu

nişte sandvişuri groase cu brînză şi cu pahare de whisky. Joanna era îngenuncheată pe covoraşul din faţa căminului şi ţinea o coală de ziar deasupra focului, ca să ajute flăcările să se înteţească.

Atherton se aşeză pe canapeaua uzată şi veche şi cîntări din ochi mărimea suprarealistă a sandvişului din farfuria lui.

– Eşti singura persoană din lume pe care o cunosc, în afară de mine, care nu taie pîinea felii, îi spuse el Joannei.

– Mă grăbeam, protestă ea. Nu poţi tăia pîinea drept, dacă te grăbeşti.

– Oh, nu mă plîngeam. Eu sînt de acord cu noutatea. Şi trebuie să spun că este o experienţă nouă să mînînc ceva fără ca Oedipus să mă bată cu laba pe mînă, ca să vadă ce este...

– El este laba pe care o ai mereu cu tine, spuse Joanna.

– ...sau să încerce să-mi atragă atenţia asupra lui, mergînd în vîrful degetelor pe poliţa căminului, printre porţelanuri, cu acel zîmbet încăpăţînat pe faţă, ca o încrucişare între Olga Korbut şi un vizigot.

– Dar ştii perfect de bine că poate parcurge tot drumul fără să dărîme nimic, zise ea. L-am văzut şi eu făcînd asta.

– Da, dar numai dacă vrea. Ştie că ştiu că o poate face. Este o formă subtilă de şantaj.

– Presupun că de aceea i-ai spus Oedipus?

– Cum?

– Din cauză că distruge.

– Vorbind de şantaj, spuse Atherton cu fermitate, întorcîndu-se spre Slider cel răbdător, ce zici de distribuirea Catrionei Young în rolul suspectului?

– Ea nu îl şantaja pe Neal. Banii erau ideea lui, modul de a ţine legătura cu ea şi copilul, zise Slider.

– Aşa spune ea, sublinie Atherton. Dar nu avem decît afirmaţia ei. Şi nici un juriu nu ar crede-o. Este mult mai

probabil ca ea să fi vrut să se mărite cu el şi el să fi refuzat.

– Înțeleg, toate femeile îşi doresc să se mărite, nu? întrebă ironic Joanna, peste umăr. Dumnezeule, voi, bărbații, sînteți atît de aroganți!

– Chiar dacă îl şantaja, interveni Slider, asta nu îi dădea un motiv să-l ucidă. Mai curînd contrariul.

– Dacă ceea ce spune ea este adevărat, zise Joanna împăturind hîrtia, acum, cînd focul se aprinsese, şi anume că ea voia copilul fără bărbat şi că el încerca să o forțeze, atunci este posibil ca ea să-l fi urît.

Merse şi se aşeză la picioarele lui Slider, sprijinindu-şi un cot pe genunchiul lui, ca să se gîndească mai bine.

– Un astfel de bărbat ar fi fost o amenințare la adresa liniştii ei, mai ales de cînd el avea un motiv legitim să se ducă să o viziteze. Probabil că ea simțea că nu trebuia să despartă copilul de tatăl lui.

– Da, înțeleg, spuse Atherton prinzînd repede ocazia. El nu era din clasa ei. Era bucățica ei de bădărănie şi asta era foarte frumos, mulțumesc, dar ea nu voia ca el să se învîrtă prin campus, făcînd-o să se simtă stînjenită în fața prietenilor ei. Sau să stea în casă, şi nu să se ducă la o cîrciumă, să bea o bere.

– Nu era o problemă care avea să dispară, zise Joanna. Putea doar să se înrăutățească, atîta timp cît trăia Neal.

– Aşa că l-a lichidat, concluzionă Atherton. Dumnezeule, voi, femeile, sînteți atît de lipsite de scrupule!

– N-o mai face pe clovnul, zise Joanna. Vorbim doar de nişte posibilități logice. Este ea oare chiar atît de lipsită de scrupule? Pe tine te-a înspăimîntat, nu-i aşa, Bill?

– Da? întrebă Atherton cu interes.

– Mi-a făcut impresia unei femei puternice şi hotărîte, spuse Slider cu îndoială. Era ceva în ea care mă făcea nervos.

– Dar ție îți plac femeile de modă veche, zise Atherton. Mai la subiect, are alibi?

– A fost acasă, singură, toată duminica după-amiază şi seara. Fără martori.

– Dar are şi un copil mic, sublinie Joanna. Ce a făcut cu el, cînd a plecat să comită crima?

– Ar fi putut să-l aşeze, adormit, pe canapeaua din spate a maşinii, propuse Atherton.

– Şi dacă se trezea?

– Putea să îi dea ceva ca să-l facă să doarmă.

– Ei, haide! protestă Joanna. Să drogheze copilul, în timp ce îi omora tatăl?

Atherton zîmbi.

– Vorbim doar despre nişte posibilități logice. Dar ea este tentantă ca suspectă, printr-o anumită caracteristică – este femeie.

– La fel sînt şi doamna Neal şi Jacqui Turner.

– Da, dar Catriona Young este inteligentă – s-ar putea spune chiar ingenioasă, nu, Bill? Şi citeşte o mulțime de romane polițiste, spuse Atherton. Întotdeauna am văzut o femeie în rolul criminalului. Aranjamentul era atît de absurd de elaborat şi de crud. Nici un bărbat nu s-ar gîndi vreodată la aşa ceva.

– Mai citează-l şi pe Kipling acum şi eşti un om mort, îl avertiză Joanna.

– Toate acestea sînt foarte frumoase, zise Slider, dar cum este cu povestea că el i-a telefonat sîmbătă după-amiază şi i-a spus că cineva voia să-l ucidă?

Atherton ridică din umeri.

– Asta este, vezi – este ridicol de melodramatic! Încearcă să ne pună pe o pistă falsă. Un avertisment misterios, un atacator necunoscut, un secret teribil în trecutul lui. Nu mai ai nevoie decît de casa de la țară şi de camera încuiată şi obții tot setul Cluedo.

– Partea cu prînzul luat cu un vechi prieten se leagă cu ce ne-a spus Jacqui Turner, sublinie Slider.

– Nu există nici un motiv pentru care asta nu ar fi adevărat. Sau pentru care ea să nu ştie de acel prînz. S-ar putea să fi decis să-l folosească, pentru ca să-şi facă povestea mai credibilă.

– Dar de unde i-a telefonat el? Nu era acasă sîmbătă după-amiază şi în apartamentul mic al lui Gorgeous nu există telefon.

– Poate că din cîrciumă, înainte să plece, spuse Atherton.

Joanna interveni:

– Dar nu aveţi decît mărturia bătrînei vagaboande că el a intrat vreodată în acel apartament. Ar fi putut fi oriunde, de fapt, nu?

– Ah, perfect, acum ajungem la descoperirile din această după-amiază, spuse Atherton. Am primit restul convorbirilor înregistrate de cei de la Telefoane. Din nefericire, duminică nu apare nici una. Nu listează decît ce depăşeşte zece impulsuri, iar duminică poţi vorbi destul de mult timp cu zece impulsuri, chiar şi la mare distanţă. Ar fi putut efectua oricîte convorbiri scurte, iar noi nu am şti nimic în plus. Dar duminică, la 11:17, a dat un telefon asistat de centralistă, telefon care a fost listat, bineînţeles. Iar numărul aparţine cabinei telefonice de lîngă lotul de maşini al lui Gorgeous George.

– Helen Woodman, spuse fericit Slider.

– Cine? zise Joanna.

– Lepădătura roşcată. Acesta este numele pe care i l-a spus lui Gorgeous George.

– Exact. Gorgeous George spune că ea s-a răzgîndit brusc şi i-a dat înapoi cheile, duminică dimineaţă, pe la 11:30. Să presupunem că Neal a sunat-o – la o oră stabilită dinainte, presupun – şi au fixat o întîlnire. Lepădătura, după ce l-a pregătit pentru criminal, şi-a îndeplinit sarcina şi o şterge, ca să îşi asigure un alibi în altă parte...

– Parcă spuneai că vezi o femeie în rolul criminalului?

– Aşa şi fac, spuse Atherton cu bunăvoinţă. De ce nu

ar fi Woodman o prietenă a Catrionei Young? Aceste femei care urăsc bărbații stau tot timpul împreună, nu? Probabil că sînt lesbiene...

– De ce nu ar putea fi ele una şi aceeaşi persoană? îl provocă Joanna. Cîte femei înalte, puternice şi roşcate vrei în povestirea ta?

– Este o idee frumoasă, zise Atherton, dar pentru asta copilul este un mic handicap. Şi cum rămîne cu slujba ei? Nu putea lipsi timp de trei săptămîni, nu?

– Gorgeous George a spus că nu stătea acolo tot timpul. Iar lectorii universitari au o mulțime de timp în care nu predau efectiv. Unii dintre ei au doar cîteva cursuri pe săptămînă, iar în restul timpului pot fi absolut oriunde.

– Asta este doar o poveste cu zîne, zise Slider aducîndu-i cu fermitate înapoi pe pămînt. Nu avem nici cea mai mică probă împotriva nimănui.

– E adevărat, acceptă Atherton. Dar măcar Catriona Young are un motiv posibil şi nici un alibi verificabil. Am putea măcar să aruncăm o privire asupra ei, nu? Să-i înregistrăm mişcările din ultimele trei săptămîni, să aflăm dacă lasă copilul cu cineva, dacă i-a telefonat cineva duminică, şi aşa mai departe.

– Da, bine. O s-o trimit pe Polish acolo, ca să-şi exercite tactul.

– Oh, nu, nu pe Polish! Încă mai lucrez la ea. Cum o s-o aduc în pat, dacă o trimiți mereu afară din oraş?

– Polish sau nimeni, spuse Slider cu fermitate. Hotărăşte-te.

– În regulă. Catriona Young nu este suspectă, dacă insişti, răspunse Atherton. Oricum, am ceva mai bun pentru tine. Ce-ai zice de o femeie mîncătoare de bărbați, cu un soț violent şi potențial gelos?

– Depinde de cît de atrăgătoare este, zise Slider judiciositate.

– Are o pasiune pentru mov şi purpuriu – posibil să se asorteze cu vînătăile ei – şi o punctuație îngrozitoare,

spuse Atherton şi le relată totul despre relaţia Collins.

La sfîrşit, Slider zise:

– Acum chiar că-mi pare rău pentru Tricky Dicky. Dumnezeule, omul avea tot felul de necazuri!

– Exact! O avea pe Jacqui Turner, care îşi ia o slujbă în biroul lui şi se aşteaptă ca el să se însoare cu ea. Pe Catriona Young cu fiul lui, refuzînd să se mărite cu el. Pe îndelung-suferinda lui soţie, iertîndu-l de cîte ori venea acasă. Şi pe pitonul purpuriu, care îl ţine bine strîns, ameninţînd să spună totul celui mai bun prieten al lui, dacă el nu se comportă ca un bărbat. Dacă s-ar fi gheboşat şi ar fi început să cerşească, spuse Atherton, l-ar fi făcut pe Bob Geldof să arate ca Atilla Hunul.

– Chiar seamănă puţin, aprobă Joanna.

– Nu este de mirare că îi scăzuse comisionul la zero, concluzionă Slider. Bietul om abia dacă mai avea timp să se ducă la muncă.

– Oh, ce tipic, spuse Joanna. Compătimiţi-l pe bărbat, bineînţeles. Dar cum rămîne cu toate femeile pe care le-a înşelat?

– Singura femeie pe care a înşelat-o a fost Turner – celelalte ştiau totul.

– Şi nici pe ea nu prea a înşelat-o el, interveni Atherton. Se înşela singură. În definitiv ştia că era căsătorit.

Urmă o tăcere scurtă, speriată, în timp ce fiecare dintre ei spera că, desigur, ceilalţi nu aveau să facă legătura.

Atherton continuă grăbit:

– Şi ai uitat-o pe una. Probabil că o rezolva şi pe lepădătura roşcată. Cred că de multe ori îşi dorea moartea – era singurul mod în care putea să mai doarmă puţin.

Joanna se luptă pentru o clipă, apoi izbucni în rîs.

– Eşti un ticălos oribil, Jim Atherton!

– Mă bucur să vă fac plăcere. Dar ce zici, şefule, asta este mult mai promiţătoare, nu-i aşa?

– Credeam că vrei o femeie-ucigaş? îl întrerupse Joanna.

– Era o glumă. Nu văd o femeie ucigîndu-l pe bietul Neal, mai ales într-un mod atît de revoltător. Să-l „învîrtă" pînă la moarte, da, dar să-l aranjeze aşa, într-o cameră de motel – asta este opera unei minţi răsucite şi aş fi îngrozit să cred că o femeie poate fi o astfel de bestie.

Joanna se aplecă în faţă şi îl bătu cu palma pe genunchi.

– Eşti un demodat drăguţ în adîncul sufletului, nu-i aşa? Şi foarte ruşinat de micile tale minciuni şi înşelătorii, ca toţi bărbaţii. Purtaţi toţi o încărcătură de vină atît de mare... Este mişcător.

– În cazul lui Neal, el avea o mulţime de motive să se simtă vinovat, spuse Atherton, evitînd analiza. Mai ales din cauza Petulei Collins, soţia prietenului lui – poate a celui mai bun prieten. Cred că ar trebui să cercetăm asta, ce zici, şefule? Draga şi vechea gelozie sexuală e un motiv frumos, uşor de înţeles. Iar doamna Collins spune că Collins şi Neal aveau obiceiul să bea împreună la *Shamrock Club*, pe Fulham Palace Road, care nu este la o sută de kilometri de motel.

– Hmmm. Deci Beevers avea dreptate cu sindromul clubului. Dar nu uita că asta nu este o crimă simplă, uşor de înţeles. Neal nu a fost împuşcat sau înjunghiat sau ciomăgit pînă la moarte, în furia momentului. Şi de ce l-ar fi legat cu sîrmă şi sfoară un soţ gelos? Asta nu se potriveşte.

Atherton nu voia să scape prada.

– Ba da. Doamna Collins a insinuat că Collins era puţin înzestrat în departamentul bărbătesc. De asemenea, se pare că îl cicălea pentru că nu îi asigura bunurile lumeşti, de fapt, l-a cicălit pînă cînd el a pocnit-o – avea urmele unui ochi vînăt, cînd am vorbit cu ea. Apoi, iată-l pe camaradul lui, Dick Neal, care nu numai că trăieşte într-o casă separată, în Pinner, şi a cărui soţie este plină de bijuterii şi de tot felul de nimicuri, dar care este cunoscut şi drept principalul furnizor de carne de porc al lumii

vestice. Cînd Collins descoperă că aşa-zisul prieten l-a înşelat, după cum se spune, furia lui este uriaşă. Şi ce răzbunare mai bună, decît să-l ucidă pe acel bandit conjugal şi apoi să-l aranjeze pentru posteritate drept cel mai decăzut şi mai patetic incapabil sexual?

Îşi trase respiraţia, frecîndu-şi dosul palmei stîngi cu degetele mîinii drepte, în timp ce îşi privea propria poveste cu un entuziasm crescînd.

– De fapt, este singurul răspuns care are sens. Dacă nu era o formă de răzbunare fină, atunci ce rost a avut toată acea înscenare a unei strangulări sexuale?

Slider se gîndi la acel scenariu.

– Şi atunci cine este lepădătura cu păr roşcat?

Atherton ridică din umeri.

– Doar o altă pasăre pe care o trata.

– Şi omul cu care s-a întîlnit sîmbătă? Cel care i-a spus că cineva voia să-l ucidă?

– Doar un alt camarad de băutură. Ştim că era binecunoscut în acest domeniu. De ce ar trebui întîlnirea de sîmbătă să aibă legătură cu ceva? Şi numai domnişoara Young, cea cu fixaţie pentru Agatha Christie, este cea care spune că el a primit o ameninţare cu moartea. Doamna Neal zice că era perfect normal, duminică...

– Nu cred că ea este o prea bună observatoare. Sau poate că nu observa în mod intenţionat.

Atherton flutură din mînă.

– Oricum, ştim că el a primit un telefon duminică, la care a răspuns la derivaţia din birou, pentru ca soţia lui să nu-l poată auzi. Să spunem că a fost Collins: „Te culci cu nevastă-mea. Vrei să vin acolo să fac o scenă în faţa lui Betty sau ne întîlnim undeva, să rezolvăm ca de la bărbat la bărbat?“ Neal spune: „Bine, ne vedem mai tîrziu la *Shamrock* sau în altă parte“, sperînd să-l poată convinge să renunţe, şi apoi să plece spre nord, pentru întîlnirile de a doua zi dimineaţă. S-au întîlnit, au băut ceva, Collins l-a lăsat pe Neal să creadă că şi-a schimbat părerea, că furia

lui îndreptăţită a trecut. Se ameţesc destul de bine împreună, ca doi vechi amici. Apoi vine Timpul. Collins spune: „Este o ruşine să stricăm o seară frumoasă. Am o sticlă cu o chestie adevărată în maşină. Ce-ai zice să mergem undeva să o dăm gata şi să vorbim despre vremurile vechi?" Dar unde s-ar putea duce? Nu acasă la Collins, unde aştepta soţia-subiect de ceartă, probabil purtînd jartiere şi ciorapi negri şi acei pantalonaşi pentru femei cu trei picioare. Nici acasă la Neal – doamna Neal ar fi vrut să afle de ce nu s-a dus la Bradford. Şi, oricum, Neal era prea ameţit ca să conducă toată noaptea pînă acolo. Aşa că s-au îndreptat spre motel, unde Neal putea să rămînă să doarmă, după aceea – sau aşa credea el. „Du-te tu şi ia camera, amice", spune Collins, „pînă iau eu sticla din maşină." Şi astfel Pascoe nu-l vede decît pe Neal.

– Şi cum rămîne cu maşina lui Neal? întrebă Slider fascinat.

– O lasă acolo unde au parcat-o, pentru că el este prea beat ca să conducă, şi pleacă cu a lui Collins. Collins îl lasă pe Neal la uşă şi parchează undeva, pe stradă. După aceea ia cheile lui Neal şi se întoarce, ca să ducă maşina lui Neal mai aproape. Ar fi fost cam ciudat dacă era găsită la kilometri întregi depărtare. O parchează în Rylett Road şi aruncă cheile într-un şanţ undeva, în drum spre casă.

– Trebuie să recunosc, spuse Slider, cînd Atherton se opri. Cînd este vorba de urzit ficţiune, eşti printre cei mai buni. Mori de ciudă, Hans Andersen!

– Totul se leagă, spuse Atherton indignat.

– Aşa este, zise Slider. Este frumos, dar încă nu l-am interogat pe Collins. S-ar putea să descoperim că în noaptea în chestiune a fost invitat-orator la dineul anual al Vechiului Ordin al Bizonilor şi atunci caleaşca ta devine un dovleac.

– Soţia lui a spus că a ieşit la o băutură duminică seara, dar nu ştia unde, zise Atherton triumfător. Nu ştie

la ce oră s-a întors. Iar luni, el a plecat într-o călătorie de afaceri şi nu l-a mai văzut de atunci. Era destul de supărată, pentru că luni a fost ziua ei şi el nu i-a luat nici un cadou. Asta nu sugerează că el avea altceva în minte?

– Bărbaţii uită întotdeauna aniversările, sublinie Joanna. Este o caracteristică secundară a sexului.

– Şi tot nu ştim unde a fost duminică seara, spuse Slider răbdător. S-ar putea să aibă cincizeci de martori care să spună că a fost la *The Dog and Duck* sau la *The Froth and Elbow*.

– În regulă, zise Atherton cu o înţelepciune dulce. Dacă vom descoperi că are alibi pentru momentul respectiv, toate bune şi frumoase. Tot ce spun este că merită să cercetăm.

– Nu este tot ce spui, nici pe departe, ripostă Slider. Dar poţi să-l cercetezi pe Collins. Este cea mai bună pistă pe care o avem pînă acum.

– Mie mi se pare mai raţional decît suspectarea oricăreia dintre femei, spuse Joanna.

Slider se întinse şi trase o buclă din părul ei printre degete.

– Bineînţeles că este. Şi are calitatea de a distrage atenţia lui Head, poate suficient de mult ca noi să descoperim ce s-a întîmplat cu adevărat.

Ea îl privi, dezamăgită.

– Nu-ţi place teoria Collins?

– Nu este o teorie, pînă cînd nu avem nişte probe. Şi chiar şi ca teorie potenţială are neajunsurile ei.

Oftă şi continuă:

– Aş vrea să am capacitatea lui Head de a mă înşela singur. Atunci aş fi capabil să cred că Neal s-a sinucis, şi totul ar fi bine. Dacă nu ar fi fost acea bucăţică de sîrmă...

O mîngîie absent pe cap pe Joanna.

– Este clar că tipul avea destule motive să vrea să moară. Viaţa lui era un dezastru total.

Joanna rămase nemişcată, încercînd să audă prin mîi-

nile lui ceea ce gîndea. El era un bărbat cu conştiinţă şi ea spera foarte mult că nu va începe să tragă concluzii în legătură cu propria lui situaţie, din ceea ce descoperea despre Neal. Nu voia să fie abandonată, pentru nici un fel de motiv nobil. Pentru binele lui, ca şi pentru al ei, trebuia să se asigure că în lupta constantă dintre instinctele lui animalice pentru plăcere şi autoconservare, şi personalitatea lui mai bună, aceasta din urmă nu avea să obţină o mînă superioară, ca să-i facă pe toţi să sufere.

9

Şarpele încă trăieşte

La lumina zilei, clubul *Shamrock* era un loc deprimant, cu un aer fals şi impropriu, ca orice piesă a unui decor de teatru văzută dintr-un unghi greşit. Exista un miros deprimant de covor ieftin, de fum de ţigară, bere stricată şi iluzii pierdute.

Era o ofertă destul de simplă: o cameră la subsol, mare şi întunecată, cu un bar pe partea mai lungă, vizavi de scările pe care coborai venind din stradă. Pe una din laturi erau toaletele, lîngă ieşirea de incendiu, iar mesele şi scaunele erau îngrămădite în restul spaţiului disponibil, lăsînd doar o cărare, de lăţimea unui chelner, care mergea de la bar, pe lîngă fiecare masă şi înapoi la bar, într-un gen de sistem ergonomico-eficient, cu sens unic. Era imposibil să te duci la toaletă fără să treci pe la bar, în ambele direcţii.

Nu avea scenă, nici măcar sistem de sonorizare, fiindcă era un club serios, dedicat băutului şi vorbitului, fără nici o noţiune frivolă de distracţie. Era un club pentru bărbaţi. Nu exista nici o regulă care să spună că nu puteai

aduce femei, dar ar fi fost o femeie foarte ciudată cea care ar mai fi vrut să vină şi a doua oară. Exista şi o toaletă pentru femei, lîngă cea a bărbaţilor, dar nu scria „doamne" pe uşă – o descurajare subtilă, care era suficientă chiar şi pentru cele mai curajoase femei.

În spatele barului era obişnuita oglindă lungă, reflectînd spatele sticlelor îngrămădite pe rafturi. Aveau o colecţie neobişnuit de mare de diferite whisky-uri, incluzînd cele douăzeci şi trei de tipuri irlandeze, dintre care unele nu erau cunoscute după nume de nici un colecţionar din lume.

De asemenea, aveau o grămadă surprinzător de mare de ţigări şi ţigarete şi, ca atracţie pentru generaţia mai tînără şi spre neplăcerea consumatorilor regulaţi mai în vîrstă, care nu priviseră niciodată femeile ca pe o sursă de plăcere, erau o serie de prezervative, îngrămădite la un capăt, lîngă şirurile de căni de bere cositorite.

În lungul galeriei de deasupra oglinzii era un şir de lumini colorate, singurul semn de festivitate. Becurile erau verzi, roşii şi albastre, dar atît de acoperite de nicotină de la miile de ţigări, încît culorile practic nu se distingeau unele de celelalte. Lipită de tavan, deasupra uşii toaletei pentru bărbaţi, era o bucată de bandă adezivă maronie şi fumurie, de care atîrna încă un fragment de folie argintie, de cînd fuseseră scoase decoraţiunile de la Crăciunul din 1985, şi care nu aveau să fie refăcute niciodată, dată fiind apatia generală faţă de acea noţiune.

Lumina zilei pătrundea de sus pe geam şi cobora pe scări de la uşa spre stradă, care fusese lăsată deschisă pe timpul efectuării curăţeniei şi aprovizionării. Prima sarcină era îndeplinită de o bătrînică micuţă, îmbrăcată într-o salopetă de nylon verde, şi care era tîrîtă în toate direcţiile, pe covorul de culoarea mucurilor de ţigară şi băuturii vărsate, de un aspirator *Hoover* mare, de putere industrială. Scaunele fuseseră urcate pe mese, cu picioarele în sus, dar femeia tot avea nevoie de toată puterea ei de

concentrare ca să evite să lovească vreun obiect, motiv pentru care nici nu-l observă pe Atherton trecînd prin fața ei. Dispoziția oricui ar fi scăzut brusc la primul pas în acel loc dezolant, dar Atherton, pe care nu-l deprima nimic, niciodată, avea pe față expresia lui David Attenborough, ceea ce însemna că pînă şi cele mai scîrboase nevertebrate peste care ar fi dat acolo ar fi avut drăgălăşenia unei descoperiri pentru el. „Şi cînd te gîndeşti că oamenii vin aici de bunăvoie", se gîndi el, cu o uimire antropologică, „şi încă în timpul lor liber!"

– Pot să te ajut, şefule?

Din spatele barului apăruse o figură, un irlandez înalt şi musculos, cu un ten deschis, cu păr roşcat şi zburlit şi cu urechile stînd aproape în unghi drept față de cap, astfel încît Atherton crezu pentru o clipă că erau o farsă.

Îşi reveni rapid.

– Departamentul de poliție din Shepherd's Bush. Detectiv-sergent Atherton.

Îşi arătă legitimația. Barmanul o luă şi o examină, cum rareori făcea cineva. Îl privi pe Atherton cu atenție, cînd i-o întinse înapoi.

– Nu prea semănați cu fotografia, spuse el compătimitor. Shepherd's Bush, da? Îl ştiți pe sergentul O'Flaherty?

– Da.

– Venea deseori aici într-o vreme. Spunea că avem cea mai bună bere de la est de Dingle.

– Bere?

– *Guinness,* elucidă el problema simplu. Nu l-am mai văzut în ultimul timp. Transmiteți-i salutări din partea mea cînd îl vedeți. Spuneți-i că Joe Doyle a zis că îl aşteaptă oricînd o halbă aici.

– O să am grijă să primească mesajul, spuse Atherton şi scoase fotografia lui Neal. Vreți să aruncați o privire aici? Cred că îl cunoaşteți pe tipul acesta.

Doyle îşi aruncă pe umăr prosopul din mînă şi luă fotografia.

– Ah, sigur, Dickie Neal, spuse el imediat. Este adevărat că a murit în focul de luni?

– Mi-e teamă că da, spuse Atherton.

Barmanul clătină din cap.

– Toți vorbesc despre asta. Bietul de el. Ce vreți să știți despre el?

– Era un client regulat aici, nu-i aşa?

– Venea de ani de zile, dar nu în mod regulat. Doar din cînd în cînd.

– Cînd l-ați văzut ultima dată?

– Cred că duminică seara.

Atherton simți un entuziasm interior. În sfîrşit, erau pe o urmă! Doyle zîmbi brusc.

– A provocat puțină agitație, venind aici cu o femeie – genul care trebuie să o vezi ca să crezi că există! Ei, Dickie a fost întotdeauna un bărbat al femeilor, dar aceasta era trăsnet – şi destul de tînără ca să-i fie fiică, ticălosul bătrîn!

– Cum arăta? întrebă Atherton.

– O fată înaltă, de vreo douăzeci şi cinci de ani, superbă. Păr roşcat, lung, şi picioare lungi şi albe, care ar fi zăpăcit orice bărbat.

Exista o urmă de poezie în Doyle, remarcă Atherton.

– Şi el era?

– Zăpăcit? întrebă Doyle inteligent. *El* era, cu siguranță.

– Nu ea?

– El era mult mai în vîrstă. Era un bărbat drăguț, dar...

Ridică din umeri cu elocvență şi continuă:

– Nu spun că ea se lăsa greu, dar nici nu se oferea singură. Dickie era cu totul peste ea. Ca un bărbat divorțat care nu poate să- şi scoată în oraş fata decît o dată pe lună. Ea doar stătea dreaptă, aşteptînd să vadă dacă exista ceva înghețată pentru ea.

O imagine grafică. Ei aveau nevoie de mai multă substanță, totuşi.

– Vă mai amintiți la ce oră au venit?

– N-aş putea jura asupra orei exacte, dar cred că între 8:00 şi 8:30. Era încă devreme, oricum. Au intrat şi s-au aşezat întîi la bar, dar, mai tîrziu, cînd a început să se aglomereze, s-au dus la o masă, înainte să se ocupe toate.

– Ați servit la bar toată noaptea?

– Pînă pe la nouă, cînd a sosit Alice. Apoi am servit la mese.

– Ați observat la ce oră a plecat Neal şi cine era cu el?

Doyle îl privi gînditor pe Atherton, apoi răspunse:

– Despre ceartă vreți să aflați, cea cu Dave Collins? Nu a fost mare lucru – doar o dispută între prieteni. Cînd Alice le-a spus să se ducă să se certe afară, deja aproape terminaseră, oricum. Nu cred că ar fi explodat vreodată, dacă asta vă întrebați. Nu între ei doi.

Atherton practic se cutremură, triumfător.

– Spuneați că erau prieteni?

– Cum, Dave şi Dickie? De tineri. Desigur, obişnuiau să se certe tot timpul, dar asta n-a însemnat niciodată nimic.

– Collins nu este un om violent?

– Violent? Din cîte ştiu eu, nu. Este cam temperamental, dar asta înseamnă mai mult urlete şi țipete. El şi Dickie ajungeau mereu la asta. Iar Dickie nu ar fi forțat niciodată nota, dacă nu ar fi vrut să se dea mare în fața fetei. În mod normal l-ar fi lăsat pe Dave să continue.

– Ați auzit cumva care era motivul certei?

– Toată lumea din club a auzit despre ce era vorba. De aceea i-a oprit Alice, pînă la urmă, oamenii ascultau, în loc să bea.

– Despre femei? întrebă Atherton cu prudență.

– Bani, zise Doyle, fără să ştie că cu un singur cuvînt spulberase visurile unui om. Dickie îi datora nişte bani lui Dave şi îi promisese să i-i dea înapoi în acel weekend, numai că se părea că pierduse destul de mult la Newbury

şi nu-i avea. Nu ar fi avut importanță, numai că luni era ziua doamnei lui Dave şi el voia să-i cumpere ceva special, aşa că avea nevoie de bani. S-a înfuriat. Iar lui Dickie nu i-a plăcut să se simtă stînjenit în fața fetei – ea s-a ridicat în momentul în care a început cearta, s-a dus la toaletă şi a rămas acolo –, aşa că a ripostat şi el. Au țipat unul la celălalt o vreme, pînă cînd şi-au dat seama că întreg barul le asculta fiecare cuvînt şi atunci au început să pară puțin cam jenați. Atunci Alice le-a spus să continue afară. Şi ei au ieşit – bucuroşi să-şi ascundă fețele, aş spune – dar nu au fost plecați mai mult de un minut sau două. Apoi Dickie s-a întors şi a luat-o pe fată şi atunci l-am văzut ultima dată.

– Neal s-a întors singur?

– Da. S-a întors doar ca să o ia pe fată. Ea ieşise din ascunzătoare între timp.

– Deci pe Collins nu l-ați mai văzut.

Barmanul negă din cap.

– El nu a mai venit, de atunci.

– Şi la ce oră s-au întîmplat toate acestea?

– Cred că pe la zece şi jumătate, cam aşa ceva.

Puțin cam devreme pentru ce voiau ei, se gîndi Atherton. Totuşi, din experiența lui, nişte bărbați care au băut o bere sau două pot sta pe stradă, vorbind prostii, o oră întreagă.

– Spuneați că Collins voia banii ca să cumpere un cadou pentru soția lui.

– Aşa spunea el. Este mort după ea. Şi întotdeauna este în lipsă de bani, în timp ce Dickie afişa, în general, sume considerabile. Aşa încît a fost oarecum ironic ca Dickie să nu-i poată înapoia banii.

Atherton se gîndi o clipă.

– Ați mai văzut-o înainte pe fată, pe cea cu care era Dick Neal?

Doyle se gîndi o clipă înainte să răspundă.

– Nu sînt sigur. El nu a mai adus-o niciodată aici, dar

atunci cînd au intrat, am avut senzația că o mai văzusem undeva, numai că nu îmi pot aminti unde. Nu, nu știu. Nu cred...

– Dacă se întîmplă să vă amintiți, mă anunțați? Am vrea să discutăm cu ea, dar pînă acum nu am reușit să aflăm cine este.

– Sigur, dacă îmi aduc aminte de ceva, spuse Doyle.

Îl privi cu atenție pe Atherton.

– Este ceva ciudat în legătură cu accidentul? A fost un accident, nu?

– A sugerat cineva că nu a fost?

– Nu, numai că este o adevărată ironie, dat fiind că Dickie vindea sisteme de alarmă împotriva incendiilor. S-au vehiculat niște glume proaste prin bar, vă asigur. De genul: „Vino acasă, la un foc fierbinte".

– Unii oameni au un simț al umorului foarte deformat.

– Dar Neal era simpatizat de ceilalți, nu-i așa?

Doyle își încreți nasul.

– Nu știu. Nu am avut niciodată senzația că era cel mai bun prieten al cuiva, înțelegeți ce vreau să spun? Era totul fațadă și nimic mai mult – dacă ar fi avut probleme, toți ar fi privit în altă parte, și viceversa. Dar celor mai mulți oameni nu le pasă, atîta timp cît plătește altcineva băutura, nu? În plus, el era de fiecare dată cu o altă femeie. Mulți tipi, mai ales cei însurați, nu au încredere în cineva care se poartă așa cu femeile.

– A murit din cauză că nu a știut niciodată aceste reguli simple, observă Ahterton.

– Poftim?

– Oh, nimic. Mă gîndeam că dacă vrei o analiză sobră a condiției umane, trebuie să-l întrebi întotdeauna pe un barman profesionist.

– Tu ai spus-o, băiete, zise Doyle.

Cînd superintendentul detectiv-șef Richard „God" Head apăru la ședința departamentului, știură cu toții că

aveau probleme. El intră înaintea lui Dickson, înalt, blond ca un grec, într-un costum imaculat, cu un luciu atît de perfect al bombeurilor pantofilor, încît ar fi orbit orice automobilist care s-ar fi apropiat. Traversă camera cu un pas măsurat, despărțind mulțimea din fața lui precum Moise într-o zi bună, iar Dickson intră după el, masiv, cu o față împietrită şi cenuşie: un fumător călătorind prin munții Penini. Ajuns la capătul camerei, Head se întoarse spre ei, descheindu-se la sacou cu aerul că era gata să se coboare în mod serios în rîndurile lor. Slider observă fericit că şeful lor cu aspect de Adonis avea o burtică mică, dar nepotrivită.

– Bine, spuse el. Avem multe de discutat şi nu prea am mult timp, aşa că să-i dăm drumul. Eu nu sînt aici, sînt doar o muscă pe perete, aşa că îl voi lăsa pe superintendentul detectiv Dickson să conducă această şedință, în stilul lui obişnuit. Vreau ca toată lumea să mă ignore. George?

Slider se cutremură, la zîmbetul bonom al lui Head. Nimeni nu-i spunea „George" lui Dickson şi apuca să mai trăiască după aceea. Din urechile bătrînului munte începură să iasă fuioare de fum şi podeaua păru să se mişte puțin sub picioare.

Începu.

– În problema morții şi presupusei ucideri a lui Richard Neal...

– Acum presupunem că este crimă? interveni Head. Mie mi se pare că nu avem nici o dovadă, totuşi, că nu a fost doar un accident. Sau sinucidere.

– Există mai multe puncte mici care nu corespund, domnule, spuse Dickson cu o răbdare furioasă. Raportul post-mortem sugerează că mîinile erau legate la spate, ceea ce...

– Poate că au fost, îl întrerupse Head. Numai poate.

– Şi au fost cercetate sfărîmăturile din cameră, dar nu au fost găsite cheile de la maşină ale decedatului...

– Poate că i-au căzut undeva, în drum spe motel. Haide, George, trebuie să găseşti ceva mai bun de atît. Ascultă, Neal avea probleme financiare serioase, femeile îl urmăreau din toate părțile, era pe cale să-şi piardă slujba, totul amenința să-i explodeze în față în orice clipă. Nu este mai probabil să fi ajuns la capătul firului?

Cineva, probabil Anderson, pufni cu zgomot, la auzirea metaforei.

– Dacă s-a dus la motel să se spînzure, de ce i-a părut atît de vesel recepționerului, domnule? Şi cum rămîne cu sîrma din jurul organelor genitale?

– Nu te poți aştepta ca un sinucigaş să se poarte rațional, zise Head, lipsit de griji. Şi nu se ştie ce gen de perversiuni obişnuia să practice. Echipa de pompieri a găsit fîşii de piele şi resturi de reviste obscene în cameră, ceea ce sugerează că s-a dus acolo pentru propriile lui scopuri ciudate. În definitiv, continuă el aruncînd un zîmbet spre cameră, pentru ce altceva se duce un bărbat la un motel? Doar nu ca să tragă un somn bun, băieți.

Numai Hunt rîse şi, realizînd că era singur în adorația lui, se opri brusc.

– Vă ocupați de asta de peste o săptămînă şi nu ați găsit nici un suspect, în timp ce aveți toate indiciile că a fost o sinucidere. Dacă nu îmi puteți arăta nişte motive bune ca să nu o fac, voi clasa cazul. Nu putem continua cu genul acesta de spectacol, pe banii publici, ştiți asta.

– Bill, să auzim ce ai aflat în dimineața asta.

Slider expuse amănuntele despre cearta de la *Shamrock Club*, împreună cu complicația apetitului sexual al doamnei Collins.

– Nu am reuşit încă să-l interogăm pe Collins, ca să aflăm ce s-a întîmplat după aceea. Am vorbit cu doamna Collins, dar ea nu ştie la ce oră s-a întors soțul ei, în noaptea aceea, pentru că luase un somnifer şi a dormit pînă la nouă şi jumătate a doua zi dimineață, cînd s-a trezit singură în casă.

– De ce nu l-aţi interogat pe Collins? întrebă nervos Head.

– Este undeva în Exeter deocamdată, domnule. Încă încercăm să-l găsim. Este agent comercial.

Head îşi ridică ochii şi îi aruncă o privire examinatoare lui Slider.

– Nu mi se pare că ai avea ceva de care să te legi aici. Martorul tău spune că altercaţia a fost despre bani, nu despre soţie.

– Domnule, noi...

– Nu, îmi pare rău, spuse Head.

Se întoarse spre Dickson.

– M-am hotărît. Dacă nu apare ceva mai bun azi, închid cazul, George. Sînt sigur că ai cazuri mult mai importante de rezolvat. Rata noastră de dosare clasate nu este atît de bună, încît să nu trebuiască să fie îmbunătăţită. Aşa că acum putem trece la cealaltă problemă...

Îşi trecu privirea pe deasupra subalternilor.

– Au existat cîteva plîngeri din partea unor membri ai publicului că rapoartele de spargeri nu sînt urmărite suficient de repede. Sînt sigur că vă daţi seama că este vorba exact de zona în care publicul are cea mai bună şansă de a ne arunca o privire, nouă şi modului în care lucrăm...

Slider evită să se uite la Dickson, la fel cum eviţi să te uiţi la un accident rutier urît. Musca de pe perete avea o mulţime de lucruri de spus, se gîndi el furios.

Atherton ajunse la *Château Rat* în mijlocul unei altercaţii. Pe trotuar era o maşină, un *Ford Orion* în culoarea cunoscută în comerţ drept Gan Green, cu un semn la fereastra din spate, care spunea: „Dacă poţi să citeşti asta, atunci EŞTI PREA APROAPE, LA NAIBA", care îi sugeră că stăpînul era acasă, încă înainte să se apropie suficient de uşa purpurie ca să audă vocile ridicate dinăuntru. Soneria întrerupse cearta şi uşa fu deschisă brusc de un bărbat cu o încruntare furioasă pe chip.

– David Collins? spuse Atherton cu o voce amabilă, scoţîndu-şi legitimaţia.

Încruntarea dispăru, lăsînd în urmă doar o expresie preocupată, pe faţa foarte obosită a bărbatului de vreo cincizeci de ani. Era înalt, de un metru şaptezeci şi şapte, cu un corp suficient de mare ca să ajungă liniştit un tip de un metru optzeci, şi Atherton deduse, văzînd carnea de pe umerii lui, că practicase odată ridicarea greutăţilor – o greşeală gravă, cînd cea mai mare greutate pe care urmează să o ridici în viaţa reală este o halbă de bere. *O pintă de apă rece cîntăreşte o livră şi un sfert,* intonă în mintea lui o amintire din şcoala elementară. Plus greutatea paharului, ajunge la o mulţime de muşchi care se atrofiază rapid.

Mai erau şi lăbărţările ticăloase şi moi, în partea de mijloc şi inferioară ale şoferului de distanţă lungă şi bărbia plină a băutorului de bere şi a omului care mănîncă în călătorii. Un bărbat departe de disciplina de acasă nu are nici un motiv să nu mănînce chips-uri, care se află întotdeauna în preajmă, atunci cînd şi-i doreşte.

În afară de asta, Collins nu arăta rău. Avea trăsături puternice, o gură frumoasă şi păr creţ, grizonat. Atherton presupuse că, pînă de curînd, arătase mult mai tînăr decît vîrsta lui. Acum, totuşi, părea epuizat şi era ceva în ochii lui şi în liniile din jurul gurii care sugera un şoc recent şi durere.

– Eu sînt, spuse el, cu o voce fără inflexiuni. Ce doriţi?

– Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră cîteva minute, domnule, dacă nu este nici o problemă.

Mîna care strîngea uşa atît de sus, încît să interzică accesul, se încordă o clipă, dar Collins nu se mişcă pentru a-l lăsa să intre.

– Despre ce? întrebă el cu aceeaşi voce uniformă.

În spatele lui, pe coridor, apăru doamna Collins, cu o batistă la faţă, îl văzu pe Atherton şi se retrase repede. Probabil că Collins văzuse asta pe faţa lui Atherton, fi-

indcă pe chip îi apăru o expesie uşor enervată şi spuse:

– Dumneavoastră aţi fost ieri aici şi aţi deranjat-o pe soţia mea?

– Da. Dar de fapt pe dumneavoastră voiam să vă văd, zise indiferent Atherton. Credeţi că aş putea să intru? Doar dacă nu vreţi să stăm de vorbă la uşă.

Pentru o clipă, în capul cărunt al lui Collins părură să se bată o mulţime de posibilităţi, şi nu toate i-ar fi permis lui Atherton să-şi primească pensia, într-o zi. Atherton simţi cum i se iuţea pulsul, prinse acel uşor miros al adrenalinei în aer, ceea ce îi amintea întotdeauna de prima dată cînd, copil fiind, văzuse numărul leu-dresor, la circ. Ştii că leii nu-l vor mînca şi totuşi există întotdeauna o posibilitate îndepărtată, uluitoare...

– Intraţi, spuse Collins în cele din urmă, făcîndu-i loc.

Se retrase cîţiva paşi pe hol şi deschise uşa spre camera din partea din faţă a casei, rămînînd chiar lîngă ea, aşa încît Atherton nu putea alege alt drum.

– Aici.

Era salonul şi avea aceeaşi rigiditate şi miros rece, de lipsă de folosinţă, pe care le-ar fi avut în vremurile victoriene. Atherton intră, ascultător, şi Collins întoarse capul şi strigă:

– Pet! Fă nişte ceai!

Apoi închise uşa în spatele lui, închizîndu-se în cuşcă cu Atherton.

– Ei bine? zise Collins, fără solicitudine.

– Vreau să discutăm despre prietenul dumneavoastră, Dick Neal, domnule Collins, spuse Atherton. Presupun că aţi aflat de moartea lui?

Collins îi făcu semn lui Atherton să se aşeze şi apoi se aşeză şi el, pe scaunul de vizavi.

– Da, zise el, în cele din urmă. Mi-a spus Pet. A murit într-un incendiu, la un hotel, nu?

– Domnule Collins, s-ar putea să fiţi unul dintre ultimii oameni care l-aţi văzut în viaţă pe Dick Neal. Ne-aţi fi de

mare ajutor dacă ne-ați spune ce s-a întîmplat duminică seara.

Collins ridică din umeri, într-un gest de neimplicare, iar Atherton continuă:

– Am înțeles că v-ați întîlnit la *Shamrock Club*. Stabiliserăți asta dinainte?

Pe fața lui Collins păru să apară un grad suplimentar de oboseală.

– Ați fost acolo şi ați pus întrebări, nu-i aşa? Atunci, ştiți totul, nu?

– Ştiu că v-ați certat cu domnul Neal...

– Oh, Dumnezeule!

Era un apel atît epuizat, cît şi furios. Collins îşi puse mîinile pe genunchi şi se aplecă în față, cercetînd fața lui Atherton.

– Doar nu încercați să scoateți ceva din asta, nu? Ascultați, o să vă spun adevărul absolut şi sper că mă veți crede, pentru că nu păreți prost. Dick şi cu mine eram prieteni. Probabil că eram cel mai vechi prieten al lui – poate că singurul lui prieten adevărat, pentru că el nu avea talentul să-i păstreze, vă spun asta gratuit! Da, ne-am certat puțin la club, dar nu a fost ceva serios. Ne certam deseori. Nu înseamnă nimic.

– Da, mi-a spus şi altcineva asta, îl asigură liniştitor Atherton.

O uşurare scurtă, dar enormă, trecu pe fața lui Collins şi Atherton o remarcă nu fără interes.

– Spuneți-mi doar exact ce s-a întîmplat duminică.

– Bine.

Părea că se decisese să se arunce. Cuvintele lui deveniră mai fluente şi toropeala din vocea lui dispăru.

– Dick trebuia să se vadă cu mine duminică seara, la *The Wellington,* ca să-mi înapoieze nişte bani pe care mi-i datora...

– Cîți?

– O sută de lire. Îi împrumutase de la mine cu aproape

trei săptămîni înainte, dar de fiecare dată cînd îi ceream, găsea diverse scuze. Ei bine, poate că pentru dumneavoastră un sutar nu e mult, dar pentru mine este, şi Dick ştia asta. Asta am vrut să spun, cînd am zis că nu ştia să-şi păstreze prietenii. Nu era un băiat rău, doar neglijent. Cîştiga de două-trei ori mai mult ca mine, şi nu avea o cățea de fostă soție şi doi copii care să-i sugă sîngele, dar continua să mă facă să aştept banii aceia, săptămînă de săptămînă.

– Ați stabilit acea întîlnire cu el... cum?

– I-am telefonat la birou vineri dimineață şi l-am întrebat cînd urma să văd banii. Atunci a început iar să se scuze: nu se putea întîlni cu mine vineri din cauza serviciului, nu ne puteam întîlni sîmbătă pentru că se întîlnea cu un prieten vechi, pe care nu-l mai văzuse de ani de zile, nu putea nici duminică, pentru că pleca în nord. Toată vrăjeala obişnuită. Nu am acceptat. I-am spus că trebuie să ne întîlnim duminică seara, cel mai tîrziu, pentru că aveam nevoie de bani luni, din anumite motive.

– Ziua soției dumneavoastră, sugeră Atherton.

Collins păru surprins, iar apoi o pată de culoare îi aprinse obrajii.

– Exact. Văd că ştiți totul. Da, voiam să-i cumpăr un cadou soției mele. Este ceva rău în asta?

– Nimic, spuse Atherton liniştitor, mirîndu-se de reacție. Vă rog să continuați.

Collins îl privi cu suspiciune pentru un moment şi apoi continuă:

– Deci, am aranjat să ne întîlnim în *The Wellington*, la şapte şi jumătate, dar el nu a apărut. Am sunat la el acasă, dar mi-a răspuns soția lui, aşa că am închis. Apoi am început să-l caut. Ştiam locurile în care bea. Şi cînd, în cele din urmă, am dat de el la *Shamrock*, distrîndu-se grozav cu o lepădătură de braț, mi-a spus că uitase complet de întîlnirea noastră.

Fața i se înnegură de furie, amintindu-şi.

– Nici nu şi-a cerut scuze. „Vino să bei ceva, să stai cu noi", mi-a spus. „Mănîncă, bea şi veseleşte-te, căci mîine vom muri". Aşa că eu i-am spus: „Nu, dacă nu-mi dai suta, vei muri în seara asta, nu te mai gîndi la mîine."

Sesiză singur ce spusese şi se opri brusc, după care îl privi sfidător pe Atherton.

– Da, am spus asta, dar era doar o figură de stil. Nu vorbeam serios. Cînd am auzit ce i s-a întîmplat, aş fi putut să-mi țin gura. Dar v-o spun eu, pentru că presupun că altfel o va face vreun ticălos.

– Nu-i nimic. Continuați, zise Atherton. Povestiți-mi ce s-a întîmplat, cu cuvintele dumneavoastră.

Collins îl privi fix pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

– Atunci el a zis că nu-i are, pur şi simplu. Şi aşa a început. Ne-am certat, iar eu i-am spus nişte lucruri la care mă tot gîndeam de trei săptămîni. Să-l văd stînd acolo, cu brațul pe după umerii unei tîrfe, cheltuind banii cu ea, în timp ce Charlie Muggins cel de față stătea la *The Wellington* şi îl aştepta, cu o singură bere în față, pentru că numai atît îmi puteam permite! Şi atunci, cînd mi-a spus că nu are banii...

– Ați fi putut să-l ucideți, completă Atherton în locul lui.

Collins se ofili.

– Oh, Isuse, zise el. Bine, recunosc, am un temperament coleric, nu neg asta, dar nu aş face rău nici unei muşte. Iar Dick Neal era prietenul meu. Era un ticălos egoist şi nechibzuit, dar era totuşi prietenul meu. Nu l-am atins niciodată, nici măcar cu un deget.

Atherton înclină din cap, neutru.

– Ce s-a întîmplat după aceea? Vi s-a spus să ieşiți din bar, nu?

– Mda, am fost dați afară. Dar, oricum, se terminase deja. Țipam unul la celălalt şi apoi, deodată, ne-am dat seama cît de idioți arătam şi am început să ne calmăm. Pînă să ajungem în stradă, eram aproape normali. Şi atunci i-am spus: „Hai la mine să bem ceva..."

– La ce oră se întîmpla asta?

– Nu ştiu, pe la 10:00 – 10:30. Nu m-am uitat la ceas.

– Continuaţi.

– Dick a spus că este în regulă şi s-a dus să o aducă pe Helen – păsărica aia. Uitasem de ea – o ştersese la toaletă cînd am început meciul de urlete – aşa că i-am zis ceva de genul: „Oh, nu poţi să scapi de ea?" Voiam să bem ceva în linişte, doar noi doi. Dar el a zîmbit prosteşte şi a spus că nu, nu putea scăpa de ea, şi a mai zis o prostie şi, ca să pună capac...

– Ce prostie? Ce a spus, exact?

Collins părea stînjenit.

– A spus, hm, a spus: „Nu o s-o părăsesc cît trăiesc". Şi era vorba de o fustă pe care o agăţase cu doar cinci minute în urmă! Apoi a propus, foarte calm, să o aducă şi pe ea la mine acasă. Să-i ţină companie lui Pet. Atunci mi-am pierdut răbdarea cu el. Nu aveam de gînd să-l las să vorbească aşa de nevastă-mea. L-am... l-am făcut în mai multe feluri şi am plecat. Şi atunci l-am văzut ultima dată.

– Sînteţi sigur că nu i-aţi tras vreun pumn?

– V-am spus, nu aş face rău nici unei muşte. Numai că el mă enervase, vorbind aşa de Pet, cînd...

– Cînd ce?

– Nimic, spuse Collins posac.

– Dar i-aţi tras un pumn soţiei dumneavoastră în seara aceea, cînd v-aţi întors acasă, nu? Avea urmele unui ochi vînăt cînd am venit, ieri. Motivul pentru care eraţi furios pe Neal nu este faptul că ştiaţi că avea o legătură cu soţia dumneavoastră?

Collins se ridică atît de rapid în picioare, încît Atherton îşi revizui rapid evaluările anterioare de la ridicat greutăţi la box, cînd uşa se deschise şi Pet Collins intră cu o tavă cu ceşti de ceai. O sincronizare perfectă, se gîndi Atherton cu uşurare – sau ascultase la uşă? Ea privi temătoare de la unul la celălalt şi ceştile zăngăniră în farfurioare,

cînd se opri în pragul uşii. Îşi refăcuse machiajul în timp ce ceainicul era pe foc, dar avea încă ochii roşii şi umflaţi, ca şi vîrful nasului.

Atherton se ridică şi el şi îi luă tava.

– Mulţumesc, doamnă Collins, zise el. Sînteţi foarte amabilă.

– Vreţi biscuiţi? întrebă ea străduindu-se să vorbească pe un ton normal.

– Eu nu, mulţumesc, zise Atherton, pe un ton sociabil.

– Este în regulă, Pet, aşteaptă în bucătărie, spuse Collins tăios, făcînd semn cu capul şi ea ieşi cu o supunere automată.

Atherton rămase cu tava în mînă, bazîndu-se pe principiul că nimeni nu ar fi lovit un om astfel îngreunat, şi, după o clipă, Collins se aşeză din nou şi se lăsă pe spate pe fotoliu, epuizat.

– Blestematul de ceai cu biscuiţi. Ca la o blestemată de vizită socială.

Atherton aşeză tava pe masa de cafea şi se aşeză şi el, luă o ceaşcă şi sorbi, privindu-l cu atenţie pe Collins. După un moment de gîndire intensă, acesta părea să-şi revină. Arăta obosit şi încordat, cu paloarea cuiva care fusese obligat să stea treaz mult prea mult timp.

– Dacă ştiţi despre Dick şi Pet, atunci ştiţi, probabil, ce gen de om era el, spuse Collins. Eram amici. Eu nu i-aş fi făcut nimic, iar el ştia asta, şi totuşi nu a putut rezista ocaziei de a o „rezolva" pe nevastă-mea. Cred că uneori îi lipsea ceva aici, sus – zise, atingîndu-şi tîmpla sugestiv. Era nebun după femei. Nu putea suporta să stea departe de ele. Era ca o boală. Dacă mişca, trebuia să o aibă. Nu părea să îl intereseze riscul sau pe cine rănea.

– Ştia că ştiţi?

Collins clătină din cap, cu un dezgust obosit.

– Nu avea nici un rost. Asta nu l-ar fi oprit. Ar fi însem-

nat doar că ar fi trebuit să-i fac o scenă şi eu nu voiam asta. Oricum, mă îndoiesc că, în acest caz, era la fel de mult vina lui Pet. Ea este... ei, nu vreau să discut despre asta. Dar Dick, de cînd l-am cunoscut, avea chestia asta cu femeile. Era aproape ca şi cum nu s-ar fi putut abţine. Şi nici nu părea să-l facă fericit.

Atherton îşi aminti ce îi spusese Catriona Young lui Slider, despre posibilul trecut secret al lui Dick Neal.

– Exista vreo tragedie în trecutul lui, care să-l fi făcut să se poarte aşa?

Collins se gîndi o clipă.

– Ce anume, că o femeie şi-a bătut joc de el? Este o idee. Nu ştiu. Nu vorbea niciodată despre viaţa lui particulară. Eu l-am cunoscut... să vedem... acum şaisprezece ani, imediat după ce s-a căsătorit cu Betty. Şi am lucrat împreună la aceeaşi firmă, timp de opt ani. Dar nu vorbea niciodată despre trecutul lui, despre copilărie sau ceva de genul acesta.

Îl privi meditativ.

– Era un om ciudat, într-un fel. Secretos. Nu-i plăcea să invite pe nimeni la el acasă. În toţi anii de cînd îl cunosc, am fost doar de trei sau de patru ori, şi numai ca să-l iau ca să mergem în altă parte. Aproape că îţi venea să crezi că îi era ruşine. Îmi părea rău pentru Betty, biata de ea. Practic o ţinea ca într-un harem.

Atherton simţi că intraseră într-o fundătură inutilă. Sorbi din nou din ceai şi spuse:

– Ne putem întoarce la noaptea de duminică? Spuneţi-mi ce aţi făcut după ce v-aţi despărţit de Neal.

Collins oftă şi apoi păru dornic să termine odată.

– M-am plimbat puţin, furios, şi apoi am hotărît să mă îmbăt. Aşa că am început să iau barurile la rînd.

– Chiar aşa? Înţelesesem că nu aveaţi bani? Aţi spus că la *The Wellington* nu v-aţi permis decît o halbă.

– Dick mi-a dat ceva. Cînd eram pe stradă şi ne-am calmat puţin, a spus că nu avea o sută, dar că îmi putea

da o bancnotă de douăzeci, cu care să mă descurc. Aşa că i-am luat.

– Înţeleg. Şi unde v-aţi dus?

El îl privi stînjenit.

– Nu prea îmi amintesc. M-am învîrtit puţin. Eram destul de pilit, cînd am ajuns acasă.

– La ce oră aţi ajuns acasă?

– Cred că pe la mijlocul nopţii. Pet vă poate spune.

Atherton zîmbi mortal.

– Mi-a spus ieri că nu ştie cînd v-aţi întors. A luat un somnifer şi dimineaţa, cînd s-a trezit, plecaserăţi deja, cu bagajul dumneavoastră.

Collins se înroşi.

– A minţit. Era trează.

– De ce ar minţi?

– Nu ştiu.

Părea stînjenit, ca şi cum ar fi ştiut, totuşi.

– Poate din cauză că este supărată pe mine că nu i-am cumpărat nici un cadou pentru stupida ei zi de naştere, vacă proastă. Nu ştiu. Ştiţi cum sînt femeile. Ar spune orice.

– V-aţi certat cu ea în legătură cu banii, cînd aţi venit, nu-i aşa?

– Nu am lovit-o, spuse el, izbucnind deodată, furios. Cred că a căzut sau s-a lovit de ceva. Este foarte neîndemînatică.

– Dar v-aţi certat?

– A sărit pe mine pentru că am cheltuit cele douăzeci de lire pe care mi le-a dat Dick. I-am spus că îi cheltuiesc cum vreau eu, pentru că erau banii mei şi, pentru Dumnezeu, ştiţi cum merg chestiile astea!

„Nu de la prima mînă, slavă Domnului, se gîndi Atherton. Un alt motiv excelent ca să nu te căsătoreşti."

– V-aţi certat şi în legătură cu ea şi Dick?

– V-am spus că nu i-am zis niciodată nici ei că ştiam de asta. Ce rost avea?

– Ați fost foarte iertător.
– Dacă ar fi fost altcineva în afară de Dick...
Închise gura şi privi fix în jos. Atherton simți un impuls nedorit de simpatie. Probabil că nu vorbise despre asta pentru că se temea să nu i se arunce incapacitatea în față. Ce infern de viață trăia acel om. Şi totuşi...
– În regulă, deci v-ați certat, şi apoi?
– M-am dus să mă culc. Iar dimineața mi-am făcut bagajul şi am plecat la Exeter. Pentru afaceri. Am fost în ținutul de vest toată săptămîna.
Îl privi prudent pe Atherton.
– Puteți verifica totul întrebînd-o pe Pet. Şi la mine la firmă, la clienți.
– Ați avut treabă acolo toată săptămîna?
– Nu, numai marți şi miercuri. Dar mă săturasem de tot ce era aici. Nu am vrut să mă întorc imediat.
– Nici după ce ați auzit că prietenul dumneavoastră cel mai bun murise?
Din nou petele aprinse de stînjeneală şi furie.
– Nu am aflat decît aseară, cînd i-am telefonat lui Pet şi mi-a spus. Aşa că am venit acasă. Dar nu puteam face nimic, nu?
Atherton îşi păstră o voce neutră.
– Poate să vă duceți să o vedeți pe văduva lui Neal.
– Oricum nu aş fi făcut asta. V-am spus, lui Dick nu-i plăcea să meargă cineva la el acasă sau să-i vorbească soției lui.
Făcu un gest inutil cu mîna.
– Vă pot spune unde am fost restul săptămînii, dacă vreți să ştiți.
– Mulțumesc, zise Atherton. Şi aş vrea să vorbesc din nou cu soția dumneavoastră înainte să plec.
– Dacă trebuie...
– Acum, însă, aş vrea să vă amintiți unde ați băut după ce v-ați despărțit de Dick Neal, aşa încît să putem afla dacă v-a văzut cineva.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Collins. Adică trebuie să vă ofer un alibi? Dar nu eu l-am ucis!

Ridică vocea.

– Dick Neal era prietenul meu, chiar dacă...

– Chiar dacă vă datora bani şi se culca cu soția dumneavoastră?

– Oh, Dumnezeule!

Fața i se încreți şi pentru o clipă Atherton crezu că o să înceapă să plîngă.

– Ascultă, ticălosule, zise el, cu o voce aproape copilăresc de pițigăiată. Îmi plăcea de el. Nu i-aş fi făcut rău pentru nimic în lume. *Îmi plăcea!*

Cuvintele erau accentuate, dar tonul era aproape consternat. Atherton simți că, dacă n-ar fi fost un bărbat care vorbea cu un bărbat despre un alt bărbat, ar fi spus „îl iubeam", în loc de „îmi plăcea".

– Şefule?

Atherton părea entuziasmat.

– Ce ai aflat?

– Anderson şi cu mine am discutat cu personalul de la cluburile pe care le-a numit Collins. Nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut în noaptea aceea. Soția se ține de noua versiune revizuită, aceea că el a venit acasă la miezul nopții, dar ochii ei sînt în toate părțile – ar spune orice îl împiedică să o lovească. Şi el nu a avut nici o întîlnire înainte de marți, aşa că nu avea nici un rost să plece din oraş de luni.

Urmă o tăcere plină de îndoială.

– Ce zici?

Atherton continuă, îndemnîndu-l să ia o hotărîre.

– Un motiv strălucit, o ceartă violentă cu doar cîteva ore înaintea crimei, fără alibi, şi a fugit devreme, a doua zi dimineață. Ce putem dori mai mult?

În cele din urmă, Slider spuse:

– În regulă. Ridicați-l.

Atherton expiră triumfător.

– Mulţumesc, şefule.

– Fă-o acasă, aşa încît să-i puteţi cerceta lucrurile. Aflaţi de la soţia lui ce haine purta în acea noapte şi luaţi-le. O să-i luăm şi maşina, faceţi treaba ca lumea.

– Am înţeles.

– Vrei ajutoare? Este posibil să fie violent?

– O să-l rog să-mi facă o bucurie pe ziua de azi, spuse Atherton vesel. Nu suport bărbaţii care lovesc femeile.

– Bine, Sfîntu' Gheorghe. Dar fii atent.

– Nu ştiam că vă pasă, domnule.

– Nu vreau un suspect plin de vînătăi, asta e tot.

10

Ceară de lumînări şi brandy

Atherton băgă capul pe uşa camerei lui Slider şi descoperi că acolo se afla şi Dickson.

– Este în regulă, intră, spuse Slider. Cum merge?

– Se agaţă de povestea lui, zise Atherton.

Slider observă că părea contrariat – un semn rău pentru Atherton.

– Tot nu a cerut un avocat? întrebă Dickson.

– Nu, domnule.

Dickson schimbă o privire cu Slider. Nu erau veşti bune. Aşa cum spune şi în *Biblie*, un vinovat cîntă pînă este încredinţat unui avocat, dar un nevinovat este dîrz ca un leu.

– Este destul de dornic să vorbească, spuse Atherton. Spune că a ajuns acasă pe la miezul nopţii, destul de beat, şi s-a dus la culcare. S-a trezit pe la şapte, şi-a făcut bagajul şi a plecat pe la şi un sfert. A mers cu maşina pe

Western Avenue, pînă la M25, apoi pe M3 şi a intrat pe A303. Avem nişte probe care confirmă călătoria – a făcut plinul la staţia de benzină de la Hillington Circus, la şapte şi jumătate. Funcţionarul de noapte şi-l aminteşte: nebărbierit, arătînd ca şi cum ar fi dormit îmbrăcat, mirosind a băutură. Acea perioadă a zilei este mai mult pentru navetişti, domnule, aşa că se deosebea destul de clar din mulţime. Şi s-a oprit să mănînce la *Little Chef*, la Bransbury, pe A303, pe la 8:30. Şi cei de acolo şi-l amintesc, şi este în regulă şi din punct de vedere al timpului.

– Toate astea sînt foarte frumoase, dar pe noi nu ne interesează ce a făcut luni dimineaţă, nu? spuse Dickson. Ştim că a fost acasă înainte să plece spre West Country, pentru că trebuia să-şi ia bagajul. Ar fi putut să-l ucidă pe Neal la ora două şi totuşi să ajungă acasă, ca să plece la 7:15.

– Da, domnule, spuse Atherton stînjenit.

– Cum este cu vecinii? întrebă Slider. Îşi aminteşte vreunul la ce oră s-a întors maşina acasă?

– Nu, domnule. Vecinul de alături spune că a plecat la lucru la şase şi jumătate, luni dimineaţă, şi crede că maşina lui Collins era acolo, dar nici asta nu ne ajută prea mult.

– Mă bucur că îţi dai seama de asta, fiule, zise tăios Dickson.

– I-am trimis pe toţi pe teren să verifice prin baruri, spuse Slider. Avem cîteva identificări posibile, dar nu suficient de apropiate ca timp ca să-l scoată din cauză. Şi nu am reuşit să plasăm maşina lîngă motel pentru cele două ore cruciale, nici măcar datorită formulei spirituale afişate la geamul din spate. Problema este că oamenii pur şi simplu nu se uită la maşinile parcate.

– Plînge-te bunicii, mîrîi Dickson.

– Cred că faptul că a vrut să fugă vorbeşte împotriva lui, spuse Atherton, plin de speranţă.

– El ce spune despre asta?

– Spune că nu mai putea suporta şi că trebuia să plece. Încă neagă că s-a certat cu nevastă-sa sau că a lovit-o, dar recunoaşte că nu avea bani, şi că nu-l deranja că ştia despre ea şi Neal.

– Cred că pe ea poţi paria ca pe veriga cea mai slabă, Bill, spuse Dickson.

Slider aprobă din cap.

– Probabil că are deja resentimente împotriva lui Collins. Du-te şi mai discută cu ea, îi ceru el lui Atherton. Spune-i că el neagă că a lovit-o. S-ar putea ca asta s-o aprindă.

– Da, şefu'. O să-i amintesc că atîta timp cît este arestat, nu are cum să o lovească din nou. Şi, bineînţeles, dacă ea îl iubea cu adevărat pe Neal, trebuie să-l vîndă pe bătrînul ei, dacă crede cu adevărat că el l-a ucis.

– Bine, zise Slider. Toată lumea să continue cu chestia asta. Aminteşte-le că trebuie să prezentăm cazul în faţa judecătorului pînă mîine dimineaţă.

– Da, domnule. Neal desperandum, eh? zise Atherton şi ieşi.

– Cum este cu raportul laboratorului criminalistic, Bill? întrebă Dickson.

– Nu l-am primit încă, domnule. Ar fi mai bine să le spun să se grăbească, deşi nu am prea mari speranţe. A trecut prea mult timp de atunci. Şi chiar dacă reuşim să găsim dovada că Neal a fost în maşina lui Collins, cu ce ne ajută?

– Exact, zise Dickson şi se ridică în picioare. Pe vremuri nu puteam începe nimic, fără şaizeci la sută şanse de a-l condamna. Dar nu şi acum. Judecătorul nu va cumpăra fără o garanţie de înapoiere a banilor şi un service gratuit pe timp de zece ani. Îţi spun eu, Bill, este o adevărată năpastă să fii poliţist acum. Îţi leagă un braţ la spate şi apoi îţi spun să baţi din palme.

Slider aprobă din cap, îndatoritor.

Dickson ajunse la uşă şi se întoarse spre el.

– Tu nu crezi că Collins este omul nostru, nu-i aşa?

Slider își ridică privirea preocupat.

– Nu, domnule.

Dickson expuse ceea ce era considerat de departe drept cel mai amenințător zîmbet din Poliție.

– Atunci ar fi mai bine să afli cine a făcut-o, nu crezi?

Cînd Slider trecu prin fața ghișeului de la intrare, O'Flaherty era acolo, întors după trei zile libere. Discuta cu o femeie care venise să prezinte permisul de conducere și care profita de ocazie ca să sublinieze cu vigoare că dacă poliția ar pierde mai puțin timp cu hărțuirea cetățenilor-șoferi care se supun legii, atunci ar avea mai mult timp să prindă criminalii, și în special pe cei care îi furaseră urna decorativă din grădină, cu mai mult de trei săptămîni în urmă și care se părea că erau lăsați să scape nevătămați.

O'Flaherty nu mai întîlnise acel raționament decît de vreo treizeci și două de mii de ori pînă atunci, dar se descurca cu o ușurință atît de fluentă, încît în timpul care-i fu necesar lui Slider să traverseze ghișeul, el o făcuse să își ceară scuze deoarece consumase timpul lui valoros și să-i promită că avea să fie mai atentă la traversarea zebrei, în viitor.

– Mulțumesc foarte mult, doamnă, spuse el și îi oferi lui Slider zîmbetul strălucitor de Simplu Fiu al Pămîntului. Vă rămîn obligat. Oh, Bill, vreau să-ți spun ceva, te rog! O zi bună și dumneavoastră, doamnă. Aveți grijă la treaptă. Așa.

Slider se întoarse cu mîna cărnoasă a lui O'Flaherty pe braț, ale cărui degete groase erau curbate permanent conform circumferinței exacte a unui pahar de *Guinness*. Un tip robust O'Flaherty.

– Frumos joc de picioare, Fergus, zise Slider, făcînd semn cu capul spre spatele care se retrăgea dincolo de ușă. Nu știam exact dacă vrei să o amendezi sau să o inviți la dans.

– Ah, Dumnezeule, spuse O'Flaherty cu modestie,

doar am antrenamentul de la Arthur Murray School of Policing, nu? Ascultă, pot să-ți atrag interesul față de piesa pe care o organizează Comandantul?

– Reprezentația de caritate a lui Wetherspoon? Nu prea, zise repede Slider.

Viața polițiștilor activi fusese recent împovărată de un Plus Programme, ideea strălucită a unui tip de a transforma învechitele Forțe ale Poliției în elegantul și strălucitor de noul Serviciu al Poliției: dîndu-i o „imagine colectivă“ și făcînd-o mai prietenoasă față de consumatori. Era exact stilul Comandantului lor de Zonă să ducă totul la extrem.

Întotdeauna adunaseră sume mari de bani pentru caritate, anual, dar o făcuseră în liniște și cu demnitate. Acum, Wetherspoon voia ca ei să execute efectiv cîntece și dansuri pe tema asta: o reprezentație a Serviciilor Reunite a „Sunetului Muzicii“. Spunea că era o bună publicitate. Să arate publicului fața lor umană. Și totul avea să se termine în lacrimi, prezise Slider.

– Credeam că m-ai strigat pentru ceva important, se plînse el.

– Nu a fost una din cele mai bune idei ale lui, spuse O'Flaherty avînd pe față o mîhnire profundă. Ai grijă, unii dintre pompieri sînt foarte pătimași. Cei din lotul Hammersmith sînt înnebuniți după teatrul de amatori.

– Probabil din cauză că își trăiesc întreaga viață într-o dramă absolută.

– Pentru ei nu este o problemă, pe ei publicul oricum îi iubește, se văită O'Flaherty. Dar pentru noi – bineînțeles, un dans drăguț, la cină, sau o tombolă pentru cei înțelepți – este altceva. Dar trebuie să fim atenți pe propriul nostru teren. Nu am de gînd să apar în colanți nicăieri unde este cunoscută fața mea.

– Nu cred că la fața ta s-ar putea uita, zise Slider nemilos.

Fergus avea fesele unui cal de rasă.

– Dar înveseleşte-te. Dacă este un succes, Wetherspoon ar putea hotărî să meargă cu ea în turneu.

– Asta este ceea ce se numeşte un „tur de forță"? Oh, nu, las treaba cu teatrul de amatori băieților tineri. Eu rămîn la vînzarea biletelor. Te notez pentru două?

Slider se cutremură.

– Îți spun ceva, o să plătesc ca să nu merg.

– La fel a spus şi Anderson. Şi Norma, oftă O'Flaherty. La voi acolo nu este nici un pic de veselie.

– Cei din Departament stau întotdeauna împreună.

– Sînteți ca nişte banane, mîrîi Fergus. Galbeni, încovoiați...

– ... şi mergem în grupuri, da, ştiu. Ai terminat? Pot să plec?

Fergus îl privi gînditor.

– Cum merge cazul tău, Bill, scumpete? Am auzit că God Head şi-a scos forfecuța, iar apoi a pus-o la loc.

– Încă este posibil să reapară. Urcă şi coboară, ca Imperiul Assirian, forfecuța lui Head.

– Dumnezeule, dar nu ai un suspect drăguț acolo sus? întrebă O'Flaherty uimit. Pentru ce Dumnezeu îi dăm de mîncare ticălosului?

– Nu sînt convins că el este omul nostru. Ar fi trebuit să se predea pînă acum, iar el nici măcar nu a cerut un avocat.

– Este cel mai rău tip, observă O'Flaherty. Atunci, cu ce l-ați prins?

– Un motiv bun, nu are alibi şi la naiba cu tot restul. Dacă îți spun că cea mai grăitoare probă împotriva lui este faptul că este băutor de brandy, îți dai seama cît de tare este cazul nostru.

– Un bărbat care bea chestia aia, în locul halbei de bere date de Dumnezeu – sau poate o picătură de *Jimson's* la nunți şi funeralii – aprobă Fergus cu înțelepciune. Dar ce legătură are brandy-ul?

– Victima era un băutor de whisky, dar a fost găsit cu

stomacul plin de brandy, spuse Slider oftînd. Nu sînt sigur că o să-i dăm de cap. Nu m-ar deranja prea tare – adică, avem o mulțime de lucruri de care să ne ocupăm – dar a fost o treabă foarte urîtă...

Fergus nu-l mai asculta.

– Stai puțin, stai puțin, trebuie să-mi amintesc ceva...

– Brandy ai spus? Brandy. Ce...?

Slider aşteptă cîteva momente, după care se uită la ceas.

– Haide, Fergus. Constipația fură timp, ştii.

O'Flaherty ar fi plesnit din degete, dacă nu le-ar fi avut atît de groase.

– Asta e! Ştiam eu că era ceva. Ascultă, îți aminteşti crima din hambarul din Harefield – cînd a fost, acum trei sau patru ani? Tipul a fost găsit atîrnînd de o grindă şi fînul era în flăcări.

– Harefield nu este pe teritoriul nostru, spuse Slider indiferent.

– Dar tu nu citeşti niciodată ziarele? întrebă O'Flaherty cu o privire nimicitoare. Şi mai stai şi în Ruislip! La început au crezut că era sinucidere, dar autopsia a dovedit că era deja mort cînd a fost spînzurat. Nu au prins pe nimeni, din cîte ştiu.

– Şi ce legătură are asta cu brandy-ul?

– A folosit brandy ca să dea foc. Şi era plin cu brandy, ca şi omul tău, dar soția lui jura că el nu se atingea niciodată de spirtoase. Bea numai bere. Asta mi-a adus cazul în minte. Dacă aici nu ai o pistă, atunci dosul meu este o caisă.

– Merită cercetat, aprobă Slider cu prudență.

– Sigur că da. Să-ți vînd un pont? zîmbi O'Flaherty ademenitor. Cliff Lampard, de la Uxbridge, îți va spune tot ce vrei să ştii despre asta. Este un băiat drăguț... şi bea numai *Guinness,* ceea ce înseamnă şi mai mult, aşa că poți să-i încredințezi şi viața.

– S-ar putea să se ajungă la asta. Oh, asta îmi amin-

teşte de altceva. Joe Doyle îţi transmite salutări. Via Atherton, de la *Shamrock Club,* dezvoltă Slider, văzînd că numele produsese nedumerire pe faţa lui O'Flaherty.

– *Shamrock?* Nu am mai fost acolo de ani de zile. Dumnezeule, tipul este un norocos. Stai puţin, dar acolo este un loc minunat pentru vîndut bilete! Dacă nu încalcă nişte legi, atunci Papa este evreu.

– Dacă trebuie să recurgi la şantaj ca să vinzi bilete pentru spectacol, atunci e rău.

– Ba nu! zise Fergus indignat. Este un spectacol cultural şi educativ, iar imaginea femeii pompier Tamworth îmbrăcată în călugăriţă este suficientă ca să facă un bun catolic să se lepede de credinţă, numai pentru că şi-a permis gînduri desfrînate.

– Pasez.

– Ah, nu. Doar ţi-am dat o informaţie valoroasă, nu, scumpule? îl linguşi el. Asta nu merită două bilete pentru tine? Sigur, poţi să o iei pe amica ta, să faci impresie, să-i oferi o distracţie.

– Am impresia că mă crezi idiot, spuse Slider.

– Se pare că a fost un schimb corect, zise Fergus.

Camera Departamentului de la Uxbridge era mare, luminoasă şi, ca orice cameră de acel gen, goală de personal.

Slider fu întîmpinat de detectivul Martin Brice, care îl conduse în biroul inspectorului Lampard şi se scuză pentru absenţa acestuia.

– Mi-a spus mie să vă arăt dosarul şi să vă răspund la orice întrebare. Eu m-am ocupat de actele cazului, domnule, aşa că sînt la curent cu el. Şi a spus să folosiţi biroul lui, fără nici un fel de probleme.

– Bine, mulţumesc, spuse Slider. Vreau să citesc totul detaliat, dar poate că nu v-ar deranja să-mi prezentaţi, pentru început, liniile generale.

Brice se aşeză şi începu:

– Numele victimei era David Arthur Webb. Era vînzător de geamuri duble, dar nu se descurca prea bine. Firma pentru care lucra îl dăduse afară cu optsprezece luni înainte şi acum avea o slujbă doar pe bază de comision, pentru una din acele firme de cowboy. Stătea prost cu banii şi lucrurile mergeau rău acasă: întîrzieri la plata ipotecii, datorii şi aşa mai departe. Se certa foarte des cu soția lui.

– Din cauza banilor?

– Din tot felul de motive, domnule. Banii erau la baza certurilor, presupun, dar el şi bea foarte mult şi ea credea că fusese văzut cu o altă femeie.

Slider aprobă încet din cap. Existau deja paralele cu Neal.

– Şi era adevărat? îl întrebă pe Brice.

– Nu cred că am stabilit vreodată dacă era sau nu adevărat. Dar ea credea asta, ceea ce pentru ea era suficient. Oricum, momentul culminant a venit atunci cînd el a fost prins în stare de ebrietate şi şi-a pierdut permisul, ceea ce însemna că nu-şi mai putea face meseria. Ştiți cum este în zona din jurul lui Harefield, domnule, practic este un spațiu deschis. Trebuie să ai o maşină ca să te descurci.

– Da. Întotdeauna am fost surprins că poate exista ceva atît de rural chiar lîngă Londra.

– Deci, domnule, într-o noapte i-a spus soției lui că iese să bea ceva şi nu s-a mai întors. Noaptea tîrziu, un automobilist care mergea cu maşina pe Breakspear Road North a văzut o lumină pîlpîitoare într-un hambar de lîngă drum, s-a gîndit că părea să fie un foc şi s-a dus să cerceteze. L-a descoperit pe Webb atîrnînd de o grindă şi cu un maldăr de paie arzînd lîngă el. Din fericire, a reuşit să stingă focul, a lovit flăcările cu jacheta lui Webb.

– Cum era îmbrăcat Webb?

– Complet îmbrăcat, domnule, cu excepția jachetei şi pantofilor.

Brice îl privi întrebător şi, văzînd că răspunsul lui îl satisfăcuse, continuă:

– Oricum, a reuşit să stingă focul şi a alergat la cea mai apropiată casă, ca să dea alarma.

– Nu a mişcat nimic la locul crimei?

– Cu excepţia focului, bineînţeles. Am avut noroc, zise el zîmbind. Un martor inteligent.

– O pasăre rară. Deci, cînd aţi ajuns acolo, aţi crezut că era o sinucidere?

– Da, domnule. Webb atîrna acolo, cu o frînghie în jurul gîtului şi cu toate semnele de strangulare.

– Cît de sus era atîrnat?

– Nu se bălăbănea, domnule. Vîrfurile degetelor practic atingeau pămîntul, deşi doctorul a spus că asta din cauza întinderii gîtului şi a frînghiei. Nu atingea pămîntul, înainte de asta. Dar chiar în spatele lui era un balot de paie, arătînd ca şi cum l-ar fi împins cu picioarele. Am presupus că se urcase pe el, domnule.

– Şi focul?

– Asta ne-a nedumerit la început. Era cam la un metru în faţa lui, o grămadă de paie desprinse şi o dîră de paie care ducea la stiva principală, ca şi cum ar fi existat intenţia ca totul să ia foc. Dar paiele nu se aprind chiar atît de uşor, după cum ştiţi, domnule, decît dacă sînt foarte uscate, iar toate paiele împrăştiate pe care le-am găsit erau destul de umede. Am presupus că aprinsese prima grămadă şi apoi se retrăsese repede şi se spînzurase, deşi nu ne dădeam exact seama de ce ar fi vrut să facă asta. Dar nu am găsit decît un singur băţ de chibrit ars, ceea ce nu ni s-a părut de ajuns.

– Decît dacă fusese foarte norocos.

– Trebuia să fie mai mult decît noroc, domnule. Am găsit un chibrit ars şi nimic de care să-l frece.

– Nici o cutie de chibrituri?

– Nu, domnule. Şi nici o brichetă, deşi era un pachet de ţigări acolo.

– Ah, credeți că criminalul a băgat cutia de chibrituri în buzunar în mod automat, fără să se gîndească?

Brice zîmbi.

– Asta a decis şeful, pînă la urmă. Nimeni nu se poate gîndi la toate, aşa a spus.

– Şi cum a fost pornit focul?

– Echipa de la laboratorul criminalistic a descoperit că fînul fusese stropit cu brandy şi că pe el a fost aşezată o lumînare aprinsă. Cînd ardea suficient de jos, ar fi dat foc paielor.

– O lumînare, zise Slider.

Pe față i se întinse un zîmbet. Ceară de lumînare şi brandy. Frumos! Fii disperat şi mori, Head.

– Au descoperit destul de multă ceară în cenuşă, zise Brice, şi, în apropiere, în locul în care era întinsă haina lui, era o sticlă goală de brandy. Bineînțeles, noi încă credeam că Webb şi-a făcut-o singur, şi părea un plan destul de inteligent de a-şi distruge propriul cadavru şi a ascunde sinuciderea – poate pentru ca soția lui să poată pretinde asigurarea, domnule. Asta credeam noi.

Slider aprobă din cap.

– Dar apoi a sosit raportul post-mortem şi acesta dovedea că frînghia îi fusese pusă în jurul gîtului după ce murise. Fusese strangulat, dar cu un cordon electric, nu cu o frînghie. Semnele ligaturii erau destul de netede, dar cordonul nu era acolo, iar asta sugera, bineînțeles, că cineva îl luase după moartea lui şi apoi regizase ca totul să pară o sinucidere.

– Dar de ce să facă asta, dacă intenționa să ardă hambarul, oricum?

– Nu am reuşit să înțelegem asta, domnule, doar dacă nu era vorba de o precauțiune suplimentară, pentru cazul în care focul nu distrugea toate probele. Ceea ce s-a şi întîmplat, de altfel.

Slider clătină din cap.

– Ridicol de migălos.

– Asta a fost şi părerea noastră. Dar tot ce aveam erau întrebări, nu şi răspunsuri.

Ridică din umeri.

– Poate că era vorba de un piroman.

– Să înțeleg că nu ați făcut nici o arestare? zise Slider.

– Nu, domnule. Nu am avut nici măcar un suspect.

– Dar soția lui?

– Şefu' s-a gîndit la ea, domnule. Ea era singura care avea un motiv şi de obicei este vorba de cel mai apropiat şi cel mai drag. Dar ea era micuță, cam 1,56 m şi avea o constituție firavă. Nu ar fi reuşit niciodată să-l ridice aşa, mai ales cînd era îngreunat de moarte.

– A avut un alibi?

– Era acasă cu copiii, domnule, uitîndu-se la televizor. Nu a existat o confirmare exterioară, dar şeful a decis că nu era genul care să plece şi să lase copiii singuri în casă – erau nişte țînci. Şi îşi amintea destul de bine programele de la televizor. De fapt, nu am suspectat-o niciodată cu adevărat, doar că nu mai exista altcineva.

– Da, înțeleg, spuse Slider. O problemă mică şi frumoasă.

Brice îşi înălță puțin capul.

– Aş putea să vă întreb, domnule, ați aflat ceva despre asta?

– Avem un incident pe teritoriul nostru, care are similitudini cu acest caz, zise Slider. Dar, ca şi voi, nu avem nici un suspect.

Brice clătină din cap, compătimitor.

– Oricine ar fi, îşi acoperă bine urmele.

Slider o sună tîrziu pe Joanna şi ea răspuse imediat.

– Nu te-ai culcat încă?

– Ştii cum este după un concert – nu mi-am revenit încă.

El zîmbi.

– Nu asta am vrut să spun. Pot să trec pe la tine?

– Cum, nu lucrezi toată noaptea?

– Nu poți lua depozițiii în miez de noapte, iar de părțile plictisitoare se ocupă subalternii. Pot petrece cîteva ore cu tine.

– Ți-e foame?

– Mor de foame, descoperi el.

– Minunat. Şi eu la fel. Atunci, grăbeşte-te.

Pînă la sosirea lui, ea pregătise deja o cină cu sandvişuri cu pateu, cartofi prăjiți şi o sticlă de *Beaujolais* alb şi rece pe o tavă, pe care o duse în dormitor. Se aşeză cu picioarele încrucişate pe pat, în timp ce el stătea lungit, în stilul romanilor, sprijinit într-un cot. Începură să mănînce, discutînd în acelaşi timp.

– Deci crezi că, în sfîrşit, ai găsit ceva?

– Nu sînt sigur. Nu ştim dacă Neal şi Webb se cunoşteau unul pe celălalt, dar amîndoi au fost uciși în circumstanțe similare. Şi chiar dacă Neal s-ar fi putut sinucide, Webb este sigur că nu o putea face.

– Poate că Neal l-a ucis pe Webb şi apoi s-a sinucis.

– Nici măcar să nu te gîndeşti la asta, spuse el, cutremurîndu-se.

– Dar cum rămîne cu Collins?

– Probabil că va trebui să-l eliberăm mîine. Nu avem nimic concret împotriva lui, cu excepția motivului. Deşi soția lui a revenit la prima poveste, că nu ştie la ce oră s-a întors, ceea ce îi distruge alibiul. Acum, ea spune că a luat un somnifer pe la unsprezece, cînd şi-a dat seama că el avea să-şi petreacă noaptea la băutură. În felul acesta, dacă el o lovea cînd se întorcea beat, nu avea să simtă.

– Oh, bravo, lume nouă, spuse Joanna.

– Dar ea s-a trezit, din întîmplare, pe la şapte dimineața, cînd s-a trezit şi el, conform poveştii lui, şi au avut o ceartă scurtă, dar violentă, în legătură cu faptul că el cheltuise pe băutură banii pentru cadoul ei. El a lovit-o, i-a luat banii pentru gospodărie din poşetă, şi-a făcut bagajul şi a plecat.

– Şi tu crezi versiunea asta?

– Pare verosimilă, cel puțin partea ei. Bineînțeles, asta înseamnă că nu ştim dacă Collins s-a întors într-adevăr la miezul nopții, inocent, şi s-a culcat sau dacă a ajuns acasă în primele ore ale dimineții, după ce îl ucisese pe Neal, doar ca să își ia bagajul. Collins nu poate dovedi adevărul lui, iar noi nu putem dovedi că minte. Nu avem un caz adevărat.

– Mie mi se pare în regulă. Un bărbat care loveşte o femeie este în stare de orice.

– Vorbeşti ca Atherton.

– Îl iubesc pe Atherton.

– Confesiunea amantei ucise. Dar nu poți spînzura un om doar pentru că nu are alibi.

– Nu vi se mai permite să-i spînzurați.

– La naiba. De ce nu mi-a spus şi mie cineva asta?

– Oricum, nu suspectul cel mai evident se dovedeşte a fi cel corect, întotdeauna?

– Nu întotdeauna, doar de obicei.

Slider îşi sorbi vinul.

– În plus, soluția Collins nu rezolvă problema Webb.

– Poate că este doar o coincidență.

– Nu cred. Metodele şi mediul sînt prea similare. Cred că acela care l-a ucis pe Webb, l-a ucis şi pe Neal. Trebuie să găsim pe cineva care îi cunoştea pe amîndoi şi asta înseamnă să o luăm de la capăt şi să depunem multă muncă grea, plictisitoare.

– Dacă erau amîndoi afemeiați, poate că aveau amîndoi aceeaşi femeie. Cum a rămas cu roşcata misterioasă?

Joanna se aplecă să reumple paharele şi halatul i se desfăcu puțin distrăgîndu-i atenția. Slider simți o căldură plăcută urcîndu-i sub centură şi care nu avea nici o legătură cu vinul.

– Aş vrea al naibii de mult să ştim cine este, spuse el.

– Cred că Dickson se va bucura de această nouă

evoluție. Măcar acum Head nu va mai putea spune că Neal s-a sinucis.

– Nu se știe niciodată, cu tipii ca el. Logica nu este punctul lor puternic.

Slider își goli paharul și îl puse jos.

– Este foarte ciudat să-l vezi pe Dickson purtîndu-se ca o pisicuță cu Head. Întotdeauna a fost un adevărat leu. Nu-i păsa niciodată ce credeau ceilalți, își făcea treaba și la naiba cu regimentul.

– Îți place de el, nu-i așa? zise ea, lingîndu-și untul de pe degete.

Slider zîmbi brusc.

– O să-ți spun o poveste despre el, care ilustrează ce fel de om este. S-a întîmplat pe cînd era detectiv-șef, deci nu pot jura în legătură cu adevărul ei, dar am auzit-o de la sursă de încredere.

– Un lucru nu este neapărat o minciună, chiar dacă nu s-a întîmplat, spuse ea.

– Ei bine, știi că detectivul cel mai mare din întreaga Poliție Metropolitană este împuternicitul asistent-adjunct?

– Te cred pe cuvînt.

– Perfect. Pe vremea aceea, acesta era un tip pe nume Maguffy, un adept feroce al disciplinei și total nedigerabil. I se spunea Maguffy Nebunul. Trucul lui favorit era să facă incursiuni neanunțate în camerele detectivilor, ca să-i surprindă pe oameni și să le facă raport.

– Frumos.

– Deci, într-o luni dimineață, în perioada moartă, a apărut în camera detectivilor lui Dickson. Acolo erau doar un detectiv, moțăind la birou, și Dickson, cu picioarele pe biroul lui, cu un pahar de whisky în mînă și cu *The Sunday Times* în cealaltă.

– Parcă ai spus că era luni.

– Citea încet. Nu mă întrerupe.

– Scuze.

– Ei bine, detectivul a sărit în picioare, atît de îngrozit,

încît de-abia dacă a reuşit să scoată un scheunat şi, pînă cînd Dickson să-şi ridice în sfîrşit privirea, Nebunul devenise purpuriu, ochii i se umflaseră şi începuse să scoată aburi pe urechi. Dickson nici nu se clinti. Nu mai era nimic de făcut, înțelegi, decît să-l înfrunte. Aşa că a spus, indiferent: „Da, pot să vă ajut?“, ca o vînzătoare dintr-un magazin pentru doamne, iar Nebunul, incapabil să se mai abțină, a urlat: „Ştii cine sînt?“ Dickson nu a reuşit să reziste. L-a privit calm pe detectiv şi a spus: „Hei, Colin, este aici un tîmpit care nu ştie cine este. Poți să-l ajuți tu?“

După ce făcură dragoste, Joanna adormi instantaneu, cu nasul presat în pernă şi cu părul scurt pornind în toate direcțiile, ca o dalie de cactus.

Slider stătea întins pe spate, cu corpul delicios de obosit şi cu mintea încetinind din nou la viteza normală. Făcea legături între lucruri şi apoi le separa din nou, la întîmplare, dar nu înnebunit, ca un copil jucîndu-se cu un set lego. Nu-şi găsea încă drumul prin labirintul cazului, dar măcar acum era sigur că avea un caz.

Putea să-şi apere cu încredere colțul împotriva scepticismului lui Head.

În acelaşi timp, aveau foarte multă nevoie de un rezultat. Se gîndi la Dickson – un polițist bun şi totuşi exista un ticălos care se ocupa cu tăierea picioarelor scaunului lui, avînd ca singur motiv o ambiție nechibzuită. Şi cum era cu picioarele propriului său scaun?

Poate că, pînă la urmă, ar fi trebuit să accepte promovarea. Dar mai erau şi alții, care rămăseseră la capătul ascuțit, din dragoste pentru meserie, şi care nu erau condamnați pentru asta.

Atherton, de exemplu – avea un creier de mărimea unei planete şi era încă numai detectiv. Dar toată lumea ştia că Atherton era inofensiv. Iată o sesizare ciudată pentru un creier obosit! Reuşise să se autosurprindă.

Încercase să şi-l imagineze pe Atherton detectiv-inspector, şi reuşise destul de uşor.

Un detectiv simplu se bucura de toate avantajele din lume: independența deciziilor, plus o lipsă de răspundere aproape totală.

Slider ştia, deşi nu-i făcea neapărat plăcere, că el, unul, fusese născut pentru responsabilitate, că dacă aceasta nu i-ar fi fost acordată, atunci şi-ar fi găsit propria lui mină şi ar fi dezgropat de acolo una. Un fel de cîine stupid era.

Era un bun polițist, nu pentru că era sclipitor, ci pentru că era migălos. Bunul Bill, cel demn de încredere.

De ce Dumnezeu îl plăcea Joanna, căci nu era nici o îndoială că îl plăcea? Probabil că ea era o ciudată, din acel punct de vedere.

Dar era un polițist bun şi nu voia să accepte promovarea dacă aceasta însemna trecerea de la munca operativă la cea administrativă. Totuşi, nu putea ignora faptul că banii suplimentari i-ar fi prins bine şi ar fi făcut-o fericită pe Irene. Irene!

Da, uita, în mod convenabil, că el se presupunea că o va părăsi pe Irene – iar dacă o făcea, cîtă nevoie va avea de banii suplimentari! În primul rînd, divorțul urma să coste mii de lire.

De ce era viața atît de complicată? se întrebă iritat, ca atîția alți bărbați înaintea lui.

O privi pe Joanna şi simți cît de mare şi de simplă era bucuria de a fi cu ea. Atunci cînd dai drumul în cîmp unui cal ținut în grajd, există în ochii lui un prim moment de surpriză recunoscătoare, la vederea întinderii de iarbă din fața lui. Joanna era un spațiu larg deschis – atît de neaşteptat şi de plăcut.

Cu ea nu se simțea ca un cîine stupid sau, nu ca să-şi amestece metaforele, ca un cal de căruță ros de harnaşament. Ea îl dezlegase de la şaretă şi el descoperise o schimbare surprinzătoare a vitezei în el.

Privi în jos, la părul ei arămiu, bogat, la vîrful urechii rămas dezvelit, la linia bărbiei, la ridurile de la colțurile ochilor şi la semnul ciudat rămas pe gîtul ei, de la vioară. O mînă se odihnea lîngă capul ei, o mînă puternică, cu degete lungi şi frumoase.

Cînd le privi, simți un fior urcînd pe coloana vertebrală. Ea avea un talent pe care el nu putea să-l înțeleagă. Era separată de el, un lucru diferit şi frumos, care trebuia admirat aşa cum admiri, să zicem, un animal sălbatic, ştiind că nu îl poți poseda niciodată.

Oricum, niciodată nu poți poseda o altă persoană. Tot ceea ce posezi vreodată în viață sînt responsabilitățile tale, se gîndi el, încheind cercul. Numai la ele aveai dreptul. Ele aveau toată liniştea lipsei de confort. Ca şi hemoroizii sau durerea de picioare, ele nu puteau fi ale altcuiva. Joanna se agită şi se răsuci, deschise ochii şi îl privi, trezindu-se la fel de brusc cum adormise.

– Ce e? zise ea.

– Mă gîndeam.

– Văd asta. La ce?

– La noi. La situație.

Ea se ridică, căscînd şi se întinse.

– Îți alegi bine momentele, nu? Şi la ce concluzii ai ajuns?

– La nici una nouă. Mă gîndeam doar cît de mult te iubesc.

– Atunci... zise ea, accentuînd cuvîntul.

– Da, ştiu, spuse el şi oftă. E greu să o fac efectiv. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Trebuie să aştept momentul potrivit.

Ea păru să găsească asta amuzant.

– Oh, şi cum ar arăta momentul potrivit? Există vreo ocazie perfectă în care poți spune cuiva că îl părăseşti?

– Nu. Nu ştiu cum o să fac. Mi-aş dori ca ea să afle pur şi simplu şi să mă dea afară. Sau să o ia şi ea pe un drum greşit, să-şi găsească un amic.

– Bineînțeles că-ți doreşti asta. Aşa ar fi mult mai uşor. Dar nu va fi uşor. Trebuie să te hotărăşti.

– Pentru tine este uşor, spuse el rănit. Tu nu trebuie să faci nimic.

– Crezi că asta este uşor? zise ea, înfigîndu-şi mîna în păr, cu o mişcare reziduală de furie. De cît timp durează asta? Şi cine duce greul? Pentru moment, tu mă faci să plătesc pentru indecizia ta.

– Da, spuse el.

– Bill, pentru Dumnezeu, nu face asta!

– Ce anume?

– Nu mă face să mă simt nedreaptă. Să am impresia că te oblig să faci ceva. Urăsc situația asta!

– Ştiu.

– Oare? Ideea este că eu nu pot face nimic! Totul este în mîinile tale, iar eu urăsc să fiu neajutorată. Dacă continui să te cicălesc în privința asta, par o scorpie. Eu nu pot cîştiga. Ştiu că este greu pentru tine să o părăseşti pe Irene şi pe copii, dar, dacă mă vrei pe mine, trebuie să faci ceva în privința asta.

– Da, ştiu. Îmi pare rău că te oblig să treci prin asta. Numai că...

Ea se învîrti spre el.

– Trebuie să o faci curînd. Nu putem continua aşa, nu vezi? Pentru că se va distruge totul. Nu este corect pentru nici unul dintre noi.

– Ştiu. Dar nu pot face nimic cît am acest caz, spuse el. O apărare mecanică, dar totuşi adevărată.

– Da, ştiu. Dar atunci cînd se va termina cazul acesta, trebuie rezolvat, într-un fel sau altul. Fie îți iei inima în dinți, fie...

– Fie?

– Fie va trebui să ne despărțim, spuse ea, fără tragere de inimă.

Ea îşi ridică privirea şi îi întîlni ochii, şi el văzu, fără să-şi dorească asta, întreaga gamă a gîndurilor ei: cît de

mult îi displăcea ideea unui ultimatum, cum resimțea faptul că era forțată să o facă, văzu că nu-i plăcea să fie obligată să pară ea partea lipsită de generozitate.

Văzu şi că, în adîncul sufletului, ea se temea că, pînă la urmă, era posibil ca el să nu o aleagă pe ea. „Nu face asta", se gîndi Slider, simțind că îi venea să plîngă. „Nu mă face să simt că este posibil să te rănesc atît de mult."

– Te iubesc, spuse el neajutorat. Sună groaznic, ca o scuză.

Ea se aşeză în brațele lui şi îşi lipi fața de gîtul lui.

– Acesta este momentul în care aş vrea cu adevărat să pot plînge, recunoscu ea. Poate asta te-ar convinge cît de slabă şi de neajutorată sînt.

Nu o văzuse niciodată plîngînd. Nu credea că ea ar putea plînge vreodată.

Dar ar fi vrut să-i poată spune, în aşa fel, încît ea să-l creadă, că ştia că asta nu o făcea mai puternică.

11

Un peşte, oricum i-ai spune...

Atherton îşi strînse hîrtiile.

– Asta e, atunci, spuse el. Collins este o ratare. El nu o să mărturisească de bunăvoie, iar noi nu putem dovedi nimic. Atunci ce facem?

– Îi dăm drumul, răspunse simplu Slider.

Atherton oftă, se scărpină la ceafă şi bătu cu degetele pe marginea biroului, frustrat.

– Efectiv mă arde pe gît! El este, dar nu pot face legătura cu el:

– Nu atît încît Muppet's să te creadă. Dar nu fi îngrijorat, nu o să plece nicăieri, spuse Slider. Îl putem aresta

oricînd încă o dată. Mai avem timp.

– Da, ştiu. Numai că eram atît de ataşat de dosarul acesta. Totul pare să se sfîrşească, încet-încet, nu-i aşa? Poate că, pînă la urmă, a fost moarte accidentală. Poate că Neal nu era decît un pervers bătrîn obişnuit.

– Cum, cu toate femeile din viaţa lui?

– Ecran de fum. Am impresia că protesta prea mult.

– Ştii că nu merge aşa. Îndreaptă-ţi credinţa spre relaţia Webb. Dacă descoperim că Collins îl cunoştea pe Webb, ceea ce nu este imposibil – amîndoi sînt agenţi comerciali –, atunci putem executa un număr complet nou cu el.

– Presupun că aşa este, zise Atherton, fără prea mult entuziasm. Ce s-a mai întîmplat în direcţia asta, oricum?

– O s-o vizitez pe doamna Webb în dimineaţa asta. Cînd termini cu prelucrarea lui Collins, ar fi bine să citeşti dosarul, să te familiarizezi cu el.

– Sper că există o hartă, se plînse Atherton. Pinner a fost destul de rău, dar Harefield este o adevărată ţară a morcovilor. Data viitoare, vreau o crimă frumoasă şi civilizată, în Theatre District, ale cărei piste să conducă pe Valea Loirei, la timp pentru culegerea strugurilor.

– O să vorbesc cu autorul, promise Slider.

– Pînă atunci, sper să iei un vehicul cu şenile, şefu'.

– Grindină sau ninsoare, poşta ajunge întotdeauna.

Slider plecă din casa doamnei Webb mai vesel, deşi la fel de nedumerit.

– Am ştiut de la început că nu a fost sinucidere, spuse ea, stînd pe canapeaua deformată şi urîtă, din căsuţa victoriană în care încă mai locuia, împreună cu cei trei copii. Davie n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Era un om vesel, un om bun. Nu mi-ar fi făcut niciodată asta mie sau copiilor.

– Am înţeles că avea probleme financiare? întrebă Slider.

Ea îl privi cu asprime.

– Vă gîndiți la asigurare? Da, acoperă casa şi totul. Davie credea foarte mult în asigurare. Dar acesta este un alt motiv pentru care nu s-ar fi sinucis – sinuciderea invalidează polița. Sînt surprinsă că nu ştiți asta, fiind polițist.

El se hotărî să atace imediat acea ostilitate.

– Doamnă Webb, am citit dosarul. A fost cu certitudine crimă. Nu asta am vrut să spun. Încercam doar să înțeleg tabloul.

– Le-am spus toate acestea prietenilor dumneavoastră, la momentul respectiv, zise ea iritată, privind în altă parte.

Tot ce era în cameră era implacabil de urît şi se simțea mirosul rînced al prea multor copii într-un spațiu prea strîmt, un miros pe care Slider îl asocia cu sărăcia. Regatul animalelor era plin de morți violente, dar numai rasa umană producea o suferință lungă şi înceată membrilor ei.

– Dacă ați citit dosarul, de ce ați venit să mai răscoliți totul iar?

– Există întotdeauna şansa să vă mai amintiți ceva nou sau poate chiar ca eu să pun alte întrebări. Ştiu că trebuie să fie dureros pentru dumneavoastră să vă gîndiți la asta, dar a mai fost ucis încă un bărbat, iar circumstanțele sînt similare cu cele în care a murit soțul dumneavoastră. Aş aprecia foarte mult dacă m-ați ajuta.

Ea oftă şi îl privi, iar liniile feței i se îmblînziră. Probabil că fusese foarte drăguță, odată, se gîndi Slider.

Şi, într-adevăr, era firavă, mult prea slabă ca să stranguleze un bărbat matur şi să improvizeze o spînzurătoare, chiar dacă ar fi dorit asta.

– Bine, atunci întrebați, zise ea cu resemnare.

– Soțul dumneavoastră bea mult în perioada aceea. Era ceva neobişnuit?

– Întotdeauna i-a plăcut să bea. Era un băutor, dar nu un bețiv. Putea rezista, spuse ea defensiv.

– Un băutor social?

– Eu cred că da. Îi plăcea să bea un pahar sau două, cu băieții. Întotdeauna a fost așa, chiar și înainte să-l cunosc eu. La început mă duceam cu el, dar niciodată nu mi-au plăcut cîrciumile. Oricum, el voia să discute cu camarazii lui. Era mai fericit acolo fără mine. Așa că nu m-am mai dus.

– Deci bea mai mult decît de obicei?

Ea ridică din umeri.

– Poate puțin. Era îngrijorat pentru slujbă. Dar nu era o problemă. Poliția a încercat să arate că era un alcoolic, mai ales după accident, cînd și-a pierdut permisul. Nu era așa. Era un om bun, întotdeauna își făcea griji pentru mine și copii, asta era tot.

– În dosar scrie că îl bănuiați că se întîlnea cu o altă femeie. Este adevărat?

Ea oftă.

– Se leagă de unele lucruri, iar apoi nu-i mai poți convinge că nu e important.

– Deci nu era nimic adevărat?

– Orice bărbat flirtează puțin, dacă o femeie frumoasă se dă la el, zise ea, privindu-l direct în ochi. Asta nu înseamnă că el va merge mai departe de atît.

– Vorbiți-mi despre asta, sugeră Slider.

– Nu este nimic de spus. M-am întîlnit pe stradă cu o vecină care servește la bar, la *The Breakspear Lunchtimes* – sau servea pe atunci, oricum – și ea m-a întrebat cine era fata cu care era Davie. Asta e tot.

Slider așteptă și ea continuă, fără tragere de inimă.

– Se pare că el a dus-o pe fată acolo la prînz și, pentru că era frumoasă și tînără, toată lumea a presupus, bineînțeles, că Davie avea o „legătură“. Ceea ce nu era adevărat.

Afișă un umor amar.

– Cum și-ar fi permis să aibă o relație, cînd el nu avea de lucru?

– Nu vreau să pară că vă sîcîi cu asta, zise Slider cu grijă, dar la vremea respectivă aţi spus că „o căra peste tot" pe tînăra aceea.

– Eram furioasă, e bine? Adică, el era mort, nu? Poliţia vine şi-ţi ia o declaraţie atunci cînd eşti năucită din cauza şocului, cînd nu ştii ce spui şi nici nu-ţi pasă, de altfel, iar după aceea se leagă de asta şi te pisează iar şi iar, ca un disc stricat...

– Da, înţeleg. Deci a văzut-o doar o dată pe fata aceea, din cîte ştiţi dumneavoastră?

– O dată, de două ori, care e diferenţa? De cîteva ori. Au fost văzuţi împreună de cîteva ori. Asta nu înseamnă că se întîmpla ceva. Oamenii pot avea prieteni, nu?

– Şi nu ştiaţi cine era?

– Nu. Probabil că era de la serviciul lui.

Digeră pentru o clipă şi apoi spuse, cu o voce mai calmă:

– Atunci cînd l-am întrebat despre asta, a negat totul. Asta m-a supărat. O cunosc pe Connie, ea nu ar fi inventat că îl văzuse cu fata aceea. Dacă el ar fi spus „oh, da, este cutare-şi-cutare, o prietenă a unui prieten" sau orice altceva, ar fi fost în regulă. Dar nu a avut suficientă încredere în mine ca să spună adevărul. Presupun că a crezut că eu o să mă gîndesc la ce este mai rău. Asta m-a deranjat.

– Da, înţeleg.

Ea îl privi tăios.

– Da? M-aş mira. Toţi bărbaţii sînt la fel: au impresia că pot scăpa din orice, minţind. Dacă ar spune adevărul, nu ar fi nici măcar pe jumătate atît de rău. Dar nu-i poţi convinge niciodată de asta.

Slider schimbă bucuros subiectul inconfortabil.

– Ştiţi pe cineva care ar fi avut un motiv să-l ucidă pe soţul dumneavoastră?

Ea negă din cap.

– Avea duşmani?

– Davie? Nu, zise ea simplu.

– Nu avea bani, nu-i aşa? Datora bani cuiva? Împrumutase de la cineva?

– Din cîte ştiu eu, nu. Oricum nu a venit nimeni să ceară nimic, cu excepția celor de la chirie, ipotecă şi altele de genul acesta.

Din nou acel umor amar:

– Doar nu credeți că de *Woolwich* ar fi trimis un ucigaş plătit după el, nu?

– Soțul dumneavoastră era prieten cu David Collins? Şi el este vînzător, la o firmă numită *Newbury Desserts*. Iată o fotografie a lui.

Ea negă din cap.

– Nu l-am văzut niciodată. Bineînțeles, el întîlnea tot felul de oameni pe drum, oameni despre care eu nu ştiu nimic, dar nu l-am auzit niciodată menționînd acest nume.

Slider îi arătă şi poza lui Neal, fără prea mari speranțe, iar ea clătină din nou din cap.

– Nu, nu l-am văzut niciodată.

– Se numeşte Richard Neal – Dick Neal. Soțul dumneavoastră l-a menționat vreodată?

– Nu cred. Din cîte îmi amintesc eu, nu.

Şi astfel se întorsese de unde plecase. Pentru ca să nu fie lăsată neîntoarsă nici ultima piatră, Slider întrebă:

– Cuvîntul „mouthwash" vă spune ceva?

– Ce vreți să spuneți?

– L-a folosit vreodată soțul dumneavoastră într-un context neobişnuit? Ar putea fi un cuvînt codificat care să însemne altceva, de exemplu?

– Nu l-am auzit niciodată folosindu-l, dar seamănă cu una din poreclele acelea prosteşti, ştiți?

– Porecle?

– Toți pompierii îşi dau unul altuia porecle prosteşti, nu? Este o tradiție.

– Da, înțeleg, spuse Slider, încă puțin nedumerit. Deci, soțul dumneavoastră a fost pompier?

– Oh, da, cu ani în urmă, înainte să-l cunosc. Cînd ne-am căsătorit, era doar cu normă parțială, dar a renunțat de tot cînd au apărut copiii. Oricum, pe vremea aceea avea deja slujba de la Clearview şi nu putea fi de serviciu atunci cînd era pe drum, vînzînd ferestre. Cred că îi lipseau camarazii şi restul, dar nu mi-a părut rău atunci cînd a renunțat. Nu cred că îi place vreunei femei ca soțul ei să-şi asume astfel de riscuri. Iar plata era prea mică, oricum.

– Presupun că aşa este, zise Slider.

Nu-şi dădea seama unde îl ducea asta, dar se părea că exista un motiv clar. Focul, femeia misterioasă, agenții cu probleme financiare. Era o pistă? Era un indiciu? Oricum, ceva mirosea urît, iar un peşte, oricum i-ai spune, nu va mirosi niciodată a trandafiri.

Norma intră repede, părînd agitată şi triumfătoare.

– Am găsit, şefule! spuse ea. Asta e legătura pe care o căutam!

– În regulă, stai jos. Şi să nu mă dezamăgeşti tocmai acum. Nu ți-ar face plăcere să vezi un bărbat puternic plîngînd, nu?

– Nu, nu, o să-ți placă, promise Norma.

Se aşeză şi îşi încrucişă picioarele ei lungi, lungi, mult deasupra genunchilor. Slider îşi fixă privirea pe mapa ei şi se concentră să respire regulat.

– Am verificat ce ne-a spus doamna Webb despre soțul ei. A fost pompier cu normă întreagă la secția de pompieri de pe Shaftesbury Avenue, dar aceasta a fost închisă în 1974, în timpul uneia dintre perioadele lor de economii. Apoi Webb a devenit pompier cu jumătate de normă la Harefield, care era, bineînțeles, secția lui locală. Personalul colaborator trebuie să locuiască şi să muncească aproape de secție, aşa încît să poată fi apelați atunci cînd este nevoie. De fapt, toți pompierii ar trebui să locuiască aproape de secția lor, cu excepția celor ce ser-

vesc în centrul Londrei, unde nu ar fi posibil, bineînțeles.

– Bineînțeles, spuse Slider.

– Oh, bine, știi asta, evident, zise Norma dîndu-și seama. Și, evident, știi că pompierii mai au și alte afaceri, pentru că au atît de mult timp liber – patru zile lucrează și patru zile sînt liberi, în cazul celor cu normă întreagă.

– Care era afacerea lui Webb?

– Tîmplăria. Presupun că de aceea s-a ocupat de geamuri duble – legătura cu ferestrele. Oricum, Webb a combinat dulgheritul cu jumătatea de normă de pompier timp de patru ani. S-a căsătorit în 1976, și-a luat o slujbă cu normă întreagă la *Clearview* în 1978 și a renunțat în același timp la serviciul de pompier, după cum știi. Copiii s-au născut în 1978, 1981 și 1983. În 1986, *Clearview* a dat faliment, iar Webb și-a luat o slujbă pe bază de comision, la *Zodiac*. Iar în 1987 a fost ucis.

Anatomia unei vieți, se gîndi Slider. La cît de puțin se reducea totul.

– Bine, și care este legătura cu Neal?

– Tocmai am primit lista cu personalul secției din Shaftesbury Avenue, chiar înainte să fie închisă. Richard Neal a fost pompier, în același schimb cu David Webb!

Oh, ce fericire!

– Deci se cunoșteau, spuse Slider bucuros.

– Da, și încă de aproape, aș spune. Din cîte am auzit, cei din același schimb sînt foarte legați unul de celălalt. Trăiesc și muncesc împreună perioade intense. Este de mirare că Webb nu a menționat niciodată numele lui Neal în fața nevestei lui. Eu aș fi zis că îi spunea la nesfîrșit povești despre zilele bune de altădată. Știi cum sînt bărbații, șefu'.

– Puțin, zise Slider cu modestie. Dar, cum totul se petrecuse cu doi ani înainte să se căsătorească, poate că pur și simplu nu a venit niciodată vorba de asta. Și s-ar putea ca ei să nu-i fi făcut plăcere să asculte.

– Gelozie, vrei să spui? Da, pot înțelege asta. M-am

mai gîndit la ceva: chestia aceea cu poreclele. În acelaşi schimb cu Neal şi Webb era un tip care se numea Barry Lister. Ştiu că este puţin tras de păr, dar dacă am presupune că el e „Mouthwash"? Ştii, Lister – Listerine?

– Este posibil, acceptă Slider. Toate aceste nume vor trebui verificate, dar poţi începe cu Lister. Pune-i pe toţi la treabă, imediat. Vrem să ştim unde se află toţi, ce fac, cine ţine legătura cu cine – mai ales Webb şi Neal – cine a intrat recent în contact cu Neal şi orice alte posibile legături pot exista între ei. Nu uitaţi să cercetaţi dacă vreunul dintre ei îl cunoaşte pe vechiul nostru prieten Collins.

– Nu va fi uşor să le dăm de urmă, după şaisprezece ani. Oamenii se mută destul de des, ticăloşi lipsiţi de sentimente.

– Încearcă să o iei pe scurtătură. Verifică numele printre abonaţii cu numerele de telefon de pe facturile telefonice ale lui Neal, pentru început. Polish le are notate. Şi pune pe cineva să-i spună aceste nume doamnei Neal, să vedem dacă a auzit de vreunul, şi la fel şi în cazul doamnei Webb.

– Am înţeles.

– Şi încearcă în Directorul de Telefoane al Londrei. Este o sursă evidentă, dar este ciudat cît de des o uită oamenii.

– Da, domnule.

– Poţi să-i spui lui Mackay să introducă toate numele în computer, să vadă dacă există înregistrări despre vreunul dintre ele.

– Înţeles.

Ea se ridică, zîmbindu-i.

– Toată lumea face ore suplimentare, şefu'?

– Va fi o noapte plină, spuse el.

Lui Dickson avea să-i placă la nebunie să explice asta celui care ţinea puşculiţa contribuabililor.

– Ştii cumva dacă superintendentul este încă aici?

– Tocmai l-am văzut ieşind de la baie.

– Perfect. Ar fi mai bine să-l prind înainte să plece acasă.

Se hotărî să-şi rezolve toate problemele, dacă tot începuse, aşa încît îi telefonă lui Irene.

– O să vin foarte tîrziu în noaptea asta. De fapt, s-ar putea să rămîn toată noaptea aici. Avem o pistă nouă pe care trebuie să o urmăm, iar Head este pe cale să ne bage pumnul în gură, aşa că trebuie să ne mişcăm repede.

Irene abia dacă îl asculta. Avea şi ea noutăţi, pe care abia aştepta să i le spună, cu respiraţia tăiată.

– Am primit un telefon de la Marilyn Cripps! spuse ea, cu un ton vădit triumfător.

Slider se strădui din răsputeri să fie interesat.

– Oh! Ce voia?

– Ştii că băiatul ei este la *Eton?* Ei bine, organizează un spectacol de varietăţi special, pentru caritate, de Paşti: dansuri, cîntece, cîteva scheciuri şi aşa mai departe, dar toate de bun gust, nu ca la *Palladium* sau în altă parte. Li se alătură alte două şcoli locale şi va fi prezent cineva din familia regală – cred că ducesa de Kent. Sau a spus prinţesa Alexandra? Oricum, una dintre ele va fi sigur acolo, iar după aceea va avea loc un dineu, şi organizatorii vor fi prezentaţi.

– Dar ce legătură are asta cu tine? întrebă Slider, cînd ea făcu o pauză ca să respire. Presupun că vrea să ne vîndă nişte bilete...

– Nu, nu ai înţeles! spuse Irene entuziasmată. Marilyn Cripps m-a rugat să o ajut! M-a rugat să fac nişte costume. Spune că trebuie să arate foarte profesionale şi de aceea s-a gîndit la mine.

– Vrea ca tu să faci costumele pentru o piesă şcolară, iar tu eşti încîntată din cauza asta?

– Nu este o piesă şcolară, zise ea indignată. Este o gală şi este la *Eton College*. Nu înţelegi? Înseamnă că voi

fi invitată şi la recepţie, unde o s-o cunosc pe ducesa de Kent!

– Sau pe prinţesa Alexandra, care dintre ele o fi, spuse Slider şi îşi dori să nu o fi făcut.

– Credeam că o să fii încîntat pentru mine, zise ea rănită.

– Sînt, acceptă el repede. Sînt încîntat. Este minunat.

Simţea o durere de genul indigestiei, cînd se gîndea ce lucru mărunt avea puterea să o entuziasmeze. Marilyn Cripps era una din cele mai bune organizatoare din lume, o femeie gigantică, ca un elefant solitar – nu fizic mare, ci de neoprit.

Unul dintre marile ei talente era acela de a alege exact oamenii care ar fi făcut cea mai grea muncă, pentru cea mai mică răsplată şi în plus să se simtă privilegiaţi că li s-a cerut asta. Irene fusese implicată odată în crearea de costume pentru o piesă şcolară a lui Kate, şi el ştia cît de mult timp şi muncă presupunea asta – o muncă obositoare, dureri de gît, stînd aplecată deasupra mesei din salon, în lumina slabă, noapte de noapte.

Dar pentru *Eton College,* Irene ar fi lucrat pînă cînd îi cădeau degetele şi îi ieşeau ochii din orbite, iar femeia Cripps ştia asta.

– Va trebui să merg şi acolo, pentru asta? întrebă el ezitînd.

Ştia cît de plictisitor avea să fie. Nu avea nimic împotrivă să-şi pună un costum de maimuţoi pentru ducesa de Kent (sau prinţesa Alexandra), dar se temea că numai dacă i se legau fălcile chirurgical, cu sîrmă, ar fi fost împiedicat să-i spună ceva imposibil de uitat doamnei Cripps.

– Oh, nu, spuse repede Irene, cu un triumf slab şi scuzabil. Nu pot avea prea mulţi oameni la dineu, mai ales fiind prezent un membru al familiei regale. Vor fi doar oaspeţii de onoare şi organizatorii principali cu soţiile lor, iar celorlalţi care au ajutat li se va cere să meargă singuri.

Dar probabil că tu oricum nu ai putea merge – nu-i aşa? –, deci nu contează.

– Da, aşa este.

Făcu un efort pentru plăcerea ei.

– Ei, sînt foarte încîntat pentru tine, draga mea. Sper că vei fi...

Era gata să spună „foarte fericită".

– Sper că te vei distra foarte bine.

– Îmi va ocupa tot timpul, următoarele cîteva săptămîni, zise ea fericită, aşa că să nu te aştepţi să fiu gata să-ţi pregătesc masa de cîte ori vii acasă. Şi vor fi tot felul de întîlniri şi şedinţe acasă la Marilyn sau la colegiu – cu cîtă fericire ieşea acel cuvînt din gura ei –, poate de cîteva ori pe săptămînă. Va trebui să angajăm o baby-sitter, cît timp sînt eu plecată. Nu este cinstit pentru Matthew să-l lăsăm pe el responsabil atît de des. Sper că ne putem permite?

Slider sesiză uşoara ironie a întrebării şi răspunse tot cu o ironie.

– Atunci cînd este vorba de fericirea ta, bineînţeles că ne putem permite.

Irene nu observă. Era preocupată de gîndul la viitorul roz care înlocuise deodată viaţa ei cenuşie şi înfiorătoare, de pînă atunci.

– Cînd te gîndeşti că ea m-a rugat *pe mine!* Probabil că are o părere mai bună despre mine decît credeam. Cînd se va termina, poate că o s-o invit pe ea şi pe o parte din ceilalţi la noi acasă. O seară de bridge cu cină ar fi frumos. Am undeva o carte cu nişte reţete minunate de aperitive! Totuşi, holul nostru este atît de mic, va trebui să mut...

– Trebuie să plec acum, scumpo, zise el repede. Sună celălalt telefon...

– Oh, bine, spuse ea indiferentă şi închise efectiv telefonul, într-o stare de absenţă totală.

Slider îşi imagină perfect expresia de tînără mireasă

pe care o avea fața ei, în timp ce plănuia viața socială la care visase tot timpul. Bridge, chermeze, petreceri cu cocktail-uri... familia Cripps dădea de obicei o petrecere şi pentru Ascot... şi se duceau la Glyndebourne de mai multe ori aproape în fiecare vară...

Spera că Irene nu avea să fie lăsată baltă prea brutal, atunci cînd utilitatea ei dispărea. Pentru moment, totuşi, oricît de mult o ura pe doamna Cripps că o exploata pe Irene, trebuia să recunoască faptul că ea o făcuse mult mai fericită decît reuşise el în ani de zile.

Şi, bineînțeles, era fericit, cu vinovăție, din cauză că, Irene fiind extrem de ocupată în afara casei, lui avea să-i fie mai uşor să se vadă cu Joanna, în următoarele cîteva săptămîni.

– Cine ar vrea să ucidă un pompier? întrebă Joanna. Dintre toți oamenii din lume, ai crede că ei ar fi ultimii care să aibă duşmani.

Slider zîmbi, în întuneric. Erau în pat, Joanna în brațele lui, cu fața lipită de pieptul lui şi cu creştetul capului sub bărbia lui, iar el se simțea atît de fericit şi de bine, încît aproape că nu-i venea să-i contrazică iluziile.

– Ştii că este o vorbă în Poliție, de cîte ori un polițist în probă se plînge de atitudinea publicului: „Dacă voiai să fii popular, ar fi trebuit să intri în brigada de pompieri."

– Exact. Ceea ce fac ei este atît de categoric eroic şi altruist, nu-i aşa? Îşi riscă viețile pentru bunurile altor oameni şi nici măcar nu-i poți suspecta că ar avea alte motive legate de viitor, ca polițiştii sau soldații, care este posibil să o facă doar pentru putere.

– Te afectează, nu-i aşa? Dar Neal nu era pompier, era vînzător de alarme împotriva incendiilor. Nu mai era pompier de peste şaisprezece ani.

– Şaisprezece ani. O mare parte din viața lui. Iar pentru el viața era ceva real, nu doar o serie de date statistice, o listă de fapte pe o factură, spuse ea gînditoare.

Mînca, dormea, gîndea, sîmțea. Era cea mai importantă persoană din lume, pentru el. Epicentrul întregului univers al trăirii.

Slider își mormăi aprobarea.

– Este ușor să-l uiți, în toată agitația asta, nu-i așa? Pe vremea cînd investigai uciderea lui Anne-Marie, eram îngrijorată de ceva, de faptul că aș putea deveni interesată de problemă, fără să-mi amintesc că aceasta era legată de o persoană.

Slider mormăi din nou. Era uimitor, cînd te gîndeai cît de noduros și de inflexibil era corpul uman, în comparație cu al unei pisici, de exemplu, cum contururile Joannei se potriveau pe ale lui atît de ușor și de exact.

– Dar presupun că tu trebuie să faci asta, nu-i așa, din motive de autoapărare? Nu-ți poți permite să ții personal la fiecare victimă, nu?

Și apoi, cînd te gîndeai cît de diferite erau contururile ei de ale lui – și totuși în clipa aceea nu puteai strecura nici o foiță de țigară între ei, presupunînd că erai suficient de destrăbălat ca să vrei să încerci.

– Ți-ai creat în minte vreo imagine reală a lui Neal? Adică, pentru tine este o persoană? continuă Joanna. Ieri spuneai că îți pare rău pentru el, dar ai spus-o ca și cum ar fi fost parțial o glumă.

Slider se smulse din toropeală. Ea era într-una din dispozițiile ei interogative și exista un singur mod de a o reduce la tăcere.

Atingerea romantică, farmecul, lingușirea, seducerea o făceau să toarcă, să se simtă ca o regină. Era timpul pentru o abordare sofisticată.

– Vino aici, femeie, zise el.

Zece minute mai tîrziu, ea murmură, cu o voce mult mai relaxată:

– Îmi place la nebunie să stau în pat cu tine.

– Ce păcat că nopțile sînt atît de scurte, zise el. Mîine dimineață trebuie să plec devreme. Dar măcar putem lua

micul dejun împreună. Iar traficul de pe A40 se poate lipsi de mine, măcar o dată.

– Ar fi bine să continui să dormi aici, cît timp sînt eu plecată. Pentru ca să se obişnuiască Irene.

– Cum adică, cît timp eşti plecată?

– Doar nu ai uitat că plec în Germania pentru patru zile?

Uiase.

– Un mini-turneu, îi aminti ea. Ceea ce noi numim Cholera Special. Trei oraşe în patru zile – Köln, Düsseldorf şi Frankfurt.

– Nu ştiam că este acum, credeam că mai sînt săptămîni întregi pînă atunci. La naiba cu clopotele!

– Şi cu damnarea, adăugă ea. Berlioz, *La Damnation de Faust!* Dacă nu ar fi fost un turneu, ar fi fost o plăcere: muzica atît de frumoasă îţi oferă o adevărată experienţă erotică atunci cînd o cînţi, şi un tenor seducător va cînta în franceză – în franceză! Aş putea să ascult toată ziua.

– Nu asta contează. Pleci! De ce tocmai acum, cînd puteam să stau cu tine?

Slider îngheţă, imediat ce rosti cuvintele, dar ea, o prinţesă a femeilor, nu sublinie evidentul, de data aceasta, aşa cum ar fi trebuit să o facă.

– Gîndeşte-te la mine, blocată în plictisitoarea Germanie, fără tine. Urăsc aceste turnee rapide – sînt epuizante, prea multă călătorie, pentru prea puţină muzică. Şi este o muzică bună, dar cu cel mai urît dirijor din lume. Dacă interpretezi bine, atunci o faci în ciuda lui, nu datorită lui.

– Cum poate să fie atît de rău? Este faimos în întreaga lume, o contrazise Slider. Nimeni nu l-ar mai angaja şi a doua oară, dacă este un incompetent, nu?

– Cît de puţine ştii!

Slider o simţi cum se crispează puţin, frustrată.

– Atrage publicul. Spectatorii nu îşi dau seama. Ei vor spectacol şi, cum tot ce văd este spatele lui, atunci trebuie

să se agite spactaculos, altfel ei ar crede că nu face nimic. Dirijorii cu adevărat buni, din punctul nostru de vedere, nu atrag atenția, şi de aceea devin faimoşi foarte rar.

Oftă şi continuă:

– Uneori este greu să nu urăşti publicul. Trebuie să-ți repeți permanent că ei sînt cei pentru care o faci.

Slider zîmbi, fără să vrea.

– Exact asta simțim şi noi.

– Ştiu, zise ea, lipindu-se de el. Ți-am spus că polițiştii şi muzicienii seamănă foarte mult.

Mîna lui zăbovi pe curbura spatelui ei, iar sînii ei îi împungeau pieptul ca doi iepuri de angora prietenoşi.

– Mie îmi vin în minte o mulțime de diferențe.

– Vorbeşte-mi despre ele, îl invită ea.

12

Strangulat cu o sfoară

Cînd Dickson intră la şedința departamentului, Slider înlemni, surprins: costumul lui nu avea nici un pic de scrum şi mirosea a after-shave.

Este adevărat, era doar *Brut* sau *Old Mice,* unul din cele pe care mătuşile foarte bătrîne sau copiii foarte mici ți le dau de Crăciun, pentru că nu se pot gîndi la nici un alt cadou, iar tu pui sticla în fundul dulăpiorului, pentru că ții prea mult la ei ca să o arunci efectiv. Totuşi, era în mod evident after-shave, şi nu whisky. Iar părul din nas era tăiat recent.

– 'neața!

Îşi aruncă zîmbetul Shanks Armitage spre trupele lui uluite şi îşi descheie sacoul. O parte din corpul lui profită

de ocazie ca să scape şi nu fu oprit decît de nasturii cămăşii.

– Bine, Bill, dă-i drumul. Să auzim ce aţi aflat.

– Aşa cum ştiţi, am încercat să dăm de urma celor care au fost în acelaşi schimb cu Neal, atunci cînd a fost închisă secţia din Shafesbury Avenue, în 1974, spuse Slider. Ştiam că nu va fi uşor, după şaisprezece ani, mai ales că oamenii se împrăştiaseră. Am început cu verificarea hîrtiilor lui Neal, a listelor lui de telefoane şi cu doamna Neal. Aici am avut prima surpriză: doamna Neal nu ştia că soţul ei fusese pompier.

Dickson tresări:

– Stai puţin – arsura aceea de pe mîna lui Neal. Nu ne-a spus că o avea de cînd un prieten al lui murise într-un incendiu?

– Exact, domnule, răspunse Atherton.

Era scris în raportul primei depoziţii luate de el doamnei Neal. Ce memorie avea bătrînul!

– Se pare că asta este tot ce i-a spus el: „Un prieten al meu a murit într-un incendiu, odată".

– El nu vorbea niciodată despre trecut, iar ea nu întreba despre asta, preciză Slider. Nu era o femeie prea curioasă.

– Presupun că lui îi convenea asta, mormăi Dickson. Probabil că şi ei. Continuă.

– Neprimind nici un ajutor de la pista Neal, ne-am gîndit că va trebui să o luăm pe calea cea grea, de la pista Shaftesbury Avenue, mişcare cu mişcare. Dar unul dintre numele de pe listă era neobişnuit – Benjamin Hulfa – iar în Directorul de Telefoane al Londrei exista un singur Hulfa. Am încercat şi s-a dovedit a fi văduva lui Ben Hulfa.

– Văduva?

Dickson aruncă o privire în spate, în căutarea unui birou, îşi parcă dosul pe marginea lui şi îşi încrucişă braţele pe piept, ca o gospodină de modă veche, lîngă gardul grădinii.

– Swilley s-a dus să-i pună cîteva întrebări, spuse Slider şi o îndemnă pe Norma cu o privire.

– Hulfa a murit anul trecut, domnule. Era investigator de asigurări, dar nu mai lucra de aproape zece săptămîni, din cauza unei depresii nervoase, luînd diverse droguri prescrise de doctor. Doamna Hulfa era telefonistă şi lucra în schimburi. Într-o noapte, a venit acasă, după ultimul schimb, şi a descoperit toate cele trei servicii în faţa casei ei. Fusese un incendiu, iar soţul ei era mort.

– Mort în incendiu?

– Se pare că nu, domnule. Luase un amestec de somnifere şi brandy, şi se presupunea că scăpase ţigara aprinsă atunci cînd fusese cuprins de moleşeală, dînd foc huselor de pe fotolii. Un trecător a văzut draperiile în flăcări şi a chemat pompierii. Hulfa era deja mort cînd au ajuns la el, dar mai curînd din cauza colapsului respirator datorat medicamentelor, decît inhalării de fum. S-a vorbit şi despre sinucidere, dar în cele din urmă a fost clasat drept moarte accidentală.

– Şi? întrebă Dickson, sesizîndu-i tonul. Ce e în neregulă aici?

– Doar că la autopsie s-a descoperit că nu exista deloc carbon în plămîni sau în nări, zise Norma. Mie mi se pare, domnule, că dacă ar fi scăpat ţigara cînd a adormit, ar fi fost de aşteptat să inspire măcar puţin fum, înainte să moară. Moartea prin colaps respiratoriu nu este instantanee.

Dickson nu emise nici o încurajare sau supoziţie.

– Nu ştim cît de rapid a fost colapsul sau cît de încet a izbucnit focul.

– Da, domnule, spuse Norma sugerînd contrariul.

Slider preluă din nou mingea.

– Oricum, asta înseamnă trei morţi din cei opt de care eram interesaţi. M-am gîndit că merita să trecem restul numelor în computerul de la Cumberland House, să vedem dacă mai există certificate de deces pentru vreunul

dintre ele. Rezultatele, acum cînd le-am primit, în sfîrşit, sînt foarte interesante.

Făcu semn în spate, spre tablă.

– Din cei opt oameni, din *Red Watch,*[1] şase sînt morţi: cinci de moarte violentă, iar unul singur din cauze naturale.

– Şaptezeci şi cinci la sută, spuse Dickson. În şaisprezece ani? Este partea de sus a mediei. Ei bine, să auzim. Ia-i pe rînd, Bill.

– În ordinea datei morţii: primul, James Elton Sears, de pe Castlebar Road, Ealing, pompier cu normă întreagă, mort în noiembrie 1985, în vîrstă de treizeci şi unu de ani. A fost izbit în cap de una sau mai multe persoane necunoscute, într-o noapte, cînd se întorcea de la cîrciumă. Nu i s-a furat nimic. Nici un martor. Nu a fost făcută nici o arestare.

David Arthur Webb din Harefield, vînzător de geamuri duble, ucis în aprilie 1987, în vîrstă de treizeci şi şase de ani. Despre el ştiam, bineînţeles. Din nou, nici un suspect.

Gary Handsworth, din Aldersbrook Road, Wanstead, coşar, mort în august 1988, în vîrstă de treizeci şi trei de ani. Se pare că s-a izbit cu maşina de un copac, cînd era beat, şi maşina a luat foc. Avea răni la cap şi gîtul rupt; ambele puteau cauza moartea. Nu au fost martori. A fost clasat ca moarte accidentală.

Benjamin Hulfa, din St. George's Avenue, Tufnell Park, agent de asigurări, mort în ianuarie 1990, în vîrstă de patruzeci şi patru de ani, din cauza unei supradoze. Moarte accidentală sau sinucidere?

Apoi ajungem la Richard Neal al nostru, din Pinner, vînzător de sisteme de securitate, mort în circumstanţe misterioase, în martie 1991, în vîrstă de cincizeci de ani.

---

1. Schimbul Roşu (engl.)

Al şaselea membru al lui *Red Watch* care a murit este Barry John Lister din Dorking, Surrey, constructor pensionat, în vîrstă de şaizeci şi şase de ani. S-a dovedit că el era „Mouthwash“, aşa cum a ghicit Swilley şi ea aproape că a ajuns să discute cu el. Cînd a reuşit în sfîrşit să-i dea de urmă – tipul s-a mutat de mai multe ori – a descoperit că murise joia trecută, în urma unui atac de cord.

– Un atac de cord real? întrebă Dickson.

– Aşa se pare. A murit acasă, în prezența soției lui, în salonul lui, urmărind *The Bill* la televizor.

Dickson aprobă din cap.

– Suficient.

– Se ştia că avea probleme cu inima, iar doctorul lui a eliberat certificatul fără nici o ezitare, aşa că totul pare în regulă. Rămîn doar doi supraviețuitori din 1974: John Francis Simpson, treizeci şi şase de ani, constructor şi decorator, lucrînd pe cont propriu, adresă în St. Albans, şi Paul Godwin, patruzeci şi unu de ani, care este încă pompier şi locuieşte în Newcastle.

– Este clar că pare un tipar, acceptă Dickson, şi nu este unul din *Woman's Weekly.*

Slider îşi zburli părul, încruntîndu-şi fruntea gînditor.

– Lăsîndu-l deoparte pe Lister, între decese este o distanță de aproximativ un an. E posibil ca toate să fi fost crime, iar în cazul lui Webb, asta este o certitudine. În toate cazurile, în afară de Sears, primul mort, este implicat focul. Două dintre cadavre, al lui Neal şi al lui Handsworth, erau rău arse, dar nici una dintre morți nu fusese cauzată de foc. În primele două decese, Sears şi Handsworth, a fost vorba de răni la cap. În ultimele trei, Webb, Hulfa şi Neal, moarte prin sufocare, deşi metoda prin care a fost realizată aceasta a fost diferită în fiecare caz. Tot acestea trei au ca fond probleme personale, probleme financiare, depresii.

Îşi zburli părul în partea cealaltă.

– Nu ştiu sigur la ce concluzie ne duce asta.

– Este ciudat că numai doi dintre ei au rămas pompieri, după închiderea secţiei din Shaftesbury Avenue, nu? zise Atherton gînditor.

– Nu ştiu, spuse Slider. Nimeni nu rămîne pompier pentru toată viaţa.

– Totuşi, pare o rată destul de mare a retragerilor.

Se părea că Dickson considera inutilă acea direcţie.

– Cum este cu Lister? întrebă. El este excepţia, nu? Cu el ce faceţi?

– Se pare că el urmărea ceva. Doamna Hulfa ne-a spus că Lister era cunoscut sub porecla de „Mouthwash", cînd era în *Red Watch.* Jacqui Turner a zis că atunci cînd l-a întrebat pe Neal cu cine urma să se întîlnească sîmbătă, acesta a spus „Mouthwash", deşi ea nu a realizat că era vorba de un nume, bineînţeles. Cred că putem presupune că Lister era omul misterios cu care s-a întîlnit Neal la *The Wellington.*

– În sfîrşit, o întrebare arzătoare a primit un răspuns, spuse ironic Dickson.

– Neal i-a spus lui Jacqui Turner că nu-l mai văzuse pe vechiul lui prieten de ani de zile, deci întîlnirea nu era ceva obişnuit. Iar Catriona Young a zis că Neal i-a spus sîmbătă că s-a întîlnit cu un vechi prieten, care l-a avertizat că cineva vrea să-l ucidă. Deci, se pare că Lister a tras concluzia că toate aceste morţi erau mai mult decît nişte coincidenţe. Probabil că i-a prezentat lui Neal cel puţin o parte din informaţiile despre vechii lor colegi, pe care le avem şi noi aici. Bineînţeles, nu putem şti exact ce i-a spus lui Neal – dacă ştia mai mult decît noi. Şi nu ştim cum a privit Neal totul, dacă a crezut sau nu. Se pare că nu i-a spus nimic doamnei Neal, dar oricum el nu vorbea prea mult cu ea.

– Soţia lui Lister ce spune? Dacă el considera că existau mari şanse să fie lichidat şi el, probabil că i-a vorbit despre asta, zise Dickson.

– Nu am avut ocazia să vorbim cu ea încă, domnule. Este prima pe lista noastră.

– Bine, atunci, continuaţi. Ar trebui să se ducă să discute cu doamna Lister cineva cu tact, ţinînd cont de recenta pierdere suferită de ea. Nu este momentul să fie formulate plîngeri împotriva noastră, nici chiar unele frivole.

– Norma, te ocupi tu de asta, zise Slider. Tu ai o faţă frumoasă şi blîndă.

– Există şi doi supravieţuitori, spuse Atherton. Simpson şi Godwin. Dacă Lister l-a avertizat pe Neal, este posibil să fi încercat şi cu ei.

– Asta este o prioritate, fu de părere Dickson. De asemenea, e posibil ca ei să fie pe lista viitoarelor victime. Trebuie să ajungem la ei înaintea criminalului – dacă există vreunul. Ar fi bine să te duci tu să-l vezi pe Simpson, Bill, şi trimite-l pe Beevers la Newcastle.

Interceptă privirile dezamăgite ale celorlalţi şi spuse, cu un umor slab:

– Este metodist. În el putem avea încredere, într-un oraş ciudat, plin de cîrciumi.

– Ceilalţi împărţiţi celelalte decese între voi, spuse Slider, reţinîndu-şi zîmbetul. Scoateţi dosarele, parcurgeţi totul cu pieptenele des. Dacă există cineva cu care trebuie să discutaţi, duceţi-vă şi puneţi-le din nou întrebări. Aceşti oameni au muncit pentru ultima dată împreună în 1974, dar morţile au început abia în 1986. Ce s-a întîmplat între timp? Ce s-a întîmplat în 1986, ca să înceapă totul? Exista şi altă legătură între ei, în afară de faptul că au lucrat împreună? În regulă, să-i dăm drumul.

Se auziră conversaţii înăbuşite, cînd oamenii se ridicară din diversele poziţii în care ascultaseră şi începură să plece. Dickson plecă şi el, frecîndu-şi palmele.

– O să-l dovedim pe ticălosul ăsta! zise el, fără să se adreseze cuiva în particular.

Era perfect posibil, bineînţeles, să presupui că se re-

ferea la criminal. Dar, ținînd cont de fenomenul cu aftershave-ul şi hainele periate, Slider se simțea înclinat să facă o altă identificare.

Din micuța casă victoriană cu terasă, aflată la o distanță mică de St. Alban's Cathedral, ieşi doamna Simpson, o femeie drăguță, necăjită, cu fața plină de pistrui. Avea părul legat într-un coc cu o bucată de sfoară, din care părul scăpa şi îi cădea în ochi. Purta mănuşi de cauciuc şi pe frunte şi obraji avea dungi, de unde îşi dăduse părul la o parte, fără să se gîndească.

– Mă ocupam puțin de grădină, explică ea repede, văzînd direcția privirii lui Slider. Jack este în mansardă, face ceva la instalația electrică. Este vreo problemă? Doar nu a făcut nimic ce nu trebuia, nu?

Un zîmbet însoțea cuvintele, iar ochii erau limpezi şi exprimau o lipsă de înțelegere demnă de invidiat.

– Nu, nu este vorba de nimic de genul acesta. Aş vrea să discut puțin cu el, asta este tot, spuse Slider.

Din spatele ei, din căsuță, se auzea huruitul unei maşini de spălat din bucătărie şi vocile ascuțite, pătrunzătoare, ale unor copii, doi băieți care se jucau în grădină.

– Atunci, mă duc să-l chem, zise ea. Intrați în bucătărie, vă rog. Dacă nu-i țin sub supraveghere pe băieți, uită şi calcă rondurile.

Bucătăria era plină de soare şi, dincolo de fereastră, nişte flori galbene se mişcau într-o parte şi în alta în bătaia vîntului rece. Țiuitul maşinii de spălat atinse o culme a agoniei şi scăzu la nivelul unor bolboroseli şi murmurări, cînd trecu de la viteză mare la a doua clătire. Afară, vocea unui băiat spuse clar:

– Asta este poarta, de aici pînă aici, bine? Iar eu sînt Peter Shilton.

Slider se duse la uşa din spate şi se uită afară. Era o grădină micuță, cu o peluză pătrată, înconjurată de ronduri aglomerate, dar îngrijite, de narcise galbene, străluci-

toare. Turnul posomorît al catedralei se înălța dincolo de șirul de copaci din spate. Cerul era albastru, decolorat, și nori mari, greoi, îl traversau repede. „Anglia, Anglia mea", se gîndi Slider.

Pe peluză se aflau doi băieți, de opt și de șase ani. În capătul îndepărtat, băiatul mai mare strîngea mingea de fotbal la piept și se uita pe teren, așteptînd ca Gascogne să scape de adversarul lui și să se demarce. Cîntecele suporterilor englezi și claxoanele și fluierăturile grupurilor de italieni erau slabe și îndepărtate în urechile lui. Era cel mai mare portar care existase vreodată: nimic nu-i putea distruge concentrarea profesională.

Slider recunoscu intensitatea imaginației care transforma cotidianul cu o ușurință atît de elastică, la acea vîrstă. În curînd avea să fie pierdută. Copiii creșteau repede – prea repede pentru un bărbat care abia dacă ajungea pe acasă. Își aminti cum îl învăța pe Matthew să joace cricket, într-o vară, pe plajă, la Hastings. Matthew era puțin mai mic decît băiețelul acela, bineînțeles, dar pe fața lui era aceeași concentrare intensă, aceeași lumină a maturității împărtășite, în ochii lui. Acele vremuri trecuseră. Chiar cînd Slider era acasă și era liber, Matthew avea acum o vîrstă la care prefera compania celor de o seamă cu el și la care părinții îi stînjeneau. Pentru Slider era dezolant gîndul că probabil nu avea să mai simtă niciodată brațele fiului lui în jurul gîtului, într-o îmbrățișare spontană.

Amîndoi băieții îl observaseră și îl priveau cu ochii senini și nevinovați ai mamei lor. Dar doamna Simpson revenise în bucătărie și Slider se întoarse spre ea.

– Iată-l, spuse ea.

În coridorul îngust din spatele ei se înălța o siluetă masculină, prea mare pentru căsuța care fusese construită pentru o generație nu așa bine hrănită.

– Jack, dînsul este inspectorul... îmi pare rău, deja v-am uitat numele. Ce urît din partea mea!

– Detectiv-inspector Slider, secția Shepherd's Bush, răspunse Slider.

Simpson intră în bucătărie, un bărbat înalt şi deşirat, purtînd pantaloni de catifea cord şi un pulover bleumarin bine ventilat, prin ale cărui găuri o cămaşă în carouri oferea uşurare şi contrast. Avea o față frumoasă, deschisă şi sănătoasă, ochi senini şi păr aspru, care părea să crească pe verticală, ca buruienile, spre lumină.

– Încîntat, spuse el formal, strîngîndu-i mîna lui Slider. Avea o mînă mare, foarte tare şi foarte uscată, cu murdăria muncitorului sub unghii şi o zgîrietură proaspătă peste încheieturile degetelor.

– Shepherd's Bush? Sînteți departe de casă.

Înainte ca Slider să poată răspunde, băieții intrară în fugă în bucătărie, vociferînd fericiți în fața tatălui lor.

– Ai terminat, tati?

– Hai să jucăm fotbal.

– Tati, ştii că ai spus că o să-mi arăți cum este cu prizele electrice şi restul? Jason spune că tatăl lui...

Simpson îi prinse expert, îi întoarse cu eficiența rapidă a unei echipe de teren care se ocupă de două 737 şi îi trimise înapoi în grădină, cu ordinul de a rămîne acolo pînă erau chemați.

– Îmi cer scuze pentru asta, spuse el întorcîndu-şi din nou atenția spre Slider. De obicei îi scot undeva sîmbătă după-amiază, dar azi am avut puțină treabă care nu mai putea aştepta, nişte cabluri defecte.

– Sînteți electrician? întrebă Slider.

– Jack se pricepe la toate. Vreți o ceaşcă de ceai, domnule inspector? întrebă doamna Simpson.

– Dacă nu este prea mare deranjul...

– Aş vrea şi eu una, scumpo, zise Simpson.

– Atunci, pun ceainicul pe foc.

– Şi acum, domnule inspector, ce pot face pentru dumneavoastră? Vreți să stați jos? Sau ați prefera să mergem să vorbim în altă parte?

Simpson îi oferi un scaun la masa de bucătărie.

– Aici este foarte bine, zise Slider aşezîndu-se aşa încît să poată privi afară, în grădină.

Soarele era prea frumos ca să-l piardă. Masa era acoperită cu o faţă de masă din plastic şi mirosul acesteia, încălzită de soare, îi aminti brusc de materialul american cu care era acoperită masa de bucătărie de acasă, de cînd era copil. Mirosul, mai mult ca imaginile sau sunetele, au puterea de a te transporta instantaneu în trecut. Bucătăria, soarele, faţa de masă verde, cu modelul de tablă de şah, femeia care făcea ceai, zgomotul apei în ceainic, şuieratul şi fîsîitul aprinderii gazelor erau părţi imuabile ale copilăriei lui. Nu mai lipsea decît mîncărimea unei julituri, pe genunchi. Slider se îndoia că, în acele zile ale pantalonilor scurţi, exista vreun băiat între cinci şi treisprezece ani, oriunde în Anglia, care să nu aibă o julitură, într-un anumit stadiu de vindecare, pe cel puţin unul din genunchi.

– Aşa.

Simpson se aşeză vizavi de el, sprijinindu-şi mîinile puternice pe masă şi lăsîndu-se pe spate, pe scaun. Toate gesturile lui era largi şi deschise, antiteza totală a prefăcătoriei.

– Deci, de ce mă căutaţi?

– Aş vrea să discutăm despre un fost coleg al dumneavoastră, din zilele cînd eraţi în brigada de pompieri.

Un nor îi traversă ochii albaştri, limpezi.

– Oh, Dumnezeule, doar nu este vorba de prostiile lui Barry Lister?

– Ah, deci domnul Lister v-a contactat? zise Slider.

Simpson pufni exasperat.

– Bietul Mouthwash! Cred că s-a scrîntit. I-am spus că, dacă crede cu adevărat toate prostiile acelea, să se ducă la poliţie cu ele, dar nu credeam că o s-o facă într-adevăr. Îmi pare rău dacă v-a deranjat cu asta.

– Mă întreb dacă aţi vrea să-mi spuneţi exact ce v-a

spus domnul Lister, zise Slider, deschizîndu-şi carneţelul. Cum v-a abordat?

– Ei bine, întîi m-a sunat... cînd a fost asta, Annie? întrebă el peste umăr.

– Oh, stai să mă gîndesc... acum vreo două săptămîni, nu? răspunse ea de la masa unde pregătea ceaiul. A venit să te vadă marţi...

– Nu, a fost miercuri, nu-ţi aminteşti? În acelaşi timp cu meciul de fotbal de la televizor.

– Oh, da, aşa este, zise femeia şi îi zîmbi lui Slider. Toţi bărbaţii mei sînt înnebuniţi după fotbal. Da, a venit miercuri, aşa că era luni cînd i-a telefonat lui Jack. Luni, săptămîna trecută.

– Exact, spuse Simpson. Deci, a telefonat luni seară, absolut din senin. Nu mă mai gîndisem la el de ani de zile. Eram în acelaşi schimb cînd eram pompier, dar cred că ştiţi asta.

– La secţia din Shaftesbury Avenue.

– Da, aşa este. Am fost acolo doar patru ani, pînă cînd au închis. Apoi am mers pe Pratt Street, pentru că locuiam în Camden Town, pe atunci, dar nu am stat acolo decît optsprezece luni. Tatăl meu voia să intru în afacerea lui. Este constructor şi decorator, şi cu asta mă ocup de atunci.

– Dar acum are afacerea lui, zise repede doamna Simpson, dornică să nu se înţeleagă greşit. Lucrează pe cont propriu.

– Nu aş fi reuşit fără tata, spuse Simpson, întorcînd capul. El m-a învăţat tot ce ştiu.

– Tatăl tău şi-a scos banii cu tine, ripostă doamna Simpson. Te- ar fi păstrat să transporţi şi să cari pentru el pînă cînd ajungeai bătrîn şi cărunt, dacă era după el.

– Trebuia să învăţ meseria, nu? spuse Simpson indignat. Ceea ce ştiu de la tata este mai bun decît ce aş fi învăţat la *City and Guilds.*

Era, evident, o dispută veche. Slider observă, nu pen-

tru prima dată, cum cuplurilor cu un conflict nerezolvat le place să-l expună în fața unei a treia părți, neinteresate – era filozofia care stătea la baza existenței consilierilor matrimoniali, presupuse el.

– Ați mai ținut legătura cu domnul Lister, de cînd ați plecat din Shaftesbury Avenue? întrebă el.

Simpson se întoarse spre el, stînjenit.

– Nu, nu prea. El era mult mai în vîrstă decît mine, aşa că oricum nu prea ne vedeam în afara serviciului. De fapt, cred că s-a pensionat, cînd s-a închis secția din Shaftesbury – probleme de sănătate, adăugă el vag.

– Aşa încît ați fost surprins cînd v-a telefonat?

– Da, puțin. Dar apoi m-am gîndit că probabil se simțea singur, bătrînul, aşa că, atunci cînd a întrebat dacă poate trece să ne vadă, am spus da.

Aruncă o privire laterală soției lui.

– Şi am încasat-o de la Annie, pentru asta.

– Nu pentru că l-ai invitat, protestă ea repede. Ci doar pentru că nu ai aflat dacă venea la ceai sau nu.

Apelă la Slider.

– Nu sînt cicălitoare, niciodată nu am fost, dar îmi place să ştiu. Este stînjenitor să nu ştim dacă trebuia să servim ceaiul mai devreme şi să eliberăm locul sau să-l aşteptăm pe el.

– V-a spus de ce voia să vă vadă, atunci cînd v-a telefonat? îl întrebă Slider pe Simpson.

– Nu. A zis doar că ar vrea să treacă pe aici, să discutăm puțin despre vremurile vechi.

– Da, înțeleg. Deci, a apărut miercuri seara...

– Exact. Băusem ceaiul, aşa că eu şi Mouthwash am luat cîte o bere şi la început am pălăvrăgit doar lucruri generale, despre ce mai făcusem eu, ce mai făcuse el şi aşa mai departe, lucruri obişnuite. Apoi m-a întrebat dacă mai ştiam ceva de ceilalți din *Red Watch*, de cînd fusese închisă secția. I-am spus că nu, nu mai ştiam nimic de ani de zile. La început mai mergeam la cîte o bere cu Cookie

şi Moss – adică Jim Sears şi Gary Handsworth. Ei erau pe vremea aceea cei mai buni prieteni ai mei. Dar, încet-încet, ne-am depărtat – ştiţi cum este. În definitiv, au trecut şaisprezece ani de atunci. Nu mai auzisem nimic de ei de ani de zile... şi nici nu mă mai gîndisem la ei, de altfel.

Se opri şi doamna Simpson se apropie, ca şi cum ar fi simţit că el era în pericol. Simpson îl privi pe Slider direct, peste masă, şi ochii lui limpezi deveniră deodată îngrijoraţi.

– Şi apoi a venit Barry cu chestia asta, din senin. Spunea că are impresia că cineva încearcă să-i ucidă pe toţi cei din *Red Watch*.

Doamna Simpson puse o mînă pe umărul soţului ei, iar el îşi puse mîna peste a ei, fără s-o privească.

– Probabil că aţi fost foarte surprins, îl ajută Slider să continue.

– Am fost şocat. M-am gîndit că bătrînului Mouthwash i se arsese o lampă. Adică, este destul de bătrîn şi nu arăta prea bine...

– De-a dreptul bolnav, aş spune eu, zise doamna Simpson. Nu avea o culoare prea sănătoasă.

Întoarse brusc capul şi spuse:

– Jackie, Tom, duceţi-vă la joacă. Tatăl vostru v-a mai spus-o o dată.

Băieţii, care se apropiaseră de uşa deschisă, se îndepărtară dezamăgiţi.

– Nu vreau ca ei să audă asta, spuse ea, cînd ei se îndepărtară suficient de mult. Nu e sănătos.

– Domnul Lister v-a explicat de ce făcuse acea declaraţie uimitoare?

Simpson aprobă din cap.

– Oh, da. Dar nu am crezut nici un cuvînt. Era doar o grămadă de prostii. Spunea că patru dintre noi au fost deja ucişi şi că, dacă nu se făcea ceva, urmează să fim lichidaţi cu toţii, unul cîte unul.

Mîna i se strînse peste a soţiei şi ea îl întrerupse:

– L-am oprit. Nu voiam să aud asta. Îl deranja pe Jack. I-am spus... i-am zis că era doar imaginația bolnavă a unui bătrîn și că ar trebui să se ducă să-l vadă un doctor. Bineînțeles, el mergea deja la un doctor, dar nu la asta mă referisem eu.

– El ce a spus?

– Oh, a spus că nu era doar imaginație, că totul era adevărat și că Jack al meu trebuia să acționeze, înainte să fie prea tîrziu, continuă ea, cu ochi strălucitori și duri. I-am spus că, dacă nu încetează, îl dau chiar eu afară.

– Hai, Annie, nu te enerva, zise Simpson zîmbindu-i slab lui Slider. Cînd te uiți la ea nu ai spune-o, dar poate să fie o micuță foarte dură cînd se enervează.

– Domnul Lister v-a spus pe cine credea responsabil pentru asta?

– Nu. Nu l-am lăsat să-mi dea nici un fel de detalii.

Își îndreptă ochii sugestiv spre soția lui.

– Annie se supărase și era doar o grămadă de... prostii, de fapt. Așa că i-am spus că nu voiam să știu și că, dacă el credea cu adevărat asta, ar trebui să se ducă la poliție. Și asta a fost tot.

– Nu a mai spus nimic altceva?

– Nu despre asta. A rămas tăcut pentru o clipă și apoi a întrebat dacă poate primi un pahar de apă, ca să ia o pilulă. După aceea am vorbit puțin despre fotbal și apoi a plecat. Nu am mai auzit de el de atunci. Deci, pînă la urmă chiar a fost la poliție cu chestia asta?

– Nu, nu a fost, spuse Slider. Nu știu dacă ar fi făcut-o sau nu: a ratat ocazia. A murit miercurea trecută.

Ochii lui Simpson se lărgiră puțin, iar doamna Simpson scoase un țipăt scurt și surprinzător.

– Oh, Dumnezeule!

– A fost un atac de cord. A murit acasă, în fața televizorului.

Cei doi Simpson schimbară o privire rapidă. Ușurare? Liniștire?

– Bietul de el, zise Simpson. Deci chiar era bolnav?

– Fizic, zise Slider. Nu neapărat şi mental. Îmi pare rău să vă spun că se pare că există ceva adevăr în problema despre care a venit să vă avertizeze. În momentul în care v-a vizitat, patru dintre foştii dumneavoastră colegi muriseră din cauze violente. Cel puțin doi dntre ei au fost ucişi. Şi a mai avut loc o crimă de atunci. Duminica trecută...

– Nu vreau să aud! strigă deodată doamna Simpson. Ajunge despre moarte şi crime! Nu vreau să aud nici un cuvînt!

– Taci din gură, Annie, zise Simpson, nu tare, dar cu fermitate, şi ea închise brusc gura, trăgîndu-şi mîna de sub a lui şi susținînd-o cu cealaltă la baza gîtului.

Simpson privi cu hotărîre fața lui Slider, aşteptînd să audă ce era mai rău.

– Cine... care dintre ei a murit?

– Sears, Handsworth, Webb şi Hulfa. Iar Richard Neal a fost ucis duminica trecută.

Simpson nu spuse absolut nimic, dar pielea lui lăsă impresia că i se întinsese pe oase.

– Am motive să cred că domnul Lister a încercat să-l avertizeze şi pe Neal. Domnul Neal a spus cuiva că un vechi prieten, pe care nu-l mai văzuse de ani de zile, l-a avertizat că cineva încerca să-l ucidă.

Simpson expiră zgomotos pe nas. Încordarea muşchilor feței îl făcea să pară că începea să rînjească.

– Bietul bătrîn. Nimeni nu l-a crezut, şi el spunea adevărul, tot timpul. Bietul de el.

– Jack! protestă doamna Simpson.

– Deci Cookie este mort şi el? Şi Mouthwash. Înseamnă că rămîn doar eu.

Acum chiar că zîmbea, dar ochii lui erau înspăimîntați.

– Şi Paul Godwin, completă Slider.

– Paul nu contează. El nu a fost cu noi decît cîteva săptămîni, chiar înainte de închidere, înlocuindu-l pe

Larry. El nu făcea cu adevărat parte dintre noi. Toţi ceilalţi sînt morţi acum. Cum era versul acela vechi? „Şi a mai rămas doar unul!"

Rîse şi sunetul păru să-l şocheze la fel de mult ca pe soţia lui, fiindcă se opri imediat şi îşi duse mîinile la faţă într-un gest curios, ca şi cum ar fi vrut să vadă ce făcea. Slider o privi pe doamna Simpson.

– Ce ziceţi de o ceaşcă de ceai? Cred că ne-ar prinde bine tuturor.

– A fost cu adevărat şocat, nu? întrebă Atherton.

– Au fost necesare două ceşti, înainte să poată continua. Era evident că era vorba de o emoţie puternică.

– Care putea fi explicată în mai multe moduri. Şi atunci ţi-a vorbit despre ultimele zile ale Pompei-ului, nu?

– Se pare că erau cu toţii o familie mare şi fericită – toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

– De două ori mai mulţi, dacă erau opt.

– În cadrul grupului existau, bineînţeles, mici alianţe. Simpson şi Sears erau cei mai buni amici. Cel mai bun prieten al lui Richard Neal era Gilbert Forrester.

– Forrester? Nu apare pe lista noastră.

– Ajung şi la asta. Se pare că Neal locuia practic în casa lui Forrester. El, Forrester şi doamna Forrester erau nedespărţiţi. Ieşeau împreună, mergeau în vacanţe împreună, peste tot. Neal nu era căsătorit pe atunci, bineînţeles, dar se părea că Forrester nu avea nici o teamă.

– Simpson a sugerat că...?

– Nu, mai curînd contrariul. Se părea că credea că era un miracol că Neal nu o făcea. Dar era destul de tînăr pe vremea aceea şi probabil că nu era interesat de ce făceau cei mai în vîrstă ca el. Oricum, să revenim la poveste: cam cu o lună înainte de închiderea secţiei din Shaftesbury Avenue, *Red Watch* a fost chemată la un incendiu. Era sîmbătă noaptea, traficul îngrozitor şi, pînă să ajungă ei acolo, focul se întinsese destul de mult. Era vorba de

unul din apartamentele de pe Ridgemount Gardens, le ştii?

– Lîngă Universitate?

– Da. Şi se pare că o bătrînă rămăsese înăuntru. Neal şi Forrester au intrat să o scoată. Neal a ieşit cu bătrîna pe umăr, a pus-o jos, în siguranță, apoi a realizat că Forrester nu ieşise după el. Înainte să îl poată opri cineva, a intrat înapoi, deşi condițiile se deterioraseră deja. Sears l-a urmat.

Slider făcu o pauză.

– Problema e că este o relatare la mîna a doua. Simpson nu era de serviciu în noaptea aceea – era bolnav – aşa că mi-a spus ce i-a povestit Sears.

– Şi nu mai este nimeni care să confirme sau să nege povestea, observă Atherton.

– Se pare că o parte a acoperişului se prăbuşise şi că Forrester se prinsese în cablurile electrice care căzuseră odată cu acesta. Sears l-a găsit pe Neal încercînd să-l elibereze, dar cablul se înfăşurase în jurul gîtului şi se părea că era deja mort – spînzurare accidentală. Apoi s-a prăbuşit şi restul tavanului şi podeaua părea gata să cadă, aşa că Sears l-a tras afară pe Neal. Atunci s-a ars Neal pe dosul palmei – arsura care i-a lăsat cicatricea după care l-am identificat.

Atherton aprobă din cap.

– Oricum, abia după stingerea focului au reuşit să recupereze corpul lui Forrester. Era destul de ars, dar autopsia a arătat că murise spînzurat, ceea ce i-a susținut pe Sears şi Neal că se salvaseră, absolvindu-i de orice vină. În acelaşi timp, moartea lui Forrester părea să fi distrus spiritul lui *Red Watch*. Secția a fost închisă la scurt timp după aceea, dar Simpson spune că probabil că ar fi părăsit cu toții serviciul oricum. Sau s-ar fi transferat departe unul de altul.

– Cine învinovățea pe cine, şi pentru ce?

– Se simțeau cu toții vinovați, după spusele lui Simp-

son, pentru că nu-şi dăduseră seama mai devreme că Forrester nu ieşise. Cîteva secunde pot schimba totul, în astfel de situaţii. Şi se simţeau rău că nu recuperaseră corpul înainte să fie ars.

– Vinovăţie colectivă?

– A existat şi un mic incident neplăcut care i-a ajutat. Doamna Forrester a venit la secţie cîteva zile mai tîrziu. A făcut o adevărată scenă, i-a numit pe toţi criminali, i-a acuzat de neglijenţă şi de nu mai ştiu ce. O adevărată criză de isterie.

– Stînjenitor.

– Exact. Aşa că nu a fost prea surprinzător că, după aceea, după ce a fost închisă secţia, nu au mai păstrat legătura unii cu ceilalţi. De fapt, numai Sears a continuat să fie pompier cu normă întreagă. Toţi ceilalţi au părăsit serviciul, aşa că fusese, probabil, o experienţă destul de traumatizantă.

– Şi ştim că Neal nu a vorbit despre asta cu nimeni. Nici măcar cu soţia lui. Dar cine a fost Paul Godwin?

– A fost transferat în secţia lor pentru ultima lună, ca să-l înlocuiască pe Forrester. Deci nu făcea cu adevărat parte dintre ei.

– Şi nu a fost ucis. Sugestiv, nu-i aşa?

– Nici Simpson, care nu era de serviciu în noaptea aceea.

– Aşa spune el. Ar fi bine să verificăm, nu?

Slider zîmbi.

– Crezi că el este criminalul?

– Este singurul supravieţuitor. Neal şi Lister au decedat imediat după ce Lister i-a vorbit lui Simpson despre suspiciunile lui şi, probabil, i-a spus şi că l-a avertizat pe Neal. Ai spus că este un bărbat solid, puternic, cu mîini puternice şi, ca fost pompier, este obişnuit cu manevrarea corpurilor. Înscenarea unei spînzurări pentru Webb nu prezenta nici o problemă pentru el. Este electrician şi are o mulţime de cabluri electrice la îndemînă. Se pricepe la

focuri, aşa că probabil ştie cîte probe pot fi ascunse printr-o vîlvătaie corespunzătoare. Şi nu ai decît cuvîntul lui că nu a ţinut legătura cu foştii colegi. Fiind unul dintre ei, se afla într-o poziţie ideală ca să facă asta, dacă voia.

– Foarte frumos. Şi care este motivul?

Atherton ridică din umeri.

– Ne gîndim noi la ceva. Nu pot face totul deodată. Poate că moartea lui Forrester a fost de fapt din vina lui, şi a vrut să scape de toţi cei care-l puteau arăta cu degetul.

– Oricum, se pare că domnişoara Catriona Young a avut dreptate, zise Slider gînditor. Neal a avut o mare tragedie în viaţă.

– Simpson are alibi? întrebă Atherton continuîndu-şi ideea.

– Nu unul pe care să-l putem verifica. Spune că a fost acasă, ceea ce era de aşteptat, într-o seară de duminică, iar soţia lui confirmă...

– Ceea ce era de aşteptat de la o soţie loială.

– Bineînţeles, mai există un suspect tentant, zise Slider. Soţia isterică. Doamna Forrester. Crimă din răzbunare.

– A întregului schimb?

– De ce nu? Responsabilitate colectivă. Sau durere oarbă. Nu te deranja că era vorba de tot schimbul, cînd discutam despre Simpson, deşi el nu avea nici un motiv.

– Într-adevăr. Dar, ascultă, zise Atherton, cu o faţă serioasă, de fapt nu ştim dacă toate morţile sînt legate între ele. Şaisprezece ani reprezintă o perioadă lungă şi, în afară de Webb, nici nu ştim sigur că au fost ucişi. Sears lovit în cap, Handsworth mort într-un accident de maşină, Hulfa – supradoză, Neal – posibilă moarte accidentală, în urma unui act sexual...

– Mda, m-am gîndit şi eu la asta, spuse Slider. Şi cea mai simplă soluţie este deseori cea corectă.

– În acest caz, poate că Webb a fost ucis de o per-

soană sau mai multe persoane necunoscute, iar Collins l-a ucis pe Neal, pînă la urmă.

– Oh, mulțumesc!

– Dar totuşi cazurile Webb şi Neal prezintă similitudini, continuă Atherton cu perversitate. Poate că sînt conectate şi toate celelalte morți sînt doar o coincidență.

– Mulțumesc din nou, spuse Slider, privindu-l lung. Nici o ofertă pentru Catriona Young? Sau Strangulatorul din Boston? Sau Edward al VII-lea?

Atherton îl privi cu demnitate.

– Acordă-mi puțin timp. Ajung şi la ei.

13

Zilele de demult ale dragului tătic mort

Doamna Lister, în ciuda pierderii grele suferite recent, era foarte dornică să vorbească. Era o femeie puternică, de vreo şaizeci de ani, a cărei față cu pielea groasă şi cu pori mari se înnegurase într-o urîțenie hermafroditică, în timp ce vocea îi devenise mai adîncă şi mai răguşită, ca a unui bărbat, ca şi cum Natura ar fi realizat că la bătrînețe nu mai este nevoie de diferențiere sexuală.

Ea o întîmpină pe Norma, deconcentrant, ca pe o egală, o concedie pe vecina care se învîrtea în jurul ei şi puse un ceainic pe foc. Norma învățase demult că întotdeauna ceaiul era pregătit, în casa unui mort.

– Aşa este mai bine, spuse doamna Lister cînd rămaseră singure. Te tratează ca pe un copil – nu-i aşa? –, cînd moare cineva. Se agită, practic îți leagă şireturile. Oh, Mavis are intenții bune, dar mă bucur că ai venit, draga mea, oferindu-mi o scuză ca să scap de ea. M-a înnebunit toată dimineața.

Ceaiul era făcut, tava întinsă, ţigările aprinse şi povestea începu să se dezvăluie, în salonaşul micuţ, cu vagonete greoaie huruind pe Dorking High Street la numai cîţiva paşi, dincolo de fereastră şi de trotuarul îngust.

– Da, Tata mi-a vorbit despre teoria că toţi au fost ucişi. Eu îl lăsam să vorbească, bietul bătrînel nebun – spuse ea, nu fără afecţiune. Ştii cum sînt bărbaţii, dragă. Odată ce se pensionează, se simt lăsaţi pe dinafară. Au nevoie de ceva cu care să se ocupe, care să-i facă să se simtă din nou importanţi. I-am spus că nu există nici cea mai mică dovadă, dar nu conta. Lapte şi zahăr, dragă?

– Lapte, vă rog, fără zahăr. Mulţumesc. Oare credea cu adevărat asta?

– Ştii, este amuzant că întrebi. Ia un biscuit, scumpo – serveşte-te. Sînt Burbons, sub Reach Tea. Ei bine, eu aş spune că nu, pentru că atunci ar fi fost îngrijorat pentru propria lui piele, nu? Iar el nu era. Era mai mult un fel de puzzle, nişte cuvinte încrucişate, ceva ce el încerca să descurce. Pînă să-l vadă pe Dick Neal, oricum. Cînd s-a întors de la Londra, sîmbătă seara, a fost un pic cam ciudat.

– Cum adică, ciudat?

– Tăcut, gînditor. Credeam că exagerase şi că se obosise prea tare. Avea probleme cu inima, dragă, şi nu trebuia să se obosească. Bineînţeles, s-ar putea să fi fost chiar asta. Dar, pe de altă parte, s-ar putea să fi devenit, deodată, îngrijorat. Cred că Dick i-a spus ceva, nu ştiu, ceva ce l-a pus pe gînduri.

– V-a spus cine credea că era criminalul?

– Nu. Nu cred că se gîndise atît de departe nici el. Doar dacă nu i-a dat Dick Neal vreo idee. Poate că asta l-a făcut să fie atît de tăcut în ultimele zile.

– Cînd i-a venit prima dată ideea că se întîmpla ceva?

– După ce a murit Ben, Ben Hulfa. Cînd a auzit despre asta, mi-a spus: „Winnie, nu am mai rămas prea mulţi din *Red Watch*. Aproape că îţi vine să crezi că ne urmăreşte

cineva". Iar, după aceea, a început să se gîndească la asta, adunînd doi şi cu doi şi dîndu-i zece. M-am săturat pînă la urmă. I-am spus că nu ar trebui să stăruie asupra unor astfel de lucruri nesănătoase, le-am numit, dar nu cred că am reuşit să-l opresc.

Oftă.

– După aceea le-a ţinut pentru el.

– Şi de ce s-a hotărît, deodată, să-i avertizeze pe domnul Neal şi pe domnul Simpson?

– Ştii la fel de mult ca şi mine, iubito. Nu ştiu. Cred că nici el nu ştia. În acest ultim an, de cînd s-a pensionat, devenise foarte ciudat. Eu nu am vrut să renunţe la muncă, dar lui i se pusese pata şi asta a fost. I-am spus: „Ştiu că ai probleme cu inima, dar nu poţi lăsa asta să-ţi controleze viaţa. Ce ai de gînd, să stai în casă toată ziua? Să-mi stai în cale şi să mă înnebuneşti?" I-am spus că ar fi fost mai bine să lucreze puţin, cu normă redusă, doar ca să aibă o ocupaţie. El era constructor şi decorator, scumpo, şi există întotdeauna unele lucruri mici, speciale, pe care le doresc oamenii. Chiar te roagă, de fapt, spunînd că nu au încredere în aceste firme apărute peste noapte. Oamenii vor pe cineva în care să poată avea încredere să-şi facă treaba corect. Dar nu. Tata nu ar fi acceptat asta. Spunea că şaizeci şi cinci de ani erau suficienţi pentru orice om, şi asta a fost. Nu-i mai poţi schimba, odată ce şi-au pus ceva în cap. Iar apoi, cînd Ben Hulfa a murit, a început să se gîndească la cine a mai rămas şi, ei bine, un lucru a condus la altul, şi pînă la urmă a ajuns la ideea asta prostească. Presupun că asta l-a ucis, pînă la urmă.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Ei bine, joi a auzit că Dick Neal a murit. A venit şi mi-a spus: „Dick Neal a fost ucis, Winnie", exact aşa. Iar eu am zis: „Cum adică ucis?" Iar el a spus că Dick a murit într-un incendiu, la un hotel. „Dar pariez pe orice că a fost ucis", a spus el. I-am zis să nu fie prostuţ, iar el nu a mai

vorbit deloc de asta. Televizorul era pornit, ştii, şi eu mă uitam. Am crezut că se uită şi el, dar, cînd au venit reclamele, am zis: „Vrei o ceaşcă de ceai, Tată?“ şi el nu mi-a răspuns. Cînd m-am uitat la el, murise.

Ochii i se umplură dintr-o dată de lacrimi. Îşi ridică ceaşca şi se aplecă deasupra ei ca să le ascundă şi buzele îi tremurară în timp ce sorbea. Cînd a pus ceaşca jos, se controla din nou, dar în expresia ei se citea pierderea şi singurătatea.

Iată sfîrşitul a patruzeci de ani în care a avut grijă de bătrînul nebun şi prostuț, se gîndi Norma. Dezmierdările aspre, cămăşile călcate şi ceştile de ceai. Scaunul de vizavi era gol. Winnie avea să se uite singură la televizor de acum înainte.

Iar ultimul cuvînt pe care-l rostise Barry John Lister, îşi dădu deodată seama Norma, era „crimă“. Cît de ciudat!

– Ce ați vrut să spuneți prin: „cînd s-a întors“? întrebă ea. Cînd s-a întors de unde?

– Din bucătărie, unde este telefonul. Aşa a aflat că Dick a murit.

– Oh, a primit un telefon? Ştiți de la cine?

– De la Marsha. Marsha Forrester. Asta a spus cînd s-a întors. „A fost Marsha. Dick Neal a fost ucis!“ a spus.

– Şi cine este Marsha Forrester? a întrebat Norma.

Două ceşti de ceai mai tîrziu, Norma aflase toată povestea morții lui Gilbert Forrester, plus diverse detalii ale vieții lui casnice şi ale prieteniei lui cu Richard Neal.

– Întotdeauna mi s-a părut ciudat modul în care Dick stătea tot timpul pe la ei pe acasă, spuse doamna Lister. Cînd îi vedeai pe toți trei împreună, ei bine, îți venea greu să îți dai seama cine era căsătorit cu cine.

– Credeți că Neal avea o legătură cu doamna Forrester? se hazardă Norma.

Doamna Lister nu răspunse direct, dar buzele i se strînseră ca şi cum cineva i-ar fi tras sfoară în jurul gurii.

– Niciodată nu mi-a plăcut de ea. Exista o anumită duritate în ea. După părerea mea, o femeie măritată nu trebuie să aibă şi o slujbă, lăsîndu-şi soţul să se descurce singur, ca să nu mai vorbim de fiica ei. Bineînţeles, datorită lucrului în schimburi, el era destul de mult timp acasă, avînd chiar el grijă de fetiţă, dar asta nu este o scuză. Întotdeauna a existat ceva bărbătesc în acea Marsha, medită ea. Ei trei erau mai mult ca trei bărbaţi care ieşeau împreună. Şi limbajul! Dar cred că orice femeie care are o slujbă de bărbat trebuie să fie puţin lipsită de feminitate, nu-i aşa?

Norma trecu peste acea întrebare lipsită de tact.

– Ce slujbă avea?

– Lucra la un spital. Nu era soră, ceea ce n-ar fi atît de rău. Era... nu-mi amintesc cuvîntul... una dintre aceia care taie cadavrele.

– Medic legist?

– Exact. Mă cutremur numai cînd mă gîndesc. Şi era doctor cu diplomă! Ai fi crezut că îşi doreşte ceva mai bun de la viaţă. Asta fără să mai spunem că nu ar fi trebuit să aibă o slujbă, cînd era căsătorită şi avea un copil. Dar, presupun că oamenii sînt de tot felul.

O privi tăios pe Norma, să vadă dacă aceasta era de acord.

– Gil credea că soarele strălucea prin ochii ei, oricum. Eşti căsătorită, dragă?

– Nu. Încă mai sper să-l întîlnesc pe Domnul Potrivit, spuse Norma, fără să roşească. Deci, soţul dumneavoastră a ţinut legătura cu doamna Forrester, după închiderea secţiei?

– Ei bine, el era reprezentantul sindicatului în momentul accidentului, aşa că trebuia să se intereseze dacă Marsha o ducea bine, desigur. Era vorba de ajutorul pentru văduve şi orfani, pensia şi restul. Dar cred că lui îi părea rău oricum pentru ea, aşa că a ţinut-o sub observaţie primele cîteva luni. Nu a mai avut chiar atît de mult de-a face

cu ea, după ce a părăsit serviciul – doar o felicitare de Crăciun în fiecare an şi cîte un telefon, din cînd în cînd.

– A ținut legătura şi cu toți ceilalți?

– Nu, din cîte ştiu eu. Îndrăznesc să spun că este posibil ca Marsha să-i fi spus noutățile, atunci cînd îi telefona el, din cînd în cînd, dar asta trebuie să o întrebați pe ea.

– Vi se pare ciudat că bărbații nu au ținut legătura unii cu ceilalți, după aceea? Doar erau o unitate foarte strîns legată, nu?

– O mare familie fericită, adică? Nu trebuie să credeți tot ce auziți. Ştiți cum sînt bărbații cînd se adună la un loc. La fel cum a fost cu serviciul militar obligatoriu – toți băieții la un loc, făcînd-o pe clovnii, îmbătîndu-se în fiecare noapte şi cîntînd, dar, odată ce erau demobilizați, mergeau la casele lor şi nu se mai gîndeau niciodată unii la ceilalți.

– Dar se pare că Richard Neal nici măcar nu i-a spus soției lui că fusese pompier. Nu vorbea niciodată despre asta, cu nimeni. Nu vi se pare ciudat?

– El era ciudat, spuse doamna Lister, subliniind. Felul în care alerga după femei. Cred că era ceva în neregulă cu el. Este păcat că nu puteți vindeca astfel de bărbați. A încercat şi cu mine o dată, ştiți, la un dans de Crăciun.

Asta chiar că era ciudat, se gîndi Norma, dar reuşi să nu spună nimic, printr-un efort nobil.

Joanna telefonă să-şi ia la revedere.

– Aş vrea să nu pleci, spuse Slider.

– Eu aş vrea să vii cu mine, ripostă ea.

– Totuşi, sper să te simți bine, spuse el, încercînd să fie îndatoritor. Probabil că o să vă ofere nişte petreceri şi recepții minunate şi că nu o să-mi simți deloc lipsa.

– Termină cu prostiile. De altfel, ştii că recepțiile sînt întotdeauna oribile.

– Ştiu că tu spui mereu asta, dar poate că acelea germane sînt diferite.

– Nu sînt. Toate sînt la fel: un pahar de vin alb, ieftin, şi o oră în care să fii iritant de amabil cu sponsorii, ceea ce este groaznic, şi cu soţiile lor, ceea ce este şi mai rău.

– De ce mai rău?

– Oh, mi se pare deprimant că am ajuns în ultimul deceniu al secolului douăzeci şi încă definim femeia în raport cu bărbatul de care este ataşată. Şi, mai rău încă, femeile permit asta.

Chicoti.

– Asta îmi aminteşte de... Ţi-am vorbit vreodată de Garry Potts?

– Dacă am auzit vreodată numele ăsta, atunci era un nume inventat. Cine este Garry Potts?

– Era interpretul nostru principal la corn. A plecat în Australia acum, iar lumea este un loc mai plictisitor fără el, te asigur! Era un londonez dat dracului, de vreun metru cincizeci înălţime şi unu douăzeci lăţime, extrem de neruşinat, cu un simţ extraordinar al umorului – şi cel mai bun cîntăreţ la corn din universul cunoscut. Îl iubeam.

– Credeam că îl iubeşti pe Atherton.

– Oh, da, am uitat.

– Ce ţi l-a amintit pe acest Potts?

– Odată, trebuia să mergem la una din recepţiile acestea, seara, la Festival Hall. De obicei, orchestra stă la bar, mîncînd toate mîncărurile gratuite şi ignorîndu-i total pe sponsori, ceea ce nu era deloc în conformitate cu scopul real. Deci, de această dată, managerul orchestrei a venit, ne-a scos pe toţi afară şi ne-a spus să facem frumos. L-a prins pe Gary şi l-a îndreptat spre o doamnă bătrînă cu un aspect fabulos, cu părul albastru şi haină de blană şi i-a spus: „Arată ca şi cum s-ar plictisi. Du-te şi fii drăguţ cu ea." Bătrînul Gary s-a dus la ea şi, în stilul lui tipic, i-a adresat un zîmbet uriaş şi a zis: „Bună, scumpo, cine eşti tu?" Bătrîna doamnă a părut puţin surprinsă, dar a zîmbit vitejeşte şi a spus: „Oh, nimeni important, sincer, dar soţul meu este în ulei". Gary s-a holbat la ea, cu gura deschisă

şi a întrebat: „Dar ce este, o blestemată de sardină?“

Joanna oftă fericită la acea amintire.

– Dumnezeule, cît îmi lipseşte! „Aceea era viaţă, Joxter, aceea era viaţă“.

– Legist?

– Da, şefule, la University College Hospital, în 1974, zise Norma. Ea şi soţul ei locuiau în Hampstead Garden Suburb...

– Frumos.

– Da, şi convenabil pentru amîndouă slujbele lor. Dar, la vreo şase luni după moartea lui, ea s-a mutat într-un post similar la Hammersmith Hospital, iar ea şi cop.lul s-au mutat într-o casă din Brook Green.

– Interesant, zise Slider. Neal locuia în Golders Green...

– La aproximativ un kilometru de Hampstead Garden Suburb...

– Iar cînd secţia din Shaftesbury Avenue s-a închis, s-a mutat la Hammersmith, şi-a luat o slujbă la Betcon şi un apartament în Dalling Road...

– La aproximativ un kilometru de Brook Green, concluzionă Norma. Coincidenţă?

– Sper că vom afla, răspunse Slider.

– Dar un medic legist, şefule, poate fi foarte util, dacă vrei să ucizi un şir întreg de oameni.

Începu să numere punctele pe degete.

– În primul rînd, ai destul sînge rece faţă de cadavre. În al doilea rînd, ştii suficient de multe despre efectele autopsiei, ca să-ţi reglezi crimele aşa încît să arate ca nişte sinucideri sau accidente...

– Ai şti şi că semnul de ligatură al cordonului electric de la gîtul lui Webb va dovedi că acesta a fost ucis, sublinie Slider.

– Dar este evident că criminalul se aştepta ca trupul să ardă în incendiu, spuse Norma.

– Chiar şi aşa, nu putea fi sigură că semnul ligaturii avea să ardă suficient de mult ca să nu mai poată fi recunoscut. Iar schimbarea cordonului cu o frînghie a fost un act absolut inutil, dacă ideea era să simuleze sinuciderea. Webb ar fi putut foarte uşor să se spînzure cu cordonul, la fel cum a făcut-o cu frînghia, iar un legist ar fi ştiut asta.

– Poate că a fost neglijenţă. Dar trebuie să recunoşti că avea un motiv foarte bun, spuse repede Norma. Răzbunarea clasică. Mintea ei răvăşită de teribila tragedie condamnă întregul schimb pentru moartea lui şi începe să-i omoare, unul cîte unul.

– Foarte MGM. O văd perfect pe Bette Davis în acest rol, fu de acord Slider. Totodată, dacă te gîndeşti că s-a mutat la Hammersmith ca să păstreze legătura cu Neal, ca să-l poată lichida mai uşor, poţi să-mi spui de ce nu a făcut-o timp de şaisprezece ani?

– A păstrat ce era mai bun pentru final, poate. Dacă îl considera pe el cel mai vinovat...

– Dar el nu era ultimul. Mai era şi Barry Lister, şi cei doi rămaşi în viaţă.

– Dar cei doi rămaşi în viaţă nu erau de serviciu în noaptea incendiului, spuse Norma triumfătoare, iar bietul Mouthwash era bolnav de inimă de ani de zile. Poate că s-a gîndit că nu era nevoie să-l ucidă ea, că natura o va face în locul ei. Aşa cum s-a şi întîmplat, pînă la urmă. Nu avem de unde să ştim că el nu ar fi fost următorul pe listă, dacă nu murea din cauze naturale.

– Este posibil să se fi mutat la Hammersmith numai ca să fie aproape de Neal, fostul ei cel mai bun prieten şi presupus amant, zise Slider. Nu este nimic suspect în asta.

– Da, domnule, acceptă Norma, oferindu-i o mostră din zîmbetul ei West Coast, despre care se ştia că îi dezarma şi pe cei mai nesimţitori răufăcători şi îi reducea la o bîlbîială timidă. Dar, pe de altă parte...

– Da, spuse Slider. Izbucnirea isterică de la secția de pompieri ajută. Totuşi, de ce să aştepte unsprezece ani ca să înceapă crimele? Asta înlătură ideea răzbunării într-o clipă de furie înfierbîntată.

– Dar răzbunarea este o mîncare mai bună cînd este consumată rece.

– Cine a spus asta?

– Eu.

– Ah, zise Slider. Ei bine, ar trebui să mă duc să o văd pe doamna Forrester, să aflu ce fel de bucătăreasă este.

Casa în care locuia Marsha Forrester, trei etaje şi un demisol, fusese construită pentru o familie cu o avere moderată, iar acum, prin învîrtirea roții, era divizată în patru apartamente, pentru nişte oameni cu o avere doar puțin mai mică.

Doamna Forrester avea etajul salonului: tavane înalte, muluri şi un cămin frumos.

Avea o colecție de acuarele cu peisaje englezeşti, pentru care Slider aproape că ar fi ucis, şi un pian mare, de doi metri, care părea să aibă singurul scop de a etala vasul chinezesc plin cu potpuriuri, care îşi admira propria reflecție în suprafața lustruită a capacului.

– Ştiam că nu trebuia să încerc să-mi iau o zi liberă, spuse ea, întocîndu-se, după ce răspunsese la telefon, care sunase chiar cînd îi deschisese uşa lui Slider. S-a terminat cu *dolce far niente*.

– Îmi pare rău, spuse Slider.

– Nu-i nimic, nu este vina dumneavoastră. Un pahar de sherry?

Sherry era o băutură al cărei sens Slider nu-l înțelesese niciodată. Considera că acela dulce avea gustul unui sirop de tuse, iar cel sec, gustul conservelor vechi. Dar, pe de altă parte, sticla cu care umbla ea nu avea pe ea cuvintele *Harveys* sau *British*, aşa că se gîndi că putea încerca o experiență nouă.

– Mulțumesc, zise el.

Ea îi aduse paharul și apoi se așeză pe fotoliu cu paharul ei în mînă, trăgîndu-și un picior sub ea. Era cu vreo doisprezece ani mai în vîrstă decît el, se gîndi Slider, dar arăta foarte, foarte bine pentru vîrsta ei.

Purta blugi și o cămașă plisată, iar părul grizonat tuns scurt, în stilul numit „paj", era împins în spate și fixat cu o cordeluță Alice, îmbrăcată în pînză.

Hainele și stilul nu ar fi arătat deplasate la o persoană de optsprezece ani, dar i se potrivea și Marshei Forrester. Probabil că era machiată, se gîndi Slider, dar fardul era aplicat așa încît părea inexistent. În jurul ei plutea un parfum slab și evocator, pe care el îl identifică în memorie ca fiind *Vent Vert* al lui Balmain. Dacă se preocupase atît de aspectul ei în ziua liberă, oare cum arăta *en fête*[1]?

Sorbi cu prudență din sherry. Era aproape incolor și avea gust de struguri, cu o tentă fină de zahăr ars. Își ridică privirea și văzu că ea îi urmărea surprinderea. Zîmbi și spuse:

– Delicios.

Zîmbi și ea.

– Perfect. Deci, despre ce este vorba? Presupun că este în legătură cu bietul Dick Neal, nu-i așa?

– De ce credeți asta?

– Ce prudent sînteți, inspectore. Ei bine, nu-mi vine în minte nici un alt motiv pentru care m-ați putea vizita. A fost ceva suspect în moartea lui? Sînt bănuită de ceva?

În ciuda tonului ei indiferent și ironic, în expresia ei se citea un anumit interes, se gîndi Slider. Înainte să poată răspunde, ea continuă:

– Ar fi mai bine să-mi spuneți direct, pentru ce perioadă trebuie să vă furnizez un alibi.

---

1. la ocazii (franc.)

– Dacă ştiţi de moartea lui, ar trebui să ştiţi şi asta, spuse el, la fel de indiferent.

– Da, dar am o memorie groaznică. Ştiu că s-a întîmplat în weekend, dar nu-mi pot aminti dacă sîmbătă sau duminică. Oh, bine, nu contează, o să vă spun ce am făcut în amîndouă zilele. Sîmbătă dimineaţă am fost la spital. Am luat prînzul cu un vechi prieten, m-am întors aici pentru o baie şi apoi m-am dus la operă cu un domn, iar după aceea am luat cina la *Bertorelli's*. Duminică m-am trezit tîrziu şi am plecat pe la douăsprezece ca să mă duc la ţară. La nişte editori care au o casă în Gloucestershire. Speram lucruri mari de la ei – o cărticică pe care am scris-o şi pe care mi-ar plăcea să o văd tipărită.

Sorbi din sherry şi se strîmbă.

– S-au dovedit a fi greu de convins, ea cel puţin. El era dulce, dar foarte parvenit şi aveau invitaţi nişte prieteni groaznici, care au vorbit tot timpul numai despre schi. S-au dovedit a fi vegetarieni, aşa că mîncarea a fost şi ea oribilă, dar el avea un fiu matur, cu prima soţie, care, slavă Domnului, avea simţul umorului, altfel aş fi plecat jenant de devreme. Aşa, însă, m-am întors la o oră respectabil de tîrzie şi m-am băgat direct în pat, cu o carte.

Îl privi cu un zîmbet puţin provocator.

– Asta mă scoate din cauză? Nu trebuia să vă notaţi? Nu mi-ar plăcea deloc să fiu nevoită să repet.

– Nu am venit să vă iau o declaraţie, zîmbi el. Pentru moment, vreau doar să aflu nişte informaţii generale.

– Despre mine? întrebă ea.

Oare în vocea ei se simţise o uşoară iritare?

– Despre Richard Neal. Am avut probleme în a obţine o imagine clară despre el. Se pare că era un om foarte secretos.

– Dacă doriţi o imagine a lui, spuse ea ridicîndu-se.

– Nu am spus-o literal.

– Ştiu, răspunse ea, traversînd camera spre birou. Dar, dacă vreţi să auziţi povestea despre mine şi Dick,

căci presupun că pentru asta ați venit, trebuie să mă lăsați să v-o spun în stilul meu. Cu ilustrații.

Aduse o cutie de carton – pe capac era imprimat, cu un scris neregulat, *Basildon Bond*, iar colțurile erau deformate de timp – şi se aşeză cu ea pe genunchi. Desfăcu uşor capacul şi începu să sorteze fotografiile dinăuntru.

– Aceasta este cea mai veche fotografie pe care o am, cu mine şi cu Dick.

Slider o luă. Era o fotografie veche, alb-negru, făcută prin anii '50 sau la începutul anilor '60, deduse el după stil. Un drum de țară prăfuit, cu iarbă pe margini, gardul înalt şi nişte pomi întunecați, cu frunzişul des al verii. O tînără şi un tînăr stăteau călare pe bicicletele lor, cu mîinile pe ghidon, zîmbind spre aparatul de fotografiat. Roata din față a bicicletei lui era sucită, astfel încît atingea roata din față a bicicletei ei, ca nişte cai de căruță care îşi ating nasurile.

– El avea optsprezece ani, iar eu şaptesprezece, spuse doamna Forrester. Nu eram frumoşi?

Amîndoi purtau pantaloni scurți şi cămăşi cu mînecile suflecate, şosete şi pantofi cu şireturi. Neal avea un păr aspru şi cîrlionțat, tuns foarte scurt la tîmple – oare de aceea păreau urechile lui să iasă în afară sau toată lumea avea astfel de urechi în zilele acelea? Cu nasul lui drept şi zîmbetul lui cuceritor, arăta ca prietenul de vis al oricărei fete. Avea chiar şi genunchi frumoşi, observă Slider.

Marsha Forrester – sau care era numele ei pe vremea aceea – era răpitor de frumoasă, chiar şi în alb-negru. Părul ei era cam în acelaşi stil ca şi acum, numai că atunci avea breton şi era ținut pe spate cu două agrafe, în locul cordeluței. Şi ea zîmbea. Păreau nişte tineri fericiți, modelul publicitar, iar soarele strălucea deasupra lor, aşa cum se întîmpla mereu pe acel tărîm îndepărtat al inocenței.

Slider simți un fior rece pe spate. Fotografiile vechi de genul aceleia îl făceau să devină melancolic. Lumea se

depărtase atît de mult şi de repede de acea vară eternă, lipsită de maşini, crime şi televiziune, în care crescuse el. Acel Richard Neal din fotografie nu ştia, Slavă Domnului, ce sfîrşit oribil şi cumplit îl aştepta. Dar faptul că el se afla acolo, zîmbind din fotografie, îl făcea pe Slider să aibă impresia că tînărul acela încă exista undeva şi că sfîrşitul urît urma să vină, iar el nu putea face absolut nimic ca să îl împiedice. Era ca în acele vise în care încerci să strigi un avertisment şi nu reuşeşti decît să şopteşti.

– Îl cunoşteaţi de mult, deci, spuse el în cele din urmă.

– Dick obişnuia să spună că am fost împreună la şcoli diferite, zise ea zîmbind şi luînd înapoi fotografia. Şcoala lui şi a mea erau practic învecinate şi locuiam pe străzi adiacente. Am început să ieşim împreună cînd eu am împlinit şaisprezece ani. Mama nu m-ar fi lăsat să am un prieten înainte de acea vîrstă. Pare imposibil de imaginat asta acum, nu? Dar Dick mă aştepta în faţa şcolii şi mergeam împreună acasă, încă de cînd aveam paisprezece ani.

În timp ce vorbea, îi întindea alte fotografii. Variaţiuni pe tema soarelui, Dick şi Marsha făcînd împreună „cele cinci lucruri faimoase“, inocenţi şi sănătoşi. În activităţile lor ocupau un loc predominant ciclismul, corturile şubrede şi drumurile de ţară. Şi iată-i ţinîndu-se de mînă, în sfîrşit, cu un munte în fundal.

– Cînd eram în clasa a şasea, şcolile noastre au organizat o excursie comună în Elveţia. O chestie destul de revoluţionară pentru acele zile. Bineînţeles, eram plasaţi în hoteluri diferite, fetele şi băieţii, dar totuşi...

– Da, spuse Slider.

– Cînd ne-am întors, i-am spus mamei că Dick mă sărutase. A încercat atît de tare să nu fie şocată, biata de ea.

Luă înapoi muntele elveţian.

– Eram cuplul ideal, în zilele acelea. Toată lumea credea că o să ne căsătorim, în cele din urmă.

– De ce nu ați făcut-o?

– De fapt, nu știu, spuse ea neatentă, căutînd prin cutie. Poate că din cauză că toată lumea aștepta asta de la noi. Știți cît de încăpățînați sînt tinerii. Apoi, cînd am terminat școala, eu am mers la University College, ca să mă pregătesc să devin doctor. Pentru o vreme nu l-am mai văzut chiar atît de des pe Dick. Drumurile noastre erau foarte diferite. El plecase să-și facă stagiul militar, bineînțeles.

– Unde l-a făcut?

– Oh, chiar aici, în Anglia. La Eastbourne, de fapt – un locșor tihnit, cum se spunea. Obișnuiam să petrecem niște weekend-uri sălbatice în Brighton. Eu încă locuiam acasă, pe vremea aceea, așa că trebuia să pretind că mă duceam să vizitez o prietenă. Iar ca să ne înregistrăm la hotel, trebuia să spunem că sîntem căsătoriți. O verighetă de la *Woolworth* și semnam ca domnul și doamna Neal. Ce amuzant este acum, cînd îți amintești!

Îi întinse o fotografie alb-negru cu ea și Neal pe plaja de la Brighton. El o ținea cu brațul de talie și amîndoi păreau puțin preocupați, în spatele zîmbetelor lor. Brighton, se gîndi Slider. Jacqui Turner, fotografiile de pe plajă – cum se învîrte roata.

– Este evident că erați nonconformiști, spuse el.

– Oh, cred că studiul medicinii îți dă un simț al proporțiilor. Nu-ți faci prea multe griji în legătură cu tabuurile pur locale, atunci cînd ai de-a face cu adevărurile eterne ale vieții și morții.

El îi înapoie fotografia.

– Deci ați continuat să vă vedeți timp de doi ani?

– Da. Era o perioadă cu adevărat fericită, cînd mă gîndesc acum. Poate cea mai bună.

Rămase tăcută pentru o clipă, cu un zîmbet plutind aproape de suprafață. Apoi continuă:

– Cînd a fost demobilizat, s-a alăturat brigadei de pompieri. Părinții lui au fost teribil de supărați. Ei voiau să

continue de unde rămăsese şi să se înscrie la universitate. Considerau că îşi irosea viaţa şi, sinceră să fiu, şi eu eram surprinsă. Avea un creier bun şi mi se părea îngrozitor că şi-l irosea într-o astfel de slujbă. Ne-am certat pe tema asta, atunci cînd mi-a spus. A fost aproape sfîrşitul relaţiei noastre.

Ecouri din Catriona Young, se gîndi Slider – prietena intelectuală, care credea că era prea bună pentru el. Era ca şi cum Neal şi-ar fi interpretat propria poveste a vieţii.

– De ce credeţi că a făcut-o? întrebă el.

– Spunea că dorise dintotdeauna să fie pompier, încă de cînd era copil. Ştiţi cum este, una din pasiunile acelea eterne, cum ar fi să doreşti să devii mecanic de locomotivă. Nu ştiu dacă este adevărat, nu-mi mai vorbise de asta înainte. Dar, pe de altă parte, după aceea părea extrem de fericit ca pompier, deci poate că era adevărat. Le-a spus părinţilor lui că nu voia să se ducă la universitate şi să fie cu trei ani în urma celorlalţi, ceea ce avea sens, dar ei nu au acceptat niciodată asta cu adevărat. A produs o ruptură între ei, care nu a mai fost nicicînd vindecată pe deplin. Au murit fără să-l ierte. Dick suferea foarte mult din cauza asta. În adîncul sufletului era o persoană foarte sensibilă.

Da, Slider putea crede asta.

Numai un om obsedat de propriile emoţii putea răspîndi atîta pustiire în jurul lui.

– Şi, între timp, dumneavoastră vă continuaţi studiile?

– Cinci ani lungi, spuse ea cu un zîmbet slab. A fost o perioadă de luptă. Tatăl meu a murit şi toată averea lui a fost blocată într-un fond de tutelă, aşa încît mama mea avea foarte puţini bani cu care să trăiască, iar eu şi mai puţini. Totuşi, am reuşit.

Ridică din umeri.

– Se spune că greutăţile formează caracterul.

– De ce aţi hotărît să vă specializaţi în medicină legală? A fost o alegere neobişnuită, nu?

– Din nou factorul perversităţii: exact pentru că era o alegere neobişnuită. Îmi plăcea să şochez oamenii şi ce şocaţi au fost de idee! O doamnă tăia cadavre! Dar au existat şi motive practice – era specializarea cu cele mai puţine înscrieri, ceea ce însemna că nu exista o competiţie pentru locuri şi nici, mai tîrziu, pentru slujbe. Nu pot spune că am regretat-o vreodată, adăugă ea gînditoare. Cînd mă gîndesc la colegii mei care au ales să fie medici generalişti, ca să ajungă să le tuşească în faţă tot felul de femei îngrozitoare, spălăcite şi deprimate, să fie smulşi din pat la cele mai ciudate ore...

– Totuşi, chirurgii au o viaţă destul de decentă, nu?

– Da, m-am gîndit o vreme că mi-ar fi plăcut să fiu chirurg. Şi asta ar fi fost aproape la fel de şocant. Dar ca să fii chirurg trebuie să fii mai întîi om de serviciu, iar aceştia nu ajungeau să doarmă niciodată. Nu, cred că am făcut cea mai confortabilă alegere.

– Şi aţi continuat să vă întîlniţi cu Dick Neal?

– Oh, da. Am fost întotdeauna prieteni. Şi, bineînţeles, el m-a prezentat lui Gil, soţul meu, aşa că trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru asta.

– Cum a primit vestea, cînd v-aţi căsătorit?

Ea ezită.

– Nu i-a făcut plăcere, bineînţeles. Cred că el încă mai credea că ne vom căsători, într-o zi. Pentru o vreme a fost furios pe amîndoi. Dar Gil l-a rugat să fie cavalerul lui de onoare şi a reuşit să-l îmbuneze. Gil era un mare diplomat. Iar Dick îl iubea cu adevărat. Nu cred că ar fi putut suporta să ne piardă pe amîndoi. Aşa că a trebuit să accepte.

– Soţul dumneavoastră ştia că dumneavoastră şi Dick aţi fost... aţi ţinut unul la celălalt?

– Gil ştia totul, spuse ea cu hotărîre şi îl privi pe Slider, după care privi din nou în altă direcţie, într-un acces curios de stînjeneală.

Ce însemna asta? se întrebă Slider.

– Noi trei fuseserăm întotdeauna foarte apropiaţi, din prima zi în care ne-am întîlnit cu toţii. Era o relaţie foarte egală. Nimeni nu era lăsat pe dinafară. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi, cum spunea Gil.

Slider trecu repede peste noua aluzie la Dumas şi încercă o lovitură directă.

– De ce v-aţi căsătorit cu el în locul lui Dick? întrebă, deşi ea recunoscuse deja că fusese ceva ciudat în asta.

Ea scoase o altă fotografie şi o privi fără să o vadă, în timp ce răspundea.

– Pentru că ştiam că el era un soţ mult mai corespunzător decît Dick.

Scoase un oftat mic, tremurat şi apoi îl privi pe Slider.

– Iată, am spus-o. Nu este cine ştie ce motiv, nu? Dar atunci părea foarte bun. Gil era un bărbat stabil, de încredere, genul care avea să devină un soţ şi un tată bun, care să economisească, să se descurce şi să întreţină pe cineva. Mă săturasem deja să fiu o studentă săracă, explică ea cu o izbucnire atenuată de pasiune. Să economiseşti, să strîngi mereu, fără să ai niciodată nimic frumos de îmbrăcat, fără să ieşi undeva. Nu puteam îndura acel gen de viaţă. Gil era bun şi generos şi îi păsa de mine, aşa cum ar fi făcut-o un soţ. Dick era risipitor. Oh, era foarte amuzant să fii cu el, dar nu ştiai nicodată de la o zi la alta dacă nu urmau să-ţi vină portăreii la uşă.

– Da, înţeleg, spuse Slider.

Ea îşi ridică privirea.

– Da?

– Da. Dar Dick a înţeles?

– Nu prea puteam aştepta asta de la el, zise ea. Mai ales pentru că...

– Da?

Se văzu clar că ea se răzgîndise.

– Cînd am împlinit douăzeci şi cinci de ani, tutela s-a încheiat şi am primit banii tatei, zise ea.

Replica ei avea destul de mult sens ca o urmare a

frazei întrerupte, dar Slider era aproape sigur că nu asta avusese ea de gînd să spună.

– Nu era o avere imensă, continuă ea, dar era suficient ca să o duci bine. Aşa că aş fi putut să mă mărit cu oricine, înțelegeți, chiar şi cu Dick. Dar atunci era deja prea tîrziu. Între timp, apăruse Eleanor.

Îi întinse fotografia pe care o ținea în mînă. Acolo, în mijloc, se afla Marsha Forrester, arătînd ca Millicent Martin deja, numai că mai drăguță, într-o haină care îi dezvăluia genunchii şi o pălărie mică cocoțată pe părul ondulat, ținînd în brațe un copil ale cărui rochiță şi pled atîrnau aproape pînă la genunchii mamei. Într-o parte a ei stătea Neal, în costum, încheiat la guler şi cu cravată îngustă, cu părul periat pe spate, dar tot rebel: frumos, elegant, puțin fanfaron.

În cealaltă parte era un bărbat mai înalt, cu umerii largi, blond, cu păr drept, deja rărit şi cu o față plăcută, blîndă şi simplă. Genul de bărbat pe care orice copil l-ar fi dorit ca tată. Bărbații afişau zîmbete la fel de mîndre şi garoafe la butonieră.

Marsha părea puțin gînditoare, ca şi cum s-ar fi temut să nu scape copilul. În spatele lor era un perete mare şi colțul unui vitraliu de biserică. Iar soarele strălucea deasupra lor, aruncînd umbre scurte pe iarba de la picioarele lor.

– Copilul meu drag, spuse doamna Forrester. După aceea, nu l-aş mai fi putut părăsi pe Gil, nici dacă aş fi moştenit cincizeci de averi.

– Este unicul dumneavoastră copil?

– Da. Cred că Gil ar fi dorit mai mulți, dar pur şi simplu nu s-a întîmplat. Aşa încît ea era extra-specială pentru el. Era micuțul înger al lui tati.

În ultimile cuvinte se simțea o uşoară ironie. Oare era geloasă pe adorația copilului față de tată? Sau se scuza pentru natura siropoasă a cuvintelor?

Totuşi, probabil că lui Forrester îi făcuse plăcere că îşi

învinsese rivalul prin ceva. Slider nu era total convins de povestea cu Cei Trei Muşchetari. Cel care l-ar fi acceptat în familie fără cea mai mică rezervă pe fostul iubit al soției ar fi fost un bărbat foarte ciudat. Slider privi din nou fotografia. Cel care o făcuse nu era un expert. Nu centrase grupul corect, rezultatul fiind că Dick şi Marsha ocupau centrul fotografiei, iar Gil Forrester era aproape la marginea ei. Bietul de el părea doar un intrus la botezul propriei lui fiice.

14

O'Mafia

Paharele de sherry fuseseră reumplute. Doamna Forrester vorbea liber acum. Era un efect pe care Slider îl mai văzuse şi înainte, un gen de hipnoză autoindusă. Vorbind cu el, ea produsese atmosfera în care simțea că putea vorbi în siguranță şi, cu cît continua, cu atît mai sigură se simțea. Tot ce trebuia el să facă era să nu o alarmeze şi să nu distrugă acea dispoziție.

Cutia cu fotografii fusese dată la o parte. Acelea pe care i le arătase fuseseră variațiuni pe aceeaşi temă: ei trei stînd fericiți pe un cîmp, pe plajă, în fața unor clădiri importante, întotdeauna în soare, autohton sau străin. Marsha, Dick şi Gil, cînd înainte fuseseră doar Marsha şi Dick. Iar mai tîrziu, Marsha, Dick, Gil şi Eleanor.

De-a lungul fotografiilor crescuse o fetiță remarcabil de drăguță, cu părul negru: călare pe Gil, cocoțată pe umerii lui Dick, legănîndu-se între ei doi, fiecare ținînd-o de cîte o mînă. La şapte ani, stînd între ei pe un zid, cu picioarele ei scurte bălăngănindu-se şi cu un zîmbet cu găuri. La nouă ani, călare pe un ponei, cu două mîini plasate inutil

pe frîu. La unsprezece ani, cu o nouă conştiinţă de sine, solemnă, în vîrful Turnului Eiffel.

Slider se bucurase cînd se terminaseră fotografiile. Acestea îl făceau să se simtă disperat şi trist. Ceea ce era bine, poate, cînd ajunseră să discute subiectul morţii lui Gil.

– De ce v-aţi dus la secţie după aceea? întrebă el. Credeaţi cu adevărat că era vina celorlalţi?

– Într-un sens filozofic, erau vinovaţi. Acolo se aplica cu adevărat acel „toţi pentru unul şi unul pentru toţi" al lui Gil. Dar dacă mă întrebaţi dacă credeam că era vorba de neglijenţă din partea cuiva – nu. Oricum, acum cu siguranţă nu cred asta. Ce credeam atunci nu-mi pot aminti. A trecut mult timp şi eu eram în stare de şoc. Nu eram pe deplin responsabilă pentru acţiunile mele.

– Vă amintiţi ceva din ce aţi simţit atunci?

Ea se gîndi o vreme.

– Cred că în principal mînie. Eram furioasă că Gil fusese atît de prost, atît de neglijent, încît să moară. Este şocant?

– Este de înţeles.

– Întotdeauna am fost aşa şi cu Ellie, de fapt. Dacă se lovea singură, cădea, se lovea la genunchi sau altceva, prima mea reacţie era să mă înfurii pe ea. Dar asta numai pentru că ţineam la ea. Nu puteam suporta să fie lovită, să simtă durere sau teamă şi acesta era modul în care o arătam. Puteţi înţelege asta?

El aprobă din cap. Atenţia ei se ascuţi.

– Sînteţi căsătorit? îl întrebă ea, deodată.

– Da, zise el.

– Copii?

– Un băiat şi o fată, spuse el.

Ea avea nevoie de ceva de la el, reacţie a faptului că îi spusese atît de multe. Slider mai văzuse şi asta.

– Sînteţi norocos. Şi ei. Sper că îşi dau seama de asta.

El zîmbi drept răspuns şi spuse:

– Cum a suportat Eleanor moartea tatălui ei?

– Foarte bine. La început a fost foarte necăjită, bineînţeles, dar şi-a revenit mai repede decît mă aşteptam. A avut o săptămînă liberă de la şcoală pentru înmormîntare şi aş fi fost fericită să o ţin mai mult acasă – de fapt, mă gîndeam să o duc pentru o vacanţă, undeva. Dar ea a spus că voia să se întoarcă la şcoală, aşa că am lăsat-o. Juca într-o piesă acolo şi spunea că nu voia să piardă repetiţiile. Presupun că avea nevoie de ceva care să-i ofere o ocupaţie, adăugă ea, răspunzînd propriei întrebări nerostite. Probabil că avea dreptate. Ştiu că eu m-am simţit mai bine, odată ce m-am întors la lucru. Mă împiedica să mă mai gîndesc tot timpul.

– Cam atunci v-aţi schimbat serviciul, nu-i aşa?

– Voiam să plec. Totul îmi amintea de Gil şi de ce se întîmplase. Voiam o schimbare completă. Aşa că m-am prezentat pentru un post nou şi, cînd l-am primit, am vîndut casa şi ne-am mutat aici. Eleanor a schimbat şcoala în acelaşi timp şi cred că ăsta a fost un lucru bun pentru ea, deşi ea nu voia să recunoască asta. Spunea că ura şcoala cea nouă, dar s-a descurcat foarte bine acolo.

– Ce şcoală era?

– Burlington Danes, în Wood Lane.

– Ah, da.

– A luat patru note maxime: la chimie, biologie, fizică şi matematică, spuse ea cu mîndrie. Trei de „nouă" şi un „opt". Şi pe vremea aceea notele însemnau ceva.

– O fată strălucită.

– Mereu a fost aşa. Gil ar fi fost mîndru de ea. Ea a fost întotdeauna fata lui tati, dar după ce el a murit şi ne-am mutat aici, ei bine, se pare că asta ne-a apropiat. Obişnuia să meargă cu mine cu maşina în fiecare zi, o lăsam la colţul cu Du Cane Road, iar în acele momente petrecute împreună dimineaţa am vorbit mai mult decît în orice alt moment al vieţii noastre. Este vorba de ceva

legat de faptul că te afli în maşină.

– Da. Pune mintea la lucru, spuse Slider. Despre ce vorbeați?

– Oh, nu-mi amintesc. Despre tot. Serviciul meu, progresul ei la şcoală, lucruri generale. Erau clipe foarte prețioase, adăugă ea cu tristețe.

– Ați ținut legătura cu cineva din *Red Watch*, după ce v-ați mutat?

– Numai cu bietul Cookie, adică cu John Sears. Mai bine zis, el a ținut legătura cu mine, decît viceversa. Cred că se simțea prost pentru cele întîmplate. La început obişnuia să treacă tot timpul, încercînd să repare cîte ceva. De fapt, era foarte util, ne monta rafturile şi altele. Îmi făcea plăcere să fie un bărbat în casă în timp ce o aranjam. Dar, după o vreme, am început să mă satur să mă împiedic mereu de el şi i-am făcut cîteva aluzii, iar el a încetat treptat să mai vină. Şi, bineînțeles, pisălogul de Barry Lister îmi telefona din cînd în cînd. Este genul care rămîne întotdeauna ultimul la o petrecere, care nu ştie niciodată cînd este momentul să plece.

– Nici unul dintre ceilalți?

Ea clătină din cap cu indiferență.

– S-au împrăştiat în cele patru zări, cînd s-a închis secția.

– Dar Dick Neal stătea chiar după colț, față de casa dumneavoastră. Locuia şi lucra în Hammersmith.

Se apropiase periculos de mult de întrebarea care avea să o oprească să mai vorbească.

– Ce vreți să sugerați? întrebă ea cu răceală. Că m-am mutat aici din cauza lui? Pentru că sînteți foarte departe de adevăr, vă asigur.

– Nu am vrut să sugerez nimic în mod deosebit, spuse el liniştitor. Mă întrebam doar dacă relația dumneavoastră a supraviețuit tragediei. Odată ce ați ieşit din perioada de doliu, erați liberă să vă căsătoriți din nou, nu?

Formalismul cuvintelor lui îi făcu plăcere.

– Da, şi el s-a gîndit la asta, bineînţeles, spuse ea cu un zîmbet slab.

– Nu şi dumneavoastră?

– Avusesem ocazia să mă mărit cu el cînd eram tînără şi frumoasă. Îl refuzasem atunci. Nu aveam nici un motiv să mă răzgîndesc.

– Dar el v-a cerut?

– De mai multe ori, şi foarte insistent. Începînd cu perioada în care Gil abia dacă se răcise în mormînt, aş putea adăuga.

O alegere nefericită de cuvinte, se gîndi Slider.

– Vedeţi, aţi presupus greşit. Dick e cel care m-a urmat aici, nu invers. El suferea de o senzaţie îngrozitoare de vină pentru moartea lui Gil – nu că altcineva l-ar fi învinovăţit, dar se învinovăţea singur – şi cred că s-a gîndit că singurul mod în care se putea revanşa era să aibă grijă de mine şi de Eleanor.

– Dar dumneavoastră nu voiaţi asta?

Ea evită întrebarea.

– Ar fi fost un moment foarte dificil pentru o recăsătorie. Ellie era la o vîrstă problematică şi nu ar fi primit bine nici un tată vitreg, şi în nici un caz pe Dick. El a continuat să mă ceară timp de aproape un an, iar eu am continuat să-l refuz. Apoi a încercat să mă facă geloasă ieşind cu alte femei. Iar cînd asta nu a mers, s-a căsătorit pur şi simplu cu una dintre ele şi a ieşit din viaţa mea. Nu l-am mai văzut şi nu am mai auzit niciodată de el, şi din ceea ce aflam din micile buletine periodice ale lui Barry, nici altcineva.

– Nu vi se pare ciudat asta?

– Nu în mod deosebit. Gil fusese marele lui prieten. Niciodată nu-i păsase prea mult de ceilalţi.

– Dar dumneavoastră eraţi prietena lui de mult mai multă vreme. Nu e ciudat că v-a părăsit pe dumneavoastră? Şi atît de total?

– A suportat foarte greu moartea lui Gil. Dintre noi trei,

cred că pe el l-a afectat cel mai mult. Era un om distrus. Acesta este un alt motiv pentru care nu aş fi putut să mă căsătoresc cu el.

În vocea ei se strecurase o uşoară duritate, pe care Slider o înregistră pentru o analiză ulterioară. Bietul Dick fusese din nou prins nepregătit.

Dar atunci doamna Forrester era deja un legist de succes şi, probabil, destul de bine plasată material, în timp ce Dick Neal era doar un fost pompier, care îşi luase o slujbă ca paznic. Da, ar fi fost o mezalianță, din punctul ei de vedere.

O nepotrivire la scară mare. Oare se săturase de pretendentul ei credincios şi îl alungase şi pe el prin diverse aluzii?

– Deci, odată ce Dick s-a căsătorit, nu ați mai avut nici un fel de contact cu nici unul dintre foştii lui colegi, cu excepția telefoanelor de la Barry Lister?

– Şi bietul Cookie, bineînțeles, dar asta nu datorită mie. Eleanor era ținta lui.

Se posomorî.

– Nu eram prea încîntată de ideea de a deveni soacra lui, vă asigur.

– Jim Sears o curta pe fiica dumneavoastră?

Ea zîmbi.

– Aveți un vocabular încîntător de demodat, inspectore. Jelit şi curtat. Îmi imaginez că vă aşteptați ca viitorul dumneavoastră ginere să vă spună „domnule“, cînd va veni prima dată în vizită.

– Desigur, zise Slider şi zîmbi şi el. Dar cînd „a venit prima dată în vizită“ John Sears? Probabil că era cu destul de mult mai în vîrstă decît fiica dumneavoastră.

– Cu şapte ani. Nu era o diferență prea mare, cred, dar el avusese deja o căsătorie eşuată. Nu era ce voiam eu pentru unica mea fiică. De fapt, nici nu ştiam că ea îl priveşte altfel decît pe un unchi. Avea obiceiul să vină şi să-mi repare diverse lucruri, aşa cum am spus, atunci

cînd ne-am mutat aici, dar l-am descurajat cu amabilitate şi a încetat, după o lună sau două. Apoi nu am mai auzit nimic despre el ani de zile.

Slider îşi înclină capul.

– Şi cum a reapărut în scenă?

– Ei bine, Eleanor s-a dus şi a făcut VSO[1], după notele maxime obţinute. Patru ani într-un sătuc, în Israel.

După tonul vocii ei, ar fi putut fi, la fel de bine, patru ani în Halloway.

– O pierdere teribilă a acelei educaţii. Şi apoi, cînd s-a întors, a spus că voia să intre în brigada de pompieri şi să meargă pe urmele tatălui ei. Am fost furioasă – era ca şi cu Dick, din nou. Cu creierul şi aspectul ei, ar fi putut face orice dorea. Dar, în cele din urmă, a trebuit să o las să o facă. Speram că va descoperi că nu era potrivit pentru ea. Dar apoi, prima persoană pe care a întîlnit-o la secţie a trebuit să fie Cookie.

– El era la secţia Ealing?

– Aşa este. De unde ştiţi?

– Adresa lui era în Ealing, aşa că am presupus că lucra în cea mai apropiată secţie. Fiica dumneavoastră încă mai locuia aici?

– Nu.

Foarte scurt.

Slider aşteptă în tăcere şi ea explică, cu o neplăcere vizibilă.

– Ne certaserăm îngrozitor în legătură cu afacerea asta cu pompierii şi ea plecase şi îşi luase un apartament. Oh, ne-am împăcat după o vreme, şi presupun că, oricum, era vremea să aibă un loc al ei. Şi-a luat un apartament în Northfields şi a intrat la secţia Ealing – şi acolo

1. Voluntary Service Overseas = Serviciul de voluntari pentru forţele din străinătate.

era Cookie. Înainte să apuc să-mi trag respirația, începuseră să iasă împreună şi să vorbească despre căsătorie.

– Nu erați de acord cu asta, nu?

– Nu conta dacă eram sau nu de acord. Ea avea douăzeci şi trei de ani şi putea face ce dorea, spuse ea încordată.

– Douăzeci şi trei de ani este o vîrstă foarte fragedă, zise Slider. Se fac o mulțime de greşeli la vîrsta aceasta.

Ea cedă presiunii interne.

– Am încercat să-i spun că îşi distrugea viața, dar nu voia să mă asculte! El nu avea nici o perspectivă, nici o educație şi ratase deja o căsnicie. Înainte să-şi dea seama, ea avea să devină una din acele gospodine obosite, aşteptînd pe la uşile doctorilor, cu o duzină de țînci mucoşi în urma ei.

Sesiză că ridicase glasul şi se controlă, cu un efort evident.

– Dar ea se hotărîse şi eu nu voiam să o înstrăinez şi mai mult. Aşa că nu am mai spus nimic.

Oftă.

– Şi cît de bucuroasă am fost, în final, că nu am făcut-o. A avut nevoie de tot sprijinul meu, biata copilă, cînd el a fost ucis în modul acela îngrozitor.

– Da, am citit despre asta. I-a fost zdrobit capul, nu?

– Cînd se întorcea acasă, de la cîrciumă. Nu voiam să se căsătorească, dar nu i-aş fi dorit niciodată asta.

– Fiica dumneavoastră nu era cu el în noaptea aceea?

– Nu, Slavă Domnului! A fost şi aşa destul de rău.

– Da, ar fi putut fi suficient ca să o facă să-şi schimbe slujba.

– Am sperat că o va face, dar ea nu a schimbat decît secțiile. S-a mutat la Hammersmith şi acolo este şi acum. Speram că se va întoarce şi va locui din nou aici, dar ea a spus că nu ar fi mers. Poate că avea dreptate. Are casa ei, în Riverside Gardens şi ne vedem din cînd în cînd. Nu

suficient de des, după cît aş vrea eu, dar ea are viaţa ei proprie, şi eu o am pe a mea.

– Dar sînteţi din nou în termeni buni?

– Oh, da. Ţinem legătura.

Acel răspuns părea să lase de dorit în ceea ce privea sinceritatea. Sunase ca şi cum între ele ar mai fi existat unele resentimente. Doamna Forrester probabil că nu reuşea să nu-i dea de înţeles fiicei ei cît de dezamăgită era de ea. Ceea ce fiica probabil că ştia destul de bine, comparîndu-şi cariera cu aceea a mamei, puternice şi pline de succes.

– Am înţeles că i-aţi telefonat domnului Lister ca să-i comunicaţi moartea lui Dick Neal? Dumneavoastră de unde aflaserăţi? De obicei el vă telefona, nu?

– Am citit în *Hammersmith Gazette*, zise ea prompt. I-am telefonat lui Barry să văd dacă avea mai multe informaţii, dar el nu auzise deloc de asta. Era evident că filiera informaţiilor nu mergea în cazul lui Dick. Dick s-a separat singur de toată lumea, cînd s-a căsătorit.

– Nu aţi mai avut nici un contact cu Dick în toţi aceşti ani?

– Am spus-o deja.

– Dar la înmormîntarea lui Jim Sears? Nu v-aţi dus?

– Nu. Nu-mi plac înmormîntările. Dar nici Dick nu a fost. De ce s-ar fi dus? Lucraseră împreună cu zece ani în urmă şi asta era tot. Dumneavoastră ţineţi legătura cu toţi foştii colegi?

– Nu, sigur că nu. Dar în cazul acesta – el ţinuse atît de mult la Eleanor. O privise crescînd. Probabil că era ca un unchi pentru ea. Iar Sears era logodnicul ei. Ar fi fost de aşteptat să meargă acolo.

– Cred că nici nu a ştiut despre asta. Dick nu o mai văzuse pe Eleanor de cînd avea doisprezece ani, spuse ea tăios. De atunci nici măcar o felicitare la aniversări nu-i mai trimisese. Mă îndoiesc că ar fi recunoscut-o, dacă s-ar fi întîlnit pe stradă.

– V-a vorbit Barry Lister despre moartea altor colegi ai soţului dumneavoastră?

– Nu. De ce ar fi făcut-o? Cred că supraestimaţi legătura lui cu mine şi interesul meu în această problemă. Am primit în fiecare an o felicitare de Crăciun de la Barry şi cîte un telefon ocazional, dar vă asigur că toate contactele dintre noi au fost numai la iniţiativa lui şi pentru binele lui. Era un pensionar care nu avea nimic de făcut şi ducea dorul slujbei lui. Zilele mele ca soţie de pompier sînt mult-mult în urmă şi vă asigur că nu le simt deloc lipsa.

– Dar Dick? Lipsa lui o simţiţi?

Ea îl privi un moment lung.

– Este un foc în întuneric sau o presupunere hazardată? Nu, nu-i simt lipsa, dar îmi lipseşte ceea ce eram noi împreună. Nu am regretat niciodată că m-am măritat cu Gil şi nu cu el. Ar fi fost un soţ groaznic şi viaţa mea ar fi fost mohorîtă. Dar...

Ezită o clipă şi continuă:

– Cred că o femeie simte întotdeauna o afecţiune specială pentru prima ei dragoste, mai ales cînd aceasta este şi primul ei bărbat. Eram tineri şi fericiţi. Cînd am citit despre moartea lui, am simţit... o mare pierdere.

Pierderea inocenţei, se gîndi Slider.

În viaţa fiecăruia există un moment cînd porţile grădinii se închid în spatele nostru şi cînd îţi dai seama că, din acel moment, plăcerea pe care o considerai întotdeauna garantată, trebuie obţinută acum prin muncă.

Joanna o spusese odată – un citat de undeva, dar el nu ştia de unde: „Înainte, un singur lucru greşit strica toată ziua; după aceea, un singur lucru bun şi întreaga zi este fericită."

Acesta era mesajul fotografiilor, bineînţeles.

În trecutul fotografic, toate zilele erau însorite, toate feţele erau zîmbitoare.

Ea ar fi trebuit să se mărite cu Neal de la început, înainte să fie izgoniţi din Eden.

Dar drumul spre Iad este pavat cu şanse ratate şi nici o datorie nu scapă nepedepsită.

Nostalgia nu mai este ce era, concluzionă el oftînd.

– Interesant, spuse Atherton. Foarte, foarte interesant. Şi ce concluzie ai tras despre ea, pînă la urmă?

– Nu sînt sigur, zise Slider, privind în ceaşca de ceai.

Cantina începuse să folosească acele pliculețe cu ață, ceea ce însemna că trebuia să le ții întotdeauna atîrnînd pe farfurioară, nişte *corpus delicti* dezgustătoare, care îți strică toată plăcerea şi lasă mizerii pe fundul ceştii.

– Cred că este o femeie foarte tristă, cu o viață foarte grea. L-a iubit pe Dick Neal, dar a hotărît că el nu era suficient de bun pentru ea, şi amîndoi au fost nefericiți.

– Dacă nu era suficient de bun pentru ea pentru că era pompier, atunci de ce Dumnezeu s-a căsătorit cu Forrester?

– Asta nu pot înțelege. Singurul lucru pe care-l pot crede este că a făcut-o în ciuda lui Neal. S-a căsătorit cu cel mai bun prieten al lui, ca să-l facă gelos şi să-şi ia revanşa.

– Revanşa pentru ce?

Slider ridică din umeri.

– Pentru că a dezamăgit-o, cred. Ea a mers la Universitate şi a reuşit să ajungă cineva, în timp ce el a renunțat şi a devenit nepotrivit. Ea era încă tînără, nu uita – avea doar douăzeci şi unu de ani cînd s-a căsătorit – şi pasiunea poate fi irațională, mai ales atunci cînd este intensă.

– Crezi că erau încă amanți cînd s-a căsătorit ea?

– Nu ştiu. Dar nu prea contează, nu? Indiferent dacă o făceau fizic sau nu, ei erau încă amanți în toate celelalte sensuri. Se vede asta în fotografii. Cred că Forrester era un bărbat al naibii de răbdător.

– Atunci, dacă toată pasiunea exista încă, de ce nu s-a căsătorit cu el, cînd a murit Forrester?

– Presupun că aceeaşi problemă încă exista: el nu era

suficient de bun pentru ea. Ea era încă şi mai sus faţă de el. Cariera ei avansase şi ea avea un venit în plus din moştenirea tatălui ei.

Slider se încruntă.

– Îmi pot imagina un scenariu în care el o cere de nevastă, iar ea spune: „Da, bine, dacă reuşeşti să faci ceva cu viaţa ta. Nu mă mărit cu un paznic".

Atherton se alătură entuziasmat.

– Mîndria lui îl orbeşte. El spune: „Aşa sînt eu. Ori îţi plac aşa, ori las-o baltă".

– Ea îi spune leneş şi lipsit de ambiţie.

– El o numeşte snoabă, se ceartă, lacrimi din toate părţile, ieşire furtunoasă şi uşi trîntite.

Slider oftă.

– Sentimentele rănite pot fi nişte adevăraţi diavoli. Probabil că amîndoi voiau să se împace, dar nu ştiau cum să înceapă.

– De ce şi-a schimbat ea serviciul?

– Aici a minţit, în mod sigur. A spus că Neal a urmat-o pe ea în Hammersmith, dar noi ştim, după date, că nu este adevărat. El a început la Betcon la două luni după ce s-a închis Shaftesbury Avenue, şi şi-a dat adresa ca fiind în Dalling Road. Ea a venit în Hammersmith abia patru luni mai tîrziu.

– Deci ea l-a urmat pe el?

– Poate. Poate că a fost doar o coincidenţă. Dar este posibil şi ca ea efectiv să considere că s-a întîmplat invers.

– Din nou mîndria rănită. Oricum, asta nu îi elimină motivul. Ea este furioasă pentru că lui nu-i pasă suficient de ea că să îndeplinească condiţiile puse de ea pentru căsătorie. În loc să se înalţe şi să se însoare cu ea, el preferă să rămînă un ratat şi chiar se căsătoreşte cu o femeie inferioară, ca să-i facă ei în ciudă. Dacă aşa a făcut el, atunci erau un cuplu cu adevărat adorabil şi se meritau unul pe celălalt.

– Pasiune răsucită, spuse Slider. Este periculoasă. Dar asta îi oferă ei doar un motiv ca să-l ucidă pe Neal, nu şi pe toţi ceilalţi.

– Oh, nu ştiu. Nu voia ca fiica ei să se mărite cu un amărît de pompier, şi cum fata ei era încăpăţînată, singurul mijloc era să-l lichideze. Iar ceilalţi...

– Doar un obicei urît? întrebă Slider ironic.

– Dă-mi o şansă, mă gîndesc. Nu, are sens, cînd te gîndeşti prin cîte a trecut, conflictul, suferinţa emoţională. Totul s-a adunat an după an, transformîndu-se într-o obsesie. Neal a dezamăgit-o, devenind pompier. Soţul ei a părăsit-o, lăsîndu-se ucis cînd era pompier, bătîndu-şi astfel joc de toate sacrificiile ei. Fiica ei îşi trădează intelectul strălucit devenind pompier şi vrînd să se mărite cu un pompier. Doamna Forrester îi urăşte pe toţi, din ce în ce mai mult, pe măsură ce viaţa ei goală i se derulează în faţă. Cel mai mult îi urăşte pe pompierii ei particulari, „amicii" soţului ei, a căror societate a preferat-o Dick în locul ei, insulta finală, şi care l-au lăsat pe soţul ei să moară. Vrea să-i ucidă pe toţi.

– La atît de mult timp după eveniment?

– Totul s-a acumulat. Dar Sears tocmai se întorsese în scenă, vrînd o căsătorie cu fiica ei. Este evident că asta a declanşat totul. Stimulul acut suficient ca să o împingă la crimă. L-a ucis pe el, iar apoi ceilalţi au urmat uşor. A început un plan elaborat de a-i lichida pe toţi, lăsînd la urmă, cum a spus Norma, cel mai bun articol.

– Crimele devin din ce în ce mai elaborate în timp, medită Slider. Începînd cu o simplă izbitură în cap şi terminîndu-se cu ridicol de elaborata înscenare a sinuciderii lui Neal.

– Şi există şi gelozia sexuală, de care aveam nevoie ca să explicăm acel anumit scenariu. Nu numai că l-a ucis, l-a demasculinizat.

– Asta dacă a fost o serie de crime.

– Eşti prudenţa personificată.

– Încerc doar să ghicesc ce va spune lordul şi stăpînul nostru. Şi, bineînțeles, încă mai trebuie să dovedim totul.

– Alibiul ei este doar pentru duminică seara. Ar fi putut ajunge la motel, ca să-l ucidă pe Neal la ora două noaptea. Ceea ce trebuie să aflăm este unde se afla ea cînd au fost uciși Webb şi Sears, dar asta nu va fi uşor, după atîta timp. Mai vrei o ceaşcă de ceai?

Atherton se ridică şi Slider îşi împinse şi el scaunul în spate.

– Nu, mulțumesc. Mă duc acasă. Trebuie să mă gîndesc puțin, să lămuresc toate acestea în capul meu.

Bineînțeles, Joanna era plecată, se gîndi Atherton. El, unul, trebuia să vadă dacă o putea convinge pe Polish să-i permită să o scoată în oraş, pentru cină.

Exista acel minunat restaurant evreiesc, pe Finchley Road, unde făceau o supă de pui cu care puteai petrece o săptămînă blocat în lift, fără să te plictiseşti. Polish trebuia hrănită – cel puțin asta era scuza lui. Iar după aceea, înapoi la căsuța lui, pentru o cafea, un coniac şi o muzică sexy rusească.

Seara asta putea fi memorabilă, se gîndi el. Şi va face tot posibilul să nu se gîndească la şeful lui, care mergea cu maşina spre sălbăticia cenuşie din Ruislip şi spre brațele osoase ale lui Irene – fructele unei căsnicii pripite. Slider era o lecție vie pentru Atherton.

Îşi dorea doar să nu-l fi plăcut atît de mult, aşa încît să poată aprecia faptele fără amestecul sentimentelor.

Plecînd, Slider dădu peste O'Flaherty, care se revărsa în camera de gardă, discutînd cu Nicholls, comandantul gărzii.

– Ah, Billy!

Omul Cavernelor se răsuci şi îl prinse. Mirosul berii *Guinness* de noaptea trecută plutea în jurul lui ca o miasmă, ieşind din porii lui şi parfumîndu-i chiar şi transpirația.

– Am o informaţie mică şi curioasă pentru tine. Tocmai vorbeam cu Nutty despre ea.

Slider se opri fără să vrea. Cu toate informaţiile noi, capul lui era periculos de plin şi deja aproape de revărsare.

– Este în legătură cu cazul?

– Ai încredere în mine, îl invită Fergus. Ţi-aş irosi eu timpul?

Slider prinse privirea lui Nicholls peste umărul larg şi Nutty înclină din cap, fără să se angajeze cu ceva.

– Am fost la *Shamrock Club* aseară, să văd dacă pot vinde ceva bilete, începu Fergus, în stilul „a fost odată", şi ghici pe cine am văzut acolo.

– Hedy Lamar? Richard Nixon? Dalai Lama?

– Pe nimeni altcineva decît pe prietenul nostru Gorgeous George Verwoerd. Acum, m-am gîndit în sinea mea, ciudat loc în care să găseşti un tip ca el, fără nici un pic de sînge irlandez în vene...

– Eu credeam că toată lumea are un strop de sînge irlandez, interveni Nutty. Cum de l-au ratat oamenii tăi?

Fergus îl ignoră.

– Aşa că l-am întrebat pe Joe Doyle şi el mi-a spus că Gorgeous George era bine cunoscut acolo. Şi, ceea ce este şi mai important, îl văzuse de cîteva ori vorbind cu Richard Neal.

– Gorgeous mi-a spus că nu îl cunoştea pe Neal.

O'Flaherty îşi înclină capul.

– Stai să-ţi spun. Joey era foarte deranjat de chestia asta şi cred că de aceea mi-a trimis mesajul acela de dragoste...

– Dacă avea ceva de spus, putea să-mi spună mie, zise Slider. Sau unui membru al Departamentului.

– Ah, Bill, nu mă lua tare. Ştiam că nu avea să-ţi spună ţie. Eu şi Joey ne cunoaştem de mult timp. Am cunoscut-o pe mama lui, în ţara bufniţelor, şi i-am făcut şi lui un serviciu cînd era tînăr. Băgase mîna în tejgheaua

barului la care lucra – oh, nu era un băiat rău: luase puțin şi avea de gînd să-i pună la loc, numai că a fost prins înainte să aibă ocazia. Ei bine, eu îl cunoşteam pe şef şi l-am convins să ia banii şi să renunțe la acuzații, de dragul mamei lui. Oricum, concluzia este că Joey ține întotdeauna ochii deschişi, ca să mă ajute.

– Da, înțeleg, oftă Slider. Nu ştiu de ce ne mai deranjăm să venim la muncă. Ar trebui să te lăsăm pe tine să te ocupi de munca detectivilor.

– Este o ofertă tentantă, Bill, spuse Nicholls serios.

– Vrei să nu mă mai întrerupi? interveni Fergus cu hotărîre. Du-te şi joacă-te cu cheile în altă parte. Ascultă, Billy, ți-i aminteşti pe băieții Neary?

– O'Mafia? Cine-i poate uita? Cea mai mare apropiere pe care a avut-o vreodată Shepherd's Bush cu Chicago. Ne-au făcut zile fripte, cît a durat. Nu-mi spune că s-au întors.

– Micky şi Hughie sînt încă înăuntru, iar Johnner şi Brendan s-au întors la Dublin, după cum ştii. Dar cel mai tînăr, Colum, a ieşit de la Scrubs, acum vreo şase luni.

– Probabil că nu iese la vedere, nu am auzit nimic despre el, zise Slider.

– Desigur. Şi eu am auzit doar ieri, cînd mi-a spus Joey Doyle. Îți aminteşti că Colly Neary a primit doar douăsprezece luni, pentru că nu era la fel de mult implicat ca frații lui mai mari?

– Da, îmi amintesc. Nu am fost niciodată convins de fața lui nevinovată.

– Aveai dreptate, spuse Nicholls.

– Da, dar ştii cum este în familiile irlandeze, zise Fergus apologetic. Colly este copilul şi Micky şi Hughie jură întotdeauna că el nu a avut nici un amestec, decît marginal. Dar Joey Doyle spune că de cînd a ieşit Colly, acesta a fost trimis de frații lui dinăuntru, ca să construiască din nou întreg imperiul, pentru ieşirea lor: protecție, loterii, împrumuturi de bani, toată afacerea.

– Oh, Dumnezeule! Viața este atît de monotonă, spuse Slider.

– Aşteaptă puțin. Nu ai auzit ce e mai frumos, îl avertiză Nicholls.

– Ştim că Gorgeous George fusese implicat cu frații Neary ultima dată, chiar dacă nu am putut să o dovedim. Iar acum este în relații destul de bune cu Colly Neary şi începe să devină interesant că prietenul tău Neal stătea de vorbă cu omul nostru – şi că Joey Doyle l-a văzut o dată, băgînd în buzunar o cantitate destul de serioasă de bani, pe care crede că George tocmai i-o strecurase. Ce zici?

Slider privea fix, încercînd să înțeleagă.

– Doyle crede că Neal lucra pentru băieții Neary, cu Gorgeous George ca om de legătură? întrebă el neîncrezător.

– Nici o şansă, spuse prompt Nicholls. Băieții Neary or fi ei ticăloşi, dar nu sînt sinucigaşi. Nu lucrează niciodată cu amatori.

– Nici nu am spus asta, zise O'Flaherty. Joey presupune că Neal împrumuta bani, nu cu înțelepciune, dar mulți. Şi nu puteau fi de la Gorgeous – el nu ar împrumuta nici o sorbitură de apă unui om care se îneacă – aşa că el trebuie să fi fost doar intermediarul. Iar dacă O'Mafia îl căuta pe Neal pentru bani şi el nu-i avea...

– Starea lui financiară era din ce în ce mai disperată, zise Slider. Dacă a împrumutat de la Neary şi ajunsese în punctul în care ei considerau că nu poate plăti sau că nu vrea...

– Nu aveau altă soluție decît să-l lichideze, încheie Nicholls.

Slider se încruntă.

– Dar în stilul ăsta? Ştiți cum a fost găsit, nu?

O'Flaherty ridică din umeri.

– S-ar putea ca asta să fie doar o glumă. Dacă Gorgeous a făcut contractul, el e un tip foarte ciudat.

– Sînt o mulțime de „dacă“, zise Slider cu îndoială.

– În regulă, dar ascultă, Webb, victima din hambarul de la Harefield, nu avea şi el multe datorii? Şi frații Neary nu aveau o cîrciumă în Newyear's Green, la nici un kilometru de hambarul în care a fost ucis Webb?

– Da, aşa este, spuse Slider şi îl privi pe Fergus obosit. Ştii ce ai de făcut, nu? Tocmai ai adăugat ceva confuziei şi ne-ai dat încă o mie de lucruri pe care să le verificăm.

– El lucrează pe o schemă de creație individuală, preciză Nicholls.

– Dacă vei cumpăra două bilete la Wetherspoon's Spectacular, uit că ți-am spus vreodată ceva, se oferi Fergus. Apare şi Nutty, adăugă el tentant. O joacă pe Maica Stareță.

– *Climb Every Mountain* al meu va doborî casa, zise Nutty.

– Poate în sens literal, adăugă Fergus.

Slider ridică din umeri.

– Nu, mulțumesc. Nici măcar pentru o viață liniştită nu o să stau să-i văd pe cei din grupa D îmbrăcați în călugărițe şi cîntînd *How do you solve a problem like Maria?* în măsura doi şi jumătate.

– Eşti un ticălos mizerabil, asta eşti, spuse Fergus, sprijinindu-se de uşă. Şi asta după ce îmi consum timpul prețios ca să vin să-ți spun asta. Trebuie să mă întorc la biroul meu.

Îl privi compătimitor pe Slider.

– Măcar o să-ți dea o şansă cu God Head. Lui îi plac bandele şi ascunzătorile, raidurile la răsărit şi altele de genul acesta. Îi amintesc de zilele cînd era în uniformă. Nu era niciodată mai fericit decît atunci cînd izbea o uşă cu pantofii lui mărimea unsprezece.

– Ştiu. Numai că nu vreau să se dovedească a fi Gorgeous George, asta e tot. Nu pot să mă abțin să nu-mi placă de el.

– Ai un gust al naibii de ciudat, băiete, observă Fergus, în timp ce Slider pleca.

Deci, acum, avea două scorpii care alergau, se gîndi Slider în maşină, îndreptîndu-se spre casă. Şi care alergau în două direcţii diferite. Dar nu era nici o îndoială că banda avea să-i pară mult mai tentantă lui Head, decît lumea pasiunii răsucite.

Trebuia să cerceteze. Dacă Gorgeous George îi dăduse într-adevăr bani lui Neal, atunci Neal avea probleme mari. Faptul că cîrciuma familiei Neary se afla în apropierea hambarului din Harefield se putea dovedi o pură coincidenţă. Dar dacă amîndouă crimele erau conectate, ceea ce părea copleşitor de posibil, iar Gorgeous era în apropiere în ambele ocazii, cu sau fără familia Neary, avea să-i vină greu să-l lase deoparte.

Apoi, mai era şi Marsha Forrester. Avea o senzaţie neplăcută în legătură cu ea. O femeie puternică, pasionată, inteligentă – foarte capabilă din punct de vedere intelectual să plănuiască crimele, şi din punct de vedere emoţional, să dorească să le comită. Iar contactul ei cu Barry Lister însemna că putea să ţină socoteala victimelor şi să aştepte pînă cînd le venea rîndul.

Barry nu fusese ucis pentru că avea nevoie de el pentru informaţii.

Se încadra perfect în tablou, dar avea să fie foarte greu de dovedit. Şi îşi dorea să nu fi văzut toate acele fotografii. Goliciunea vieţii ei şi forţa puternică ce o condusese prin ea şi îi crease propria singurătate îl afectau profund. Trebuia să-şi amintească de viaţa distrusă a lui Richard Neal, de foamea lui ce nu putea fi potolită şi de moartea lui bestială, demnă de milă, ca să nu aibă prea multă compătimire pentru ea.

Gîndurile i se filtrau, pe măsură ce Western Avenue se derula pe lîngă el. Un autocar roşu trecu pe lîngă el şi mintea i se întoarse spre acesta, ca un cîine adormit care

dă din coadă cînd îl strigi pe nume. Toate acelea erau maşini-Joanna pentru el. Dumnezeule, ce dor îi era de ea! De ce nu se putea întoarce la ea, în loc să meargă în Ruislip? Acolo nu îl dorea nimeni. El era doar un element exterior, o neplăcere, ca bărbații care se întorc acasă după război şi descoperă că soția şi copiii s-au descurcat foarte bine fără ei. Aveau să-i simtă lipsa, dacă pleca? Cu cît făcea mai repede ruptura, cu atît era mai bine pentru toată lumea. Să încheie odată acea agonie.

Dacă Joanna nu ar fi plecat, poate că ar fi făcut-o chiar atunci, în seara aceea. Avea starea de spirit necesară. Dar nu putea să o facă, dacă după aceea nu se putea duce la ea. Trecu pe lîngă el gîndul că ar fi putut să o facă oricum, şi după aceea să se ducă să stea la Atherton sau chiar la un hotel, pentru noapte; că, psihologic vorbind, ar fi fost chiar mai bine să o facă atunci cînd Joanna era plecată. Lăsă gîndul să treacă respingîndu-l fără să-l testeze. Dacă ea nu ar fi plecat, iar el nu ar fi fost în mijlocul unui caz serios...

Îşi găsi copiii stînd unul lîngă celălalt pe canapea, mîncînd Hula Hoops şi uitîndu-se la un joc televizat, găzduit, observă el aproape cu neîncredere, de Bruce Forsyth. Mîinile lor se mişcau visătoare înainte şi înapoi, de la pachet la gură, iar fălcile lor mestecau încet şi într-un ritm perfect bucățile tăiate de cartofi prăjiți. Îi aminteau de un cuplu de anemone de mare de pe Great Barrier Reef, tulburate doar de mareele Oceanului Pacific.

– Bună, zise el. Unde este mami?

Trecură cîteva clipe înainte ca vorbele lui să pătrundă şi să ajungă la ei, în cavernele lor submarine, lipsite de soare.

– În salon, reuşi Matthew să articuleze pînă la urmă, fără să-şi întrerupă ritmul de hrănire. Face, ştii tu...

Urmă o pauză lungă, înainte ca ultimul cuvînt să plutească pe verticală şi să izbucnească la suprafață:

– Costume.

– Mulțumesc, spuse Slider cu ironie nedisimulată.

Bruce Forsyth nearătînd, miraculos, nici cu o zi mai în vîrstă decît era, conduse audiența la vechiul lui răspuns familiar. *Frumos!* urlă publicul. Slider reuşi o retragere grăbită spre salon.

– Bună, spuse el din uşă. Cum merge?

Irene era aplecată peste maşina de cusut, care era aşezată pe masa din salon. Peste tot în jur erau mormane de materiale, cutii cu nasturi, tăieturi din reviste, cărți de modă şi liste de instrucțiuni de la Marylin Cripps – recunoscu dimensiunile şi scrisul imprimantei matriceale a PC-ului ei micuț. Acesta avea să fie următorul lucru pe care-l va dori Irene, se gîndi el. Va trebui să se rețină atunci cînd ea îl va cere, să nu facă o glumă, spunînd că ea avusese un PC[1] cu ani în urmă, cînd se căsătoriseră, şi că nu-l folosise.

Ea îşi ridică privirea la auzul vocii lui, şi Slider văzu cu surprindere că era îmbujorată şi agitată, deodată mult mai tînără şi mai drăguță în preocuparea ei.

– Oh, nu mă deranja acum, zise ea fericită. Am prea multe de făcut.

– Nu voiam să te deranjez.

– Ei bine, nu mă pot gîndi la gătit în astfel de momente. Va trebui să te descurci sigur. Copiii au mîncat. Este nişte mîncare rece în frigider. Oh, e şi o pizza în congelator, pe care poți s-o bagi în cuptorul cu microunde. Nu mă pot opri la mijloc.

– Nu-ți face griji, îmi iau singur ceva.

Data viitoare cînd avea să se mute cu Irene, trebuia să se asigure că alături va exista un magazin de semipreparate.

– Tu ce faci aici?

---

1. Personal Computer, dar şi polițist stagiar

– Costumele pentru Gală, zise ea cu o indignare disproporționat de mare, pe care el o recunoscu de la Kate. Sau Kate o luase de la Irene? Mă aşteptam ca măcar asta să-ți aminteşti, chiar dacă nu-ți pasă de nimic din ce fac eu.

– Ştiu că sînt costumele pentru Gală, spuse el răbdător. Te întrebasem la care anume dintre ele lucrezi în clipa asta.

Ea avu grația să roşească.

– Va fi un fel de crinolină, ceva gen Charles Dickens. Este o scenă din *Bleak House,* cred.

– Nu au spus asta la televizor, cu puțin timp în urmă? întrebă el.

„Să te interesezi“, spunea mama lui. Ea se pricepea atît de bine la asta – punea exact întrebările potrivite unor rude sau cunoştințe plictisitoare, aşa încît ei puteau dezvolta un subiect în care erau experți.

Trucul mamei mersese cu Irene. Ea îl privi încîntată.

– Da, aşa este, cu Diana Riggs în rolul lui Lady Cum-o-cheamă, zise ea. Bineînțeles, e mult de muncă, cu toate acele onduleuri şi crețuri, cu mînecile bufante şi toată dantela care va trebui cusută manual, ca să stea aşa cum trebuie. O singură rochie de acest fel îmi va lua zile întregi, adăugă ea cu o mulțumire adîncă.

Slider simți între coaste o tristețe ca o indigestie slabă. Ea cerea atît de puțin de la viață şi chiar şi acel puțin îi fusese refuzat pînă atunci. Iar acum, cînd îl avea, trezea în el o milă adîncă şi nedorită.

– Bineînțeles, continuă ea cu mîndrie, Marilyn a spus că nu trebuie să mă străduiesc atît, căci costumele vor fi văzute de la distanță, dar i-am spus că nu mă deranjează să fac aşa ceva. I-am spus că, de fapt, mi-ar veni mai greu să dau rasol. Aşa sînt eu. Dacă fac un lucru, atunci trebuie să fie perfect.

Aceasta era o imagine remarcabil de nouă a caracterului ei, pe care el nu o mai văzuse niciodată pînă

atunci. Nu ştia cum să reacţioneze, dar asta nu era o problemă, pentru că ea nu voia ca el să-i răspundă, ci doar să o asculte şi să o admire.

– Şi, oricum, i-am zis, nu se ştie dacă familia regală nu va dori să vină în culise după aceea şi să dorească să i se prezinte o parte din costume şi atunci, doar n-ai vrea să fie făcut ceva de mîntuială, nu? Aş muri de ruşine dacă un membru al familiei regale mi-ar vedea munca de aproape şi ar considera că lasă de dorit. „Dar, mi-a spus ea, dacă o faci tu, Irene, atunci va fi perfect."

– Chiar aşa, zise Slider, simţind că i se oferise o pauză tentantă. Eşti o bună croitoreasă, toată lumea ştie asta.

Ea zîmbi şi obrajii îi deveniră roz. Practic făcea gropiţe, observă el.

– Ei bine, este adevărat, sînt, admise ea ca şi cum cineva ar fi contrazis-o. Toată lumea îmi spune mereu cît de frumos îmbrăcam copiii, cînd le făceam hăinuţe sau alte lucruri de genul acesta.

Aşa spuneau? se miră Slider, căutînd prin terenul nefamiliar un semn pe care să-l recunoască. Cine era „toată lumea"? Din cîte ştia el, ea nu avusese niciodată vreun contact social cu alte mame şi nu-şi putea imagina cine altcineva ar fi discutat despre hainele copiilor. Îşi dădu seama că soţia lui se angajase în rescrierea propriei vieţi, aşa încît aceasta să se potrivească noilor cunoştinţe. De ce îl făcea asta să simtă nevoia de a-şi tăia gîtul şi a termina odată cu viaţa?

– Ei bine, sînt foarte fericit că, în sfîrşit, eşti apreciată, spuse el.

Ea era într-o dispoziţie atît de bună, încît probabil că era un moment bun ca să-i spună vestea că nu va veni acasă a doua zi.

– Apropo, mi-e teamă că mîine am de lucru, anunţă el apologetic, dar ea se întorsese deja la cusut, şi el se adresa creştetului capului ei.

– Oh, nu am timp să mă gîndesc la asta, zise ea indiferentă. La prînz trebuie să trec pe la Marilyn petru o şedință de lucru şi mă aştept să dureze toată după-amiaza. Pregăteşte un bufet pentru noi toți şi a spus că putem merge şi cu copiii, dacă vrem. Au o grădină uriaşă, aşa că toți copiii se pot juca împreună, cît timp noi avem treabă. Sînt atît de încîntată că Matthew va avea ocazia să-l cunoască pe micul Edward Cripps. Este un băiat atît de bun şi exact genul de prieten pe care mi l-am dorit întotdeauna pentru Matthew. Nu mi-a plăcut niciodată acel Simon cu care stă toată ziua.

Edward Cripps mergea la *Eton*, reflectă Slider, în timp ce Simon avea adenoizi, păr roşu şi o mamă care muncea. „Ghinion, fiule." Se retrase încet, ca o pisică care tocmai a văzut coşul de călătorie scos din dulap, iar Irene nici măcar nu remarcă plecarea lui. Era un lucru bun că înscrierea la *Eton* nu era doar o problemă de bani, se gîndi el îndreptîndu-se spre bucătărie şi spre delicioasa pizza înghețată, altfel ar fi descoperit cît de curînd că el o dezamăgise.

15

O mîncare mai bună servită rece

După ce descoperise printr-un telefon dat de dimineață că era în ziua ei liberă, Slider se duse să o viziteze pe Eleanor Forrester în apartamentul ei de pe Riverside Gardens. Era un bloc victorian, din cărămidă roşie aspectuoasă şi piatră albă, format din ceea ce se numeau de obicei apartamente de serviciu. Astfel de blocuri erau numite în mod uzual Something Mansions. Apartamentele erau întunecate şi grandioase în interior şi costau, din cîte

ştia el, o chirie frumuşică. Riverside Gardens, ce minune, se afla efectiv în lungul rîului, chiar pe lîngă Hammersmith Bridge şi domnişoara Forrester avea un apartament la ultimul etaj, cu o vedere splendidă peste Tamisa, spre terenul de sport al şcolii, care, printr-o planificare neobişnuit de inteligentă, ferise malul apei de renovare.

Ea nu-şi putea permite asta din salariul de pompier, se gîndi Slider, în timp ce o urma în salon. Probabil că moştenise ceva de la bunicii ei.

În contrast cu lumina strălucitoare reflectată de rîu, din afara camerei, înăuntru era extrem de întuneric şi avu dificultăţi pentru moment în a zări ceva. După ce ochii i se obişnuiră, văzu că pereţii era acoperiţi cu un tapet stil victorian, cafeniu-închis, cu un model de flori mici, maronii. Rama tapetului, soclul, stinghia înconjurătoare, uşa şi ramele ferestrelor erau toate vopsite în maroniu şi exista şi un cămin mic, înconjurat cu lemn închis la culoare.

Covorul avea un model vechi din umbre de culoarea ciocolatei, cafelei şi cremei. Pe el erau trei scaune de piele şi sub fereastră se afla o masă, flancată de două fotolii *Windsor*. Dacă la asta adăugai faptul că masa şi poliţa de deasupra căminului erau acoperite cu huse de pluş roşcat cu franjuri, întregul efect era încîntător, foarte potrivit cu stilul clădirii şi extrem de deprimant. Oare cum suporta ea să trăiască acolo? Era ca şi cum ar fi locuit într-un decor de teatru.

Ea îi urmărise cum privea interiorul.

– Vă place? îl întrebă.

– V-aţi străduit destul de mult să o aranjaţi, spuse Slider. Mă întrebam de unde aţi luat tapetul. Arată original.

– Aproape că este, zise ea. Era dedesubt, cînd am răzuit straturile superioare. Era deteriorat, totuşi, din cauza rîcîitului, aşa că am trimis o mostră unei firme specializate în producţia de tapete – *National Trust* îi foloseşte tot timpul – şi ei mi l-au făcut.

Ce inteligent din partea lor că au reprodus uzura, se gîndi el. Sau poate că ea le comandase special?

– Cred că a fost foarte scump.

– A fost, zise ea indiferentă şi apoi, ca şi cum ar fi ghicit motivul curiozităţii lui, adăugă: Bunicul mi-a lăsat destul de mulţi bani şi nu am pe ce altceva să-i cheltuiesc. Totul este original, cu excepţia tapetului.

Slider îşi întoarse atenţia asupra ei. Era mai înaltă decît mama ei, aproape la fel de înaltă ca el – ceea ce nu era mare lucru, bineînţeles – şi avea destul de mult din frumuseţea mamei. Părul era scurt şi şaten închis, tuns destul de neîndemînatic, ca şi cum şi-l aranjase singură, cu un breton ce crescuse prea lung şi aproape că îi atingea ochii. Lăsa impresia că privea de sub el prudentă, ca o pisică sub un gard.

Faţa ei nu era machiată şi poate de aceea părea cam palidă. Îl făcea să se gîndească la Joanna – din nou, fără mare efort – şi îi crea o predispoziţie de a o plăcea. Purta o cămaşă de bumbac largă şi pantaloni de bumbac turceşti, negri, şi era desculţă. Avea degetele de la picioare lungi şi Slider observă că al patrulea deget de la piciorul drept era uşor încovoiat – articulaţia se ridica puţin deasupra nivelului celorlalte, în genul cuiva care îşi arcuieşte degetul mic, ţinînd o ceaşcă de ceai.

– Cu ce să vă servesc? întrebă ea. Ceai? Aţi vrea ceai de mentă? Tocmai voiam să fac pentru mine.

– Nu am încercat niciodată, spuse el prudent şi ea luă afirmaţia lui drept acceptare.

– Bine. Nu va dura decît o secundă – apa din ceainic este deja fiartă.

Afară, pe rîul cenuşiu-maroniu, treceau două şlepuri, şi un autobuz cu două platforme traversa maiestuos podul de deasupra lor.

Pe malul îndepărtat, copacii expuneau un frunziş nou, firav, de un verde incredibil, cu un strat subţire de galben dedesubt, unde o persoană cu spirit public plantase nar-

cise. Frumusețile neschimbătoare ale Londrei, se gîndi el. Dacă geamurile duble nu ar fi fost atît de eficiente, era sigur că ar fi auzit uguitul păsărilor, chiar deasupra ferestrei.

„Mai bine să te uiți afară, decît înăuntru", se gîndi Slider. De ce îl făcea camera aceea să se simtă atît de trist? Oare numai din cauza a ceea ce ştia despre tînăra care locuia acolo? Sau chiar faptul că trăia acolo aşa, absolut singură, o rebelă fără cauză? Fiica lui Gil „Larry" Forrester. Logodnica lui Jim „Cookie" Sears. Amîndoi muriseră şi o lăsaseră.

– Gata.

Se întorsese atît de silențios, datorită picioarelor goale, încît Slider tresări auzindu-i vocea şi se întoarse, simțindu-se prost. Ea aşeză tava pe măsuța acoperită cu pluş, de sub fereastră.

– Vreți să ne aşezăm aici? Atunci veți putea privi rîul. Am văzut că erați fascinat.

– „Unde curge Alph, Rîul Sacru", se auzi Slider spunînd.

– „Prin caverne nemărginite pentru om, spre o mare lipsită de soare", încheie ea pentru el. Şi pe dumneavoastră vă obligau să recitați poezii cînd erați mic?

– Numai la şcoală, răspunse Slider, aşezîndu-se la masă, vizavi de ea. *The Wreck of the Hesperus* şi aşa mai departe.

– Pe mine mă obliga tata, acasă. Spunea că este bine pentru dicție şi pentru intonație. Acum mă bucur că a făcut-o, dar detestam asta pe vremea aceea, pentru că, bineînțeles, nu înțelegeam nici un cuvînt din ce spuneam. „Eyeless in Gaza, at the mill with slaves"[1], declamă ea, brusc.

---

1. Nevăzător în Gaza, la moara cu sclavi

– Din ce e asta?

– Milton. *Samson Agonites*. Minunat pentru declamații, foarte strălucitor şi profund. „Soarele e întuneric pentru mine şi tăcut ca luna, cînd ea părăseşte noaptea, ascunsă în peştera ei liberă... Să trăieşti o viață parțial moartă, o moarte vie!" Ți se învîrte în jurul limbii, nu?

– Foarte veselă, spuse Slider.

Ea zîmbi.

– Serviți ceai.

Turnă în două ceşti drăguțe, scobite. Ceaiul era verde-maroniu şi mirosea ca apa încinsă a rîului.

– Mi-a spus mama că ați fost să o vedeți. Mi-a telefonat ieri, după ce ați plecat.

– Da, zise Slider, pe un ton neutru.

Oare fusese lansat un gen de avertisment? Ochii de vizavi îl priveau cu multă atenție, de sub păr.

– Nu prea înțeleg cu ce credeți că vă pot ajuta eu. Ştiu chiar şi mai puțin decît mama despre asta. Nu v-ați gustat ceaiul.

Slider luă ceaşca şi o duse la buze. Mirosul era grețos şi neademenitor şi descoperi că nu prea dorea să-l atingă. Asta îl făcu să se gîndească, nu pentru prima dată, cum obiceiurile sociale îți uşurau mult treaba, dacă voiai să otrăveşti pe cineva, în cazul în care persoana respectivă era educată corespunzător. Puse ceaşca jos, fără să guste.

– Este prea fierbinte încă, zise.

Ea nu îl încercă pe al ei, urmărindu-l pe Slider, cu un zîmbet uşor pe buze, zîmbet care nu i se reflecta şi în ochi.

– Deci, ce vreți de la mine?

– Fac cercetări în legătură cu moartea lui Richard Neal.

Nu voia ca ea să-l forțeze să fie formal şi să-i permită să se ascundă în spatele acestui fapt. Zîmbi şi spuse cu o voce egală:

– Cum îi spuneați cînd erați mică?

– Unchiul Dickie, răspunse ea mecanic, apoi o roşeață neaşteptată îi pătă obrajii şi se retrase la fel de repede, ca roşeața furioasă a unei caracatițe, atunci cînd îi ridici stînca.

Slider continuă rapid, înainte ca ea să aibă timpul să fugă din nou sub stîncă:

– Era întotdeauna în preajma casei, nu? Avea obiceiul să vă asculte recitînd?

– Nu, asta era doar între tata şi mine, spuse ea. Nu am făcut-o niciodată în fața altcuiva. Tata spunea că era o prostie şi că în felul acesta nu aveam să devin niciodată actriță, dar pentru mine era ceva special, numai pentru el.

– Dumneavoastră voiați să fiți actriță?

– Nu prea. Este doar unul din acele lucruri pe care le spui în copilărie, cum ar fi că vrei să devii o stea în cinematografie.

– Sau un pompier, ca tatăl dumneavoastră?

Lui Slider îi veni în minte o succesiune rapidă de asocieri şi continuă cu o voce calmă:

– Bineînțeles, la secția Hammersmith le puteți combina pe amîndouă, nu?

– Aş putea, dacă ar planifica o piesă serioasă şi nu *Sunetul muzicii*.

– Oh, dumneavoastră nu apăreți în ea?

Slider părea dezamăgit.

– Nu.

– Mare păcat. Sînt sigur că aveți foarte mult talent.

– Am primit critici exagerat de laudative pentru lady Hamilton în *Dearest Emma*, anul trecut, spuse ea repede.

Gura i se curbă în jos.

– Apoi au stricat totul, continuînd cu *Privates on Parade*.

Slider văzuse versiunea filmată. Se gîndi că era o piesă destul de bună. Totuşi, nu era acum momentul să spună asta. Zise:

– Ce fel de lucruri făceați cu unchiul Dickie, dacă nu-i recitați?

Ea îl privi.

– Nu trebuie să-i spuneți aşa. Eu nu o mai fac de ani de zile.

El încercă sinceritatea.

– Scuze. Este foarte dificil să ştii cum să le spui oamenilor pe care nu-i cunoşti, atunci cînd vorbeşti despre ei cu persoane care i- au cunoscut.

– Presupun că aşa e, zise ea inutil.

– Acum cum îi spuneți?

– Este mort, zise ea cu o voce dură. Nu-i mai spun în nici un fel. Oh, Dumnezeule!

– Bine, atunci cum vă referiți la el, atunci cînd vorbiți despre el?

De data aceasta ea nu mai reuşi să scape.

– Dick, cred. Chiar trebuie să vorbim despre el?

– De aceea mă aflu aici. Despre ce ați vrea să vorbim? Despre Cupa Mondială? Despre Cursa de Ambarcațiuni Universitară?

Ea deschise gura şi apoi o închise din nou, surprinsă de grosolănia lui. După aceea zise, cu o voce mai liniştită:

– Îmi pare rău. Presupun că trebuie să vă faceți meseria. Doar că...

– Da?

– Doar că nu îmi face plăcere să mă gîndesc la asta. El e mort şi nimic din ce s-a întîmplat nu mai poate fi schimbat. Acum vreau doar să uit.

– Ce să uitați?

Ea privi în altă parte pentru o clipă şi apoi se uită din nou la el, adunîndu-se.

– Ştiți, nu-i aşa, că el şi mama au fost amanți?

– Înainte ca ea să se căsătorească cu tatăl dumneavoastră.

Ea îl privi fix.

– Şi după aceea.

– Ce vă face să credeți asta?

– Nu cred, ştiu, zise ea răbdătoare.

– Dar erați numai un copil pe atunci. Erați prea mică pentru ca să înțelegeți pe deplin relația dintre trei adulți...

– Copiii nu sînt surzi şi orbi. Ştiu mult mai multe despre ce se întîmplă, decît cred oamenii mari.

– Da, spuse el. Ştiu asta...

– Nu ştiți cum era mama pe vremea aceea. În primul rînd, era foarte frumoasă.

– Este foarte frumoasă şi acum, replică Slider.

Ea îl privi puțin surprinsă, ca şi cum nu s-ar fi gîndit niciodată la asta. Cît de tînără este pentru vîrsta ei, se gîndi Slider. Probabil că tragediile din viața ei îi întîrziaseră maturizarea emoțională. Era ceva foarte interiorizat şi imatur în acel apartament sumbru.

– Ei bine, era frumoasă atunci şi îi plăcea să fie admirată. Toată lumea trebuia să o curteze tot timpul, altfel nu era fericită. Din nefericire, bărbații erau foarte dornici să o facă. Toți cei din *Red Watch* erau îndrăgostiți de ea. La petreceri, toți bărbații se repezeau la ea să-i aprindă țigara sau să-i tragă scaunul să se aşeze.

– O urîți pe mama dumneavoastră pentru asta?

– Nu o urăsc, spuse ea imediat.

Slider aşteptă. Ea continuă:

– Ne-am certat în trecut, de multe ori. Gîndim diferit despre o mulțime de lucruri, dar nu o urăsc. De fapt, îmi pare rău pentru ea. Aşa sînt unele femei. Pur şi simplu nu se pot abține.

Făcu o pauză şi apoi zise, cu o voce foarte diferită, uşoară şi prudentă, ca şi cum ar fi înaintat orbecăind pe un drum neparcurs anterior.

– Ştiți că el l-a ucis pe tata, nu?

– Dick Neal l-a ucis pe tatăl dumneavoastră?

Asta era o pistă nouă. Slider o privi neîncrezător.

– Ştiu ce spun. Nu trebuie să mă ironizați.

– Îmi pare rău. Dar nu aveți de unde să ştiți cu ade-

vărat. Aveați doar opt ani atunci. Nici măcar nu erați prezentă la locul incendiului, cînd a murit tatăl dumneavoastră.

– Cel care mi-a spus a fost acolo.

– Cine anume?

– Jim Sears, zise ea şi îl privi întrebător. Ştiți ceva despre el?

– Mama dumneavoastră mi-a spus că trebuia să vă căsătoriți, dar el a murit. Îmi pare foarte rău.

Ea îi ignoră compătimirea.

– Cît de mult ştiți despre incendiu? Ştiți că Cookie a fost acolo?

– Am citit raportul, spuse Slider. Tatăl dumneavoastră şi Dick Neal au intrat să salveze o bătrînă. Dick a scos-o afară, apoi şi-a dat seama că tatăl dumneavoastră nu îl urmase. S-a întors după el, şi Jim Sears de asemenea. L-au găsit pe tatăl dumneavoastră încurcat în nişte cabluri şi deja mort. Au fost nevoiți să iasă şi să-şi salveze viața.

– Da, aşa scrie în raport. Sună bine, nu? Dar nu aşa s-a întîmplat. Cookie mi-a spus adevărul, ani de zile mai tîrziu, cînd eram logodiți.

– Şi care este adevărul? întrebă el.

Ea îl privi cu îndoială.

– Dacă vi-l spun, o să mă credeți?

– Am vreun motiv să nu o fac?

Ea ezită o clipă şi apoi luă întrebarea ca fiind retorică.

– În regulă. Ei bine, Cookie mi-a spus că era adevărat că Dick şi tata au intrat să o salveze pe bătrînă şi că Dick a ieşit singur. Barry Lister era pompier-şef. El şi-a dat seama că tata era în pericol şi le-a strigat lui Cookie şi lui Gary Handsworth să intre după el. Dar Dick a sărit şi a zis că se întorcea el după tata şi a intrat înainte ca ei să-l poată opri. Nu ar fi trebuit să intre şi a doua oară, ştiți. Nu aşa se proceda.

Slider aprobă din cap.

– Cookie a intrat după el. Barry nu i-a mai permis şi lui Gary să intre. Bineînţeles, toţi ştiau că Dick şi tata erau prieteni speciali, aşa că nimeni nu s-a gîndit că era ciudat că el intrase din nou, deşi nu era conform procedurii.

– Da, înţeleg.

– Cookie era puţin în spatele lui Dick. Cînd a intrat, l-a găsit pe tati aşa cum scrie în raport, cu cablurile în jurul gîtului. Iar Dick era acolo, dar nu făcea nimic, ci doar stătea şi se uita la el. Cookie a spus: „Ajută-mă să îl eliberez" şi a trecut pe lîngă el, ca să ajungă la tati, dar Dick a zis: „ Nu are rost. Am ajuns prea tîrziu". Cookie a pus mîna pe tati şi l-a tras. Dar în acel moment a văzut că nu era doar o încurcătură de cabluri – acestea fuseseră înnodate în jurul gîtului lui la spate, aşa încît să nu se poată elibera singur. Dick l-a tras pe Cookie într-o parte şi a strigat: „Trebuie să ieşim", iar apoi tavanul s-a prăbuşit şi podeaua a început să se surpe, aşa că l-au lăsat pe tati acolo şi au ieşit.

Părea o poveste nebunească. După o clipă sau două, Slider spuse:

– Este posibil să se fi înşelat, ştiţi, în legătură cu cablul. Locul probabil că era plin de fum şi praf şi era un moment de o mare încărcătură emoţională.

– Asta am crezut şi eu prima dată cînd mi-a spus. Dar Dick i-a mărturisit, mai mult sau mai puţin, lui Cookie, după aceea, cînd erau împreună în ambulanţă, în drum spre spital. Mîinile lui Dick erau foarte rău arse şi Cookie suferea din cauza inhalării fumului. Cookie spunea că Dick i-a zîmbit ciudat şi a zis: „Nimeni nu o să te creadă, ştii. Ar fi cuvîntul tău, împotriva cuvîntului meu şi pe mine mă vor crede". Iar Cookie ştia că era adevărat, aşa că nu a spus nimic nimănui, niciodată. Presupun, adăugă ea gînditoare, că în timp a început să spere că se înşelase. Sau că Dick vorbea despre altceva.

– Poate că aşa şi era, zise Slider. Dacă asta este tot ce a spus, nu există nimic concludent. Poate că a vrut să

spună doar că ar fi trebuit să încerce să scoată corpul tatălui dumneavoastră, că şi-au salvat pielea prea repede sau ceva de genul acesta.

Ea părea obosită de acea discuţie.

– Poate, spuse cu indiferenţă.

– De ce credeţi că v-a zis Cookie povestea aceasta?

– Pentru că voia să se căsătorească cu mine. Spunea că nu putea să mă ceară în căsătorie, dacă nu cunoşteam adevărul. Se simţea vinovat că nu îl salvase pe tati sau că nu îl scosese, şi pentru că îl lăsase pe Dick să scape.

– I-a spus şi mamei dumneavoastră?

Întrebarea păru să o surprindă.

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit niciodată – ea nu a pomenit niciodată de asta, în faţa mea. Dar, în definitiv, ar fi putut să o facă?

– Dar Jim Sears era destul de apropiat de ea la un moment dat, nu? Nu avea obiceiul să vină destul de des acasă la dumneavoastră, cînd v-aţi mutat în Hammersmith?

– Ba da. Cred că e posibil să-i fi spus ceva. Şi asta ar însemna că ea...

– Da? o încurajă Slider.

Ea o privi în altă parte.

– Nimic. Nu, nu e posibil ca el să-i fi spus, fiindcă ea mi-ar fi povestit totul cu mult înainte să o facă Cookie.

Slider se îndoia de acea logică, dar zise:

– Presupunînd că era adevărat, de ce ar fi vrut Dick să-l ucidă pe tatăl dumneavoastră?

– Pentru că era îndrăgostit de mama, spuse ea. El şi mama erau amanţi, iar Dick voia să se căsătorească cu ea, dar mama nu voia să ceară divorţul, din cauza ruşinii. Aşa că singura alternativă era să scape de tata.

– Chiar credeţi asta?

Ea nu răspunse direct.

– Cookie o credea, zise ea sec. Oricum, ce alt motiv ar fi putut să aibă?

– Dar mama dumneavoastră şi Dick nu s-au căsătorit, după aceea.

– Din cauza mamei. Ea l-a refuzat pentru că nu era suficient de bun pentru ea.

Se uită la ceaiul care se răcea. Nu băuse deloc din el şi nici Slider, care era foarte fericit din cauza asta.

– Bietul Cookie. Mă întreb acum dacă... credeți că e posibil ca Dick Neal să-l fi ucis pe Cookie? Nu au descoperit niciodată cine a făcut-o.

– De ce ar fi vrut Dick Neal să-l ucidă?

– Ca să-i închidă gura. Cookie tocmai se logodise cu mine. Poate că Dick era speriat că îmi va spune totul – ceea ce a şi făcut, bineînțeles – şi că eu îi voi crea probleme.

– În acest caz, cine credeți că l-a ucis pe Dick? întrebă Slider făcîndu-i jocul.

Ea îşi înălță sprîncenele.

– A fost un act al lui Dumnezeu, nu? Nu aşa spuneți dumneavoastră accidentelor?

– Nu a fost chiar atît de simplu, zise Slider. A intervenit şi cineva mai puțin omnipotent.

Ochii ei se măriră.

– Vreți să spuneți... şi el a fost ucis?

– Aşa se pare.

Ea se gîndi o clipă lungă, cu ochii goi.

– Cred că ar fi trebuit să ghicesc. Dacă ar fi fost un accident, nu v-ați mai afla aici, punînd întrebări, nu?

– Probabil că nu.

Ea se concentră brusc asupra lui.

– Doar nu credeți că mama l-a ucis?

Era un salt interesant al logicii.

– De ce aş crede asta?

– Oh, nu ştiu. Doar pentru că ați fost să vorbiți cu ea, iar acum verificați ce v-a spus, întrebîndu-mă pe mine. Asta mă face să cred că s-ar putea să bănuiți... dar e o prostie, bineînțeles. Uitați de asta, vă rog.

Slider încercă o direcţie nouă.

– Cînd l-aţi văzut ultima dată pe Dick? întrebă el brusc.

– Cred că la înmormîntarea tatălui meu, zise ea indiferentă.

– Oh, sînt sigur că nu este adevărat. Doar nu a tăiat orice relaţie atît de brusc. Probabil că a venit să vă vadă, pe dumneavoastră şi pe mama dumneavoastră, după aceea.

– Nu-mi amintesc. Poate că a venit. Ridică din umeri. A trecut atît de mult timp de atunci.

– Dar cînd v-aţi mutat în Hammersmith? A venit şi în acea casă?

– Nu. Oricum, nu cînd eram eu acasă. Mama obişnuia să se ducă la el, ca să-l vadă.

– Şi cînd v-aţi logodit cu Cookie? Nu l-aţi văzut atunci pe Dick?

Ea păru surprinsă.

– De ce l-aş fi văzut? El şi Cookie nu mai aveau nici o legătură.

– Vă amintiţi ce aţi făcut duminică şi luni, pe 25 şi 26 martie?

– E simplu, spuse ea. Am fost de serviciu. Asta mă scoate din cauză?

Slider zîmbi şi el.

– Aş spune că este un alibi perfect.

Plecă avînd capul mai încărcat ca oricînd. Exista vreun pic de adevăr în acea povestire? se întrebă el. Era posibil ca Neal să-l fi ucis pe Forrester, să nu fi fost un accident tragic? Presupunea că nu exista nici un mod de a şti sigur, Sears şi Neal fiind amîndoi morţi.

Eleanor avusese dreptate în anumite privinţe, în legătură cu mediul – spunînd că Marsha şi Dick erau amanţi, de exemplu. Că Marsha pusese capăt relaţiei, considerînd că Dick nu era suficent de bun pentru ea. Dar

ea spusese că Marsha îl vizita pe Neal, cînd locuiau în Hammersmith, şi asta nu se potrivea cu ce spusese Marsha. Slider nu şi-o putea imagina mergînd pînă la apartamentul din Daling Road, pentru un „număr rapid". Era înclinat să creadă că Eleanor înţelesese greşit acea parte.

Dar dacă Dick Neal îl ucisese într-adevăr pe Forrester, cît de mult trebuie să fi regretat el asta după aceea? Fiindcă nu exista nici o îndoială, luînd acele fotografii drept nişte martori muţi, că între cei doi bărbaţi existase o prietenie adîncă. Dacă pasiunea lui pentru Marsha îl copleşise suficient de mult ca să-şi ucidă cel mai bun prieten, iar după aceea descoperise că o făcuse degeaba, pentru că ea nu îl voia, era un motiv mai mult decît suficient să-i distrugă întreaga viaţă.

Sărmanul Neal. Ce viaţă avusese omul acela, iar faptul că totul era din vina lui nu aducea nici o alinare.

Dacă Neal l-a ucis pe Forrester, Marsha ştia? Oare credea că ei ştiau cu toţii, toţi cei din *Red Watch*, şi i-a ucis pentru complicitatea lor – începînd cu Cookie, care era acolo şi era al doilea în ordinea vinovăţiei, şi păstrîndu-l pe Dick Neal pînă la sfîrşit? Dacă totul era doar o înţelegere greşită din partea lui Eleanor? Ea era atît de mică în perioada incendiului şi probabil că era încă tulburată emoţional, atunci cînd era curtată de Sears. Era foarte probabil să fi apucat de capul greşit al băţului.

Dar, oricum, cum ar fi putut el să demonstreze ceva, ori o variantă, ori cealaltă? Cu cît descoperea mai multe despre acel caz, cu atît avansa mai puţin. Era nevoie să alerge cît de tare putea ca să rămînă nemişcat, cum spunea Atherton uneori.

Între timp, bineînţeles, ceilalţi erau pe teren, căutînd noutăţi despre O'Mafia, pe care iubitul lor conducător ar fi fost foarte încîntat să o găsească la baza tuturor celor întîmplate, cu nişte probe solide ataşate, şi pe Gorgeous George împachetat şi legat cu panglică roz în jurul certificatelor lui. Slider oftă. Avea în ţeastă acea senzaţie inte-

rioară de presiune, provenită din faptul că absorbise atît de multe fapte fără legătură, fapte care nu conduceau nicăieri, rîulețe de apă dispărînd în nisip. Şi acolo, înăuntru, exista şi o melodie, folosind tot spațiul rămas disponibil şi înnebunindu-l. O prinse de coadă cînd trecu şi o ridică să vadă ce era.

„Cum rezolvi o problemă ca Maria?“ Sunetul blestemat al Muzicii. Serviciile Combinate pentru Spectacole de caritate, cu brigada nerăbdătoare de pompieri din Hammersmith. „Ne învîrtim în cerc, se gîndi el. Faptele nu dispar în nisip, ci în propria lor logică.“

Anderson năvăli în biroul lui Slider.

– Ai trimis după mine, şefu'?

– Da, ia loc. Unde este Hunt?

– La telefon. I-am lăsat un mesaj, spuse Anderson.

– Bine. Poți începe fără el. Cum merge? întrebă Slider.

– Am descoperit că Colin Neary şi Gorgeous au fost văzuți împreună la Philimore, pe North-End Road.

– Freddie O'Sullivan, spuse Slider sec. Asta este tot ce îmi trebuie.

– Aveți dreptate, şefu'. Au fost văzuți discutînd încet. Am mai auzit şi că trei dintre ei vor pleca la țară, ca să cumpere o casă.

– O casă la țară? Sună familiar. Continuă.

– Ei bine, eu şi Hunt ne-am dus şi l-am prăjit pe Firearms Freddie, şi el era nervos ca un curcan în decembrie. Ne-am sprijinit puțin pe el şi a dat drumul la cîteva mere vechi, spunînd că se întîlnea cu familia Neary din motive pur sociale – familia Neary, remarcă. Deci, cum ştim că Mickie şi Hughie sînt încă legați, înseamnă că vorbea despre Johner sau Brendan sau de amîndoi, întorşi în Republică şi abia aşteptînd să plece din nou.

– Este posibil, spuse Slider.

– Doar dacă nu mai există şi alți veri pe care nu-i ştim.

– Doamne fereşte.

– Deci, ce deduceţi din asta, şefu'? Noi am presupus că este vorba de ceva destul de mare: Firearms Freddie pentru arme, Gorgeous George pentru maşini şi micuţa casă din preerie, ca bază.

– Care „noi"?

– Eu şi Phil. Credem că seamănă cu un jaf cu atac armat mare.

– Casa nu contează prea mult. Le trebuie o locuinţă şi ştim că ei au preferat întotdeauna spaţiile deschise.

– Totuşi, insistă Anderson, plin de speranţă.

– Da, acceptă Slider. Se pare că ei pregătesc ceva şi, orice ar fi, deja nu îmi place. Aţi găsit ceva despre Neal, în timp ce vă plimbaţi prin Philimore?

Anderson îl privi nedumerit pentru o clipă şi Slider îşi înălţă o sprînceană, răbdător.

– Sper că îţi aminteşti că acesta era scopul exerciţiului, da?

– Da, şefule. Adică nu, nu am reuşit să facem legătura între Neal şi Neary. Dar a fost văzut cu Gorgeous George la *Shamrock,* în seara aceea.

– Mulţumesc. Asta ştiam deja.

– Şi dacă-i punem sare pe coadă lui Freddie, va ceda, mai devreme sau mai tîrziu. Nu poate suporta să fie presat. Nervii lui nu mai sînt la fel, de cînd a explodat o bombă în ascunzătoarea lui şi i-a luat foc părul.

– Nu cred că detectivul superintendent Head va mai aproba vreo oră suplimentară, zise Slider, nici măcar pentru plăcerea de a-l aresta pe Firearms Freddie.

– Ei, nu ştiu, şefu'. Este foarte dornic să găsim ceva despre familia Neary, iar Phil l-a întrebat...

– Cum?

Anderson îl privi studiat de nestînjenit.

– Lui îi telefona – nu am menţionat asta? Domnul Head i-a spus să-l anunţe imediat ce se întoarce.

– Şi tu l-ai lăsat?

Slider puse mîinile pe masă, într-o amenințare moderată.

– Adu-l pe Hunt aici, acum.

– Da, domnule, spuse Anderson. Cred că...

– Acum. Şi să nu părăseşti clădirea înainte să stau din nou de vorbă cu tine.

Hunt se aşeză în fața lui, inexpresiv.

– De-a ce naiba te joci? întrebă Slider.

– Domnule?

– Nu mă lua pe mine cu „domnule“, nenorocit cu două fețe, trădătorule, spuse Slider amabil. Cînd te întorci din misiune, îmi raportezi mie, nu detectivului superintendent-şef. De cît timp eşti în poliție?

– Domnule, domnul Head mi-a cerut să-l anunț cînd mă întorc...

– Am ştiut mereu că eşti un prost, Hunt, dar nu am ştiut că numele tău derivă din argoul rimat.

Asta îi rămase în gît lui Hunt.

– Executam ordinele unui ofițer superior, domnule, spuse el cu încăpățînare.

– Ce făceai? întrebă Slider amenințător.

Ochii lui Hunt tremurară puțin.

– Eu... m-am gîndit că e o misiune specială, domnule.

– Cine te crezi, George Bloody Smiley? Misiune specială! Ştiu ce urmăreşti şi dacă crezi că ăsta este un mod de a obține ceea ce vrei, atunci eşti mai prost decît pari, ceea ce nu aş fi crezut că este posibil. Ascultă-mă, creier de găină. Eu o să fiu aici mai mult timp decît detectivul superintendent-şef Head. Atunci cînd el îşi va obține, în sfîrşit, nasturii strălucitori şi noi, şi va deveni doar un nor de praf la orizont, tu tot în fața mea va trebui să răspunzi.

Hunt îşi privea fix picioarele, dar avea vîrfurile urechilor roşii.

– Chiar crezi că o să te ia cu el în drumul lui spre stele? Cretin patetic. Nimeni nu are loc în firmă pentru

unul care înjunghie pe la spate. Nici domnul Head, nici nimeni.

– Şi atunci ce să fac, dacă mă întreabă? spuse mohorît Hunt.

– Vii la mine şi mă laşi pe mine să rezolv. Nu trebuia să-ţi spun eu asta. Acum poţi să-mi raportezi, aşa cum ar fi trebuit să faci de prima dată. Şi dacă mai faci o dată chestia asta, îţi promit că o să- ţi fac viaţa atît de mizerabilă, încît o să-ţi doreşti să împingi hîrtii, la Interpol. O să fiu lîngă tine şi numai dacă te văd suflîndu-ţi nasul. Ai înţeles?

– Da, domnule, spuse Hunt din nou.

Părea jenat, în sfîrşit. Dar, fiind Hunt, probabil că nu era pe deplin convins că nu era înşelat în stil mare.

Dickson ascultă într-o tăcere impasibilă, dar la sfîrşit un zîmbet lent îi apăru pe faţă, terminîndu-se într-un porţelan alb strălucitor gen Thomas Crapper.

– Acum îl avem, spuse el, aproape chicotind.

– Aşa m-am gîndit şi eu, zise fericit Slider. Slavă Domnului pentru Hunt. Nu credeam că o să spun vreodată asta.

Dickson îi privi într-un fel pe care Slider l-ar fi caracterizat, la oricine altcineva, drept timiditate.

– Îţi mulţumesc că ai venit la mine cu asta.

– În armată ne-au învăţat să nu irosim niciodată muniţia, domnule.

– Tu nu ai fost niciodată în armată.

– Nu, domnule.

Dickson îl privi perplex.

– Eşti un tip ciudat, Bill. Niciodată nu te-am înţeles pe deplin.

– Mulţumesc, spuse Slider cu modestie.

Dickson căută în sertarul biroului şi scoase o sticlă de *Bells*.

– Paharele, în sertarul de sus al fişetului, zise el.

Slider le aduse şi Dickson turnă două măsuri sănătoase, bronzate. Îi întinse un pahar lui Slider.

– Nu am spus-o ca pe un compliment, ştii, continuă el, ridicînd paharul şi contemplîndu-i conţinutul. Oamenilor nu le place ceea ce nu pot înţelege – mai ales în Poliţie. Dar nu trebuie să-ţi spun eu asta, nu? Dacă oamenii nu te înţeleg, ei presupun că-ţi baţi joc de ei, şi asta nu te va face prea popular.

– „A fi popular" nu a fost niciodată numărul unu pe lista mea de activităţi, zise indiferent Slider.

– Vezi, iar începi. Ţi-o spun pentru binele tău, Bill. Eşti un poliţist al naibii de bun, dar dacă nu-ţi schimbi atitudinea, să începi să lustruieşti ce trebuie lustruit, să lingi ce trebuie lins, o să rămîi detectiv-inspector tot restul vieţii.

Slider zîmbi.

– Mulţumesc foarte mult, domnule.

– Renunţ.

Dickson clătină cu tristeţe din cap, ridică paharul şi îl goli. Încordarea unei atît de mari expuneri personale îşi spunea cuvîntul şi, atunci cînd lăsă paharul jos, faţa lui avea obişnuita mască îngrozitoare, de petrecăreţ.

– În legătură cu cazul. Domnul Head, cu ajutorul micului nostru informator, s-a entuziasmat foarte tare în legătură cu Neary. E clar că Colum pune ceva la cale, probabil în numele fraţilor lui, şi are o companie extrem de nesănătoasă. Acum, domnul Head vrea să redirecţioneze toate resursele noastre spre distrugerea O'Mafiei, înainte să-şi înceapă din nou activitatea. Asta este mult mai important decît crima Neal – dacă este într-adevăr o crimă, încheiat citatul.

– Dar am crezut...

– Distrugerea unei bande care se ocupă de jafuri armate are valoarea a cincisprezece puncte pentru Serviciul Special. Prinderea unui criminal local nu poate ajunge la atît.

– Nu, domnule.

– Asta îi va face fericiți pe băieți, observă judicios Dickson. Multe ore suplimentare, detalii de supravegheat, plimbări prin cluburi şi cîrciumi, ce le place lor mai mult.

– Da, domnule.

Dickson îşi trase respirația şi expuse o mină complezentă.

– Dar eu hotărăsc desfăşurarea oamenilor mei, nu detectivul superintendent-şef. El îşi petrece ziua de mîine cu iubita lui soție, biata de ea, şi cu cei trei copii încîntători, aşa că asta ne oferă douăzeci şi patru de ore de linişte. Mai ai cîteva direcții de urmat, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Bine. Rămîi la acest caz, foloseşte-i pe toți oamenii pe care-i ai şi dă-mi ceva cu care să pot să cîştig timp. Nu-mi place să las lucrurile neterminate. Continuă să sapi, Bill. Trebuie să iasă ceva, iar instinctul meu de polițist bătrîn îmi spune că o să iasă repede.

16

Pe jumătate o prostituată puternică

– I-am spus lui Dickson că încă mai avem direcții pe care să le urmăm, dar al naibii să fiu dacă ştiu care sînt, zise Slider.

– Mai este Gorgeous George, spuse Atherton. El trebuie să fie implicat cumva.

– Da, şi ticălosul m-a mințit. Trebuie să avem o discuție cu el, să-i arătăm greşelile drumului lui. Cred că o să păstrez această sarcină plăcută chiar pentru mine.

– Meriți, fu de acord Atherton.

– Între timp, trebuie urmată pista Forrester, dar nu văd cum trebuie să procedăm.

– Mai sînt doamna Hulfa, prima doamnă Sears, mama lui Gary Handsworth şi ademenitoarea doamnă Mouthwash, care au fost în preajmă la vremea respectivă. Una dintre ele trebuie să fi auzit ceva legat de faptul că moartea lui Forrester nu ar fi fost un accident. Şi măcar putem afla dacă exista impresia că Neal şi doamna Forrester erau amanţi.

– Dar au trecut şaisprezece ani de atunci. Trebuie să dovedim că ea era acolo în noaptea uciderii lui Neal. Nu are alibi pentru momentul morţii şi logica o indică, dar asta nu este suficient ca să o luăm de guler şi să-i cercetăm apartamentul.

– Oh, bine, ştii ce mi-ai spus întotdeauna, zise Atherton vesel. Pune lucrurile în mişcare, şefule. Nu ştii niciodată ce apare.

– Mulţumesc, domnule Micawber. În regulă, pune echipa pe pista aceasta, să verifice tot ce poate fi verificat în celelalte morţi. Şi află unde era doamna Forrester cînd a fost ucis Sears. Probabil că i s-a luat o depoziţie şi atunci. Dacă putem face o legătură între ea şi crima Sears, acesta ar fi un început.

– Bine, şefule. Bineînţeles, ar fi putut angaja un asasin profesionist ca să o facă, te-ai gîndit la asta? rînji Atherton.

– Oh, şterge-o, spuse Slider obosit.

Conducea încet, sperînd că proprietăţile magice ale mişcării înainte vor răsturna grămada de frunze din capul său şi vor dezvălui ceva ascuns sub ele. Avea senzaţia că lipsea ceva sau că fusese uitat ceva, dar asta putea fi, bineînţeles, o paranoia perfect normală. Doamna Forrester era o femeie foarte inteligentă şi hotărîtă, nu se îndoia de asta, dar nu există crimă perfectă. Trebuia să existe un mod de a dovedi că fusese acolo.

Poate că acea călătorie lungă în trecut înnegurase imaginea. Erau prea mulţi oameni la care trebuia să se

gîndească. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă la primele principii, să se concentreze asupra cazului Neal aşa cum apăruse el prima dată, înainte să intervină toate acele personalităţi şi sentimente. Coti pe Conningham Road ca să taie spre Goldhawk Road şi să evite traficul şi se gîndi: Lepădătura roşcată – încă nu o descoperise. Poate că, în definitiv, ea era cheia pentru tot. Dacă ar fi reuşit să o găsească, poate că ea avea să completeze toate piesele lipsă.

Şi aproape în aceeaşi clipă – sau poate că asta îl făcuse să se gîndească la ea – o zări pe Very Little Else, stînd pe zidul unei grădini, la colţul cu Scott's Road, scormonind în ultima ei sacoşă. Din fericire, exista un spaţiu liber între maşinile parcate în lungul trotuarului, chiar în faţă. Trase maşina în acel loc şi se întoarse pe jos ca să discute cu ea.

– Bună, Else. Cum merge?

Ea îl privi cu prudenţă pentru o clipă şi apoi pe faţa ei se citi că îl recunoscuse.

– Oh, bună, domnu' Slider.

Se întoarse la scormonitul ei.

– Am un biscuit aici, numa' dac'aş putea să-l găsesc.

– Ţi-ai ales un loc frumos şi însorit ca să te aşezi, spuse el, parcîndu-se lîngă ea, deşi nu prea aproape şi în partea dinspre care bătea vîntul.

– Mda, am locurile mele speciale, zise ea renunţînd la căutare. Trebuie să ştii unde poţi şi unde nu poţi, înţelegi? N-are nici un rost să te aşezi, dacă ei vin şi te ridică, nu?

– Aşa este. Dar cum este cu clădirea lui Gorgeous George? Şi acela este unul dintre locurile tale?

– Cum, garaju'lui? Nu, acela nu e bun. Prea multă umbră. Colţul parcului e mai bun. Totuşi, pot să-i văd locul de acolo. Ţi-am spus, nu-i aşa? chicoti ea.

– Ce mi-ai spus, Else?

– Ţi-am spuse că el ştie totul. Despre tipul ăla care a murit în incendiu.

– Da, îmi amintesc. Şi Gorgeous George a fost puțin cam obraznic. A zis că nu-l cunoştea pe tip.

– Ticălos mincinos. Îi ştia pe amîndoi – şi pe fată şi pe el.

– Fata a închiriat apartamentul lui, ştim asta.

– O ştia dinainte. O cunoştea de ani de zile, spuse Else morocănoasă.

– Eşti sigură?

– Sigur că sînt. Altfel de ce i-ar fi închiriat apartamentul lui? El nu lasă străini să stea acolo.

Îşi pierdu brusc interesul pentru subiect şi îşi reluă scormonitul în adîncurile întunecate ale sacoşei.

– Dar de unde ştii?

Nici un răspuns.

– Else, de unde ştii că o cunoştea pe fată?

Ea îşi ridică privirea.

– Ai un biscuit, domnu' Slider? Aveam un pachet întreg aici. Nu ştiu unde au dispărut.

– Lasă biscuiții, cum este cu fata?

– Care fată? Erau *Lincolns.* Nu vreuna din prostiile voastre. Ştii care-mi plac cu adevărat? Cei cu cremă. N-am mai mîncat unii cu cremă de ani de zile.

El se ridică şi căută în buzunar nişte mărunțiş.

– Uite, Else. Du-te şi cumpără-ți singură un pachet.

– Fii binecuvîntat, domnule Slider, zise ea făcîndu-şi cupă mîinile. Eşti un domn. Mai bun ca domnul Raisbrooke. Ce s-a întîmplat cu el? Nu l-am mai văzut de luni de zile.

Else era un amestec frustrant de rațiune şi uitare, se gîndi Slider, urcînd înapoi în maşină. Nu putea pune bază pe ea. Dar pe baza principiului că un ceas spart este deseori mai bun decît unul care rămîne în urmă...

Gorgeous George nu manifestă nici un resentiment că era deranjat a doua oară. Era o parte a războiului psihologic perpetuu pe care îl purta, relaxat şi zîmbitor, lăsîn-

du-se pe spate pe scaunul lui şi jucîndu-se cu bricheta lui aurie, aproape ca un om care mîngîie urechile unui cîine.

– Sper că nu mă veţi reţine prea mult. Trebuie să ajung la o întîlnire importantă la 14:30.

– Se vor descurca şi fără tine, spuse Slider cu fermitate. Aş vrea să discutăm despre Richard Neal. Şi te rog nu îţi lua iar privirea aceea întrebătoare, ca a unui cîine prietenos care caută un orb. Ştii cine este Richard Neal. Mă surprinde că m-ai minţit, George.

– V-am minţit?

– Ai spus că nu-l cunoşteai, atunci cînd ţi-am arătat fotografia.

– Din cîte îmi aminteesc, v-am spus că nu l-am văzut niciodată intrînd în apartament, zise el calm. Ceea ce este perfect adevărat.

– Un adevăr foarte selectiv.

Gorgeous îşi aprinse impasibil o ţigară.

– Nu am nimic de ascuns. Dacă îmi puneţi întrebările care trebuie, primiţi răspunsurile care trebuie.

Slider se aplecă în faţă şi lansă un pumn pe masă.

– Nu ne jucăm, George, şi eu nu mă aflu aici pentru plăcerea companiei tale. Ai fost văzut dîndu-i lui Neal o sumă mare de bani în clubul *Shamrock* şi discutînd cu el de mai multe ori. Acum îţi sugerez că ai probleme serioase şi că este timpul să începi să fii ceva mai sincer cu mine.

El zîmbi.

– E un avertisment, ca de la bărbat la bărbat? Cum aş putea avea probleme, aranjînd cîteva pariuri pentru un tip? Pariuri cîştigătoare.

– Haide, George, poţi mai mult de atît.

– Pot? Omul acesta de care vă interesaţi atît era un jucător, nu ştiaţi asta? Unul prost, ca toţi amatorii – prea tentat de băuturi duble şi de chestii elegante, şi gata să creadă ponturi primite de la oricine, dacă şansele erau destul de bune. Avea probleme serioase cu banii şi cre-

dea că putea scăpa de ele jucînd. Îmi cunoştea reputaţia şi m-a întrebat dacă pot alege nişte cai pe care să parieze.

Slider îl privea cu o neîncredere vizibilă.

– Aceasta este o nouă personalitate a ta, pe care abia dacă o pot recunoaşte. O fiinţă tandră, simţitoare, gata să facă orice ca să-şi ajute camaradul. Ce s-a întîmplat, George? De unde această bunăvoinţă bruscă? L-ai descoperit pe Isus, sau ce?

Gorgeous zîmbi leneş, ochii strălucindu-i ca ai unui ghepard care tocmai zărise o sălbăticiune care se gîndea la altceva.

– Nu era bunăvoinţă, erau afaceri. Am făcut-o pe bază de comision. Crezi că sînt prost?

– Deloc. Am cel mai înalt respect pentru instinctele tale animalice – autoconservatoare şi celelalte de acelaşi gen. Dar animalele nu îşi fac favoruri unele altora. Ai acceptat multă bătaie de cap, pentru un tip total necunoscut.

Gorgeous ridică din umeri.

– Nu a fost nici o bătaie de cap. Oricum pariam pe acei cai pentru mine. Comisionul îmi scotea cheltuielile zilnice, rămînîndu-mi şi ceva în plus. Niciodată să nu refuzi un cîştig, Bill, indiferent cît e de mic. Dispreţul faţă de bani este rădăcina tuturor relelor.

– Am auzit asta. Deci banii pe care ai fost văzut dîndu-i lui Neal erau cîştiguri.

– Exact.

– Noroc.

– Nu noroc, ştiinţă.

– Presupun că nu-ţi poţi aminti, întîmplător, numele acelor cai cîştigători, nu?

– Îi am înregistraţi pe toţi, bineînţeles. Cu date şi cote, dacă vrei să-i verifici.

– Aş fi încîntat, spuse Slider. Dar era puţin cam riscant din punctul de vedere al lui Neal, după părerea mea. Caii ar fi putut pierde, la fel de uşor. Mă mir că nu a vrut o

sursă de venituri suplimentare mai demnă de încredere, dacă avea probleme. Doar nu l-ai pus în legătură cu cineva care împrumută bani cu dobînzi mari, ca să nu spunem doborîtoare, nu?

– Arăt eu ca un funcționar de la bancă?

– Nu arăți nici ca ajutorul unui „bookmaker". Nu, mă gîndeam mai mult la o parte din prietenii tăi antreprenori. Mă întrebam dacă nu i-ai făcut cunoștință lui Neal cu frații Neary.

George clătină cu tristețe din cap și își arătă dinții albi, de carnivor, într-un zîmbet compătimitor.

– Nu știu de la cine îți primești informațiile, dar ar trebui să-l trimiți imediat la reciclare. Toată lumea știe că Neary sînt după gratii – unde i-ai ajutat tu să ajungă, trebuie să menționez asta.

– Nu și Colum, spuse Slider cu blîndețe. Colly Neary este liber - trimis înainte, să pregătească totul pentru ziua fericită cînd familia Neary va fi reunită, în libertate. Vechea firmă, întoarsă în afaceri, la standul obișnuit. În afacerile cu împrumuturi, de exemplu, pe principiul Shylock, acordate acelor nefericiți care nu-i pot convinge pe cei de la *Barclays* că reprezintă un risc acceptabil.

Gorgeous scutură scrumul lung al țigării, cu o indiferență totală.

– Mă surprinzi că mergi la pescuit în timpul orelor de lucru. Tot ce știu despre Neary este ce am citit în presă, ca toată lumea. Arunci cîrligul și speri să-ți fac eu treaba. Nu, nu. Îmi pare rău.

Slider se aplecă în față.

– Ascultă George, aș putea să nu te amestec în chestia asta, pentru că, Dumnezeu să mă ajute, îmi place de tine. Dar apari mereu în scenă, și atunci cînd se ivește brusc un cap, este doar uman să tragi în el. Știu că ai avut legături cu familia Neary înainte și pe stradă se spune că ai fost invitat la încă un dans. Și ai fost văzut în compania lui Colum Neary, așa că nu mă lua pe mine cu vorbăria

asta inocentă. Acum, tu şi Neal aţi fost legaţi prin sume mari de bani, iar apoi Neal moare. Dacă îmi poţi arăta cum pot aduna toţi aceşti doi şi să obţin mai puţin de patru, aş fi fericit să fiu de acord.

Gorgeous George îşi ridică privirea şi zîmbi, dar ochii lui aruncau acea privire lungă şi îndepărtată a savanei, la fel de impenetrabili ca oglinzile.

– Neal m-a abordat la *Shamrock Club*. Am pus bani pe nişte cai, pentru el, aceştia au cîştigat şi eu mi-am luat partea. Asta a fost toată relaţia noastră. Cît despre Colly Neary – eu vînd maşini la mîna a doua.

– Unui om care e şoferul unei bande sau unor spărgători de bănci, sau care cer bani pentru protecţie?

– Asta a fost demult, spuse Gorgeous. Colly nu a sărit peste zid, nu uita. Şi-a plătit datoria faţă de societate. Şi atîta timp cît maşinile mele nu sînt furate, pot să le vînd oricui vrea să le cumpere. Doar dacă nu s-a schimbat legea de cînd am intrat eu în afaceri.

– Ce-ai zice să-mi spui exact unde te aflai duminică noaptea şi luni dimineaţă, cînd a luat foc *Master BaKer Motel*.

– Cu multă plăcere. Întîmplător, duminică după-amiază am fost la Chester, ca să stau cu nişte prieteni – familia Wilmslow, nişte oameni foarte drăguţi şi respectabili. Au avut cîţiva invitaţi la cină duminică seara şi am rămas pînă luni, pentru cursă.

Zîmbetul lui era amabil şi chinuitor.

– Am un alibi perfect, vezi. Ce ghinion pentru tine.

Slider nu era surprins. Avea de-a face cu un profesionist, care ştia că alibiul lui – familia Wilmslow – avea să fie verificat, şi că acei cai care alergaseră şi cîştigaseră aveau să corespundă cu cei de pe lista pe care i-o dăduse. Iar sumele presupus cîştigate pentru Neal aveau să fie suficient de mici ca bookmaker-ii de la curse să nu şi le amintească. Problema era alta. De ce simţea Gorgeous că era nevoie să-şi manifeste profesionalismul în acea

problemă, dacă nu era ceva în neregulă cu ea?

– Sînt un om minuțios, spuse Gorgeous George, citindu-i gîndurile. Ești pe o pistă greșită, adăugă el încet. O pistă total greșită.

– Bine. Hai să vorbim despre altceva, da? Să vorbim despre Helen Woodman.

Pentru prima dată, ceva licări în ochii lui aurii.

– Helen Woodman?

– Oh, nu-mi spune că ai uitat-o, George. O tînără încîntătoare ca ea, care închiriază apartamentul de la tine pentru trei săptămîni și dispare fără urmă în ziua în care Richard Neal executa deja faimoasa lui interpretare a lui Burger King? Ar fi distrusă dacă ar ști că nu ți-o amintești – mai ales după o cunoștință atît de lungă și de fructuoasă.

– Numești trei săptămîni ca fiind o perioadă lungă?

– Ah, deci ți-o amintești? O cunoșteai dinainte să vină să-ți ceară apartamentul. Altfel nu i l-ai fi închiriat deloc.

Țigara Wilhelm se lipi de buza inferioară a lui Gorgeous. El o desprinse cu grijă, își umezi centrul buzei cu vîrful limbii, trase un fum adînc și apoi puse țigara pe marginea scrumierei, în timp ce sufla fumul încet, spre ventilatorul din tavan.

– Cele două minute ale tale au trecut, George, spuse amabil Slider. Trebuie să dai răspunsul sau ieși din concurs și îți pierzi cîștigul.

Capul lui era lăsat în jos, ochii plecați, umerii drepți, mîinile plasate una lîngă cealaltă, pe birou. Limbajul trupului era al unui om care se pregătea să spună adevărul și să fie condamnat. Slider se gîndi că asta însemna, probabil, că el avea să se prezinte cu cea mai bună plăcintă cu carne, de cînd cîștigătorul Medaliei de Aur de la Messrs Saxby's cîștigase furtunos Expoziția Northamptonshire Cooked Meats din 1928.

– Ascultă, spuse George, semnul sigur al unui subterfugiu iminent. Vreau să fiu scos din chestia asta. Vreau

să-ți spun adevărul, dar nu sînt sigur că mă vei crede.

– De ce nu? Mi-ai spus deja atîtea minciuni, încît probabil că ți-ai terminat stocul.

Gorgeous oftă.

– Nu o lua așa, Bill. Această afacere cu Helen Woodman – pare mai rea decît este și de aceea vreau să ies din ea, pentru că o să-mi compromită afacerea legală. Și nimeni nu o să creadă că aceasta nu are legătură cu nimic, deși este adevărat. Tu ești cea mai bună șansă a mea.

– Mulțumesc. Crezi că sînt mai credul decît ceilalți, nu?

– Deloc. Doar că tu ai mai multă imaginație decît un polițist obișnuit. Nu ești mort de la gît în sus, ca restul. Te respect mult, Bill, nu ți-aș oferi o narcisă de plastic.

– Ce părere ai despre un profiterol?

– Poftim?

– Lasă, spuse Slider. În regulă, o să te cred. Vorbește-mi despre Helen Woodman.

– O cunoșteam dinainte. Ai avut dreptate în privința asta. Dar a fost o cunoștință întîmplătoare și absolut inocentă. Era barmaniță la o cîrciumă la care obișnuiam să mă duc, acum cîțiva ani.

– Cîți ani?

– 1987. Începutul lui 1987.

– Care era numele cîrciumii?

– *The Cock.*[1]

– Potrivit. Unde?

De data aceasta sesiză o ezitare.

– Newyear's Green, răspunse în cele din urmă Gorgeous, fără tragere de inimă.

Slider simți un mic zumzăit de triumf în cortex.

---

1. Cocoșul (engl.)

The Cock, din Newyear's Green era cîrciuma condusă înainte de frații Neary, locul unde își făceau ei planurile și de unde își porneau operațiunile – operațiuni de care nimeni nu reușise să-l lege vreodată pe George. Iar Webb fusese ucis într-un hambar aflat la un kilometru și ceva depărtare de acolo, în aprilie 1987.

– Oh, George, spuse el calm. Nu-i așa că viața e o ticăloasă?

Gorgeous îl privi defensiv, o experiență minunată și complet nouă pentru Slider.

– Exact de aceea nu voiam să-ți spun. O să faci tot felul de deducții și toate vor fi greșite. Helen Woodman era barmaniță acolo și asta este tot ce știu despre ea, sau știam pe vremea aceea. Am remarcat-o pentru că arăta bine. Știi cum sînt eu față de femei. Dar nu am avut nici o altă treabă cu ea, cu excepția băuturilor pe care mi le servea acolo. Acesta este adevărul, dacă nu, să mor în clipa asta.

– Deci nu te-ai îndrăgostit de ea atunci?

– Nici atunci, nici mai tîrziu. Nu-mi plăcea. Ți-am spus deja asta.

– Atunci, este posibil să fi fost cunoscută de familia Neary, cugetă Slider.

Gorgeous privi în altă parte și nu răspunse la acea întrebare. Ar fi fost greu să o facă fără să se incrimineze.

– Unde a plecat ea cînd i-am arestat pe Neary și cîrciuma a fost închisă? întrebă Slider.

– A plecat înainte de asta, la dorința ei. A stat acolo doar vreo două săptămîni.

George îl privi din nou.

– Nu știu unde s-a dus. Jur că nu am mai văzut-o din acea zi, pînă cînd a intrat în biroul meu și m-a rugat să-i închiriez apartamentul.

– Asta explică de unde știa că era de închiriat, presupun, spuse Slider cu amabilitate. Și pentru ce a spus că-l dorea?

– Ți-am spus şi asta. A zis că face o cercetare şi că are nevoie de o bază, pentru trei săptămîni.

– Iar tu nu ai întrebat-o ce cercetare?

O clătinare din cap.

– De ce nu i-ai spus pur şi simplu s-o şteargă, George? întrebă Slider cu blîndețe. Dacă eram în locul tău, aş fi fost înclinat să cred că ea reprezenta o mulțime de necazuri, în pantofi mărimea nouă. Nu-ți plăcea de ea. Atunci de ce o voiai aici?

George oftă ca un muribund.

– Nu ştiam ce are de gînd sau cine a trimis-o, spuse el.

– Ah, înțeleg, zise Slider. Ai crezut că fusese trimisă de frații Neary şi că un refuz de a coopera i-ar fi supărat pe aceştia.

George nu răspunse. Slider clătină din cap.

– Nu este genul tău să laşi pe cineva să te incrimineze. Ai fost foarte neglijent.

– Îmi doresc mai mult ca orice să-i fi spus s-o şteargă, dar acum e prea tîrziu. Tot ce-ți pot spune este adevărul – nu ştiu nimic din ce a făcut atîta timp cît a stat aici. Am avut grijă să fie aşa. Am avut grijă să nu o văd niciodată venind sau plecînd, iar atunci cînd a plecat definitiv, m-am asigurat că nu a rămas nimic în apartament care ar fi putut crea probleme.

– Şi nu ştii unde s-a dus? De unde a venit? Unde locuieşte? Nimic despre ea?

– Nu. Jur.

– Din ce în ce mai curios.

– Mă crezi, nu? spuse George, atît de aproape de nelinişte cît era posibil pentru un om care mîncase mai multe animale sălbatice decît cîte cine calde „împuşcase" el.

– Ei bine, destul de ciudat, te cred, zise Slider. E nota finală de obscuritate pe care o căutam, ca acest caz să devină total opac.

Se ridică şi ochii lui Gorgeous se înălţară odată cu el.

– Mulţumesc, zise Slider. Şi, apropo, acesta este un avertisment, ca de la om la om. Stai departe de toţi fraţii Neary, mare sau mic şi de Firearms Freddie. Şi, în locul tău, aş ocoli cu grijă şi clubul *Shamrock*. Irlandezii fumători nu-ţi fac bine la sănătate, ştii.

Se îndreptă spre uşă şi se întoarse doar ca să spună:

– Şi să nu mă mai minţi niciodată, George. Adevărul este o frumuseţe, nu uita asta. Mi-ar plăcea ca tu să te ţii de al tău, dacă este posibil.

Helen Woodman fusese barmaniţă la Neary. Ce naiba să facă el cu informaţia asta? Conducea fără să vadă nici măcar un metru al drumului parcurs, mintea învîrtindu-i-se ca un hamster într-o roată. Dick Neal se culca cu barmaniţa familiei Neary. Ea închiriase apartamentul lui Gorgeous George pentru trei săptămîni şi îl părăsise în ziua în care murise Neal. Dar, înainte de moartea lui Neal, acela era punctul nevralgic. Îşi făcuse valiza şi plecase. Dar se întîlnise cu Neal seara şi se dusese cu el la *Shamrock Club*. Fugise la toaletă cînd izbucnise cearta cu Collins, reapăruse cînd se terminase.

Fusese cu el la motel? Sau el o abandonase înainte să se ducă acolo? Îl văzuse ea pe criminal? Ea îl pregătise pe Neal pentru criminal? Fusese barmaniţa familiei Neary – poate că Colly Neary îl lichidase. Poate că uciderea lui Neal fusese pentru o datorie, pînă la urmă, sau pentru alte probleme asociate, iar moartea celorlalţi pompieri era doar o coincidenţă?

Oare ea fusese la *The Cock,* la Newyear's Green, în noaptea cînd murise Webb? Îl cunoştea pe Webb? El bea la *The Cock?* Avea şi el datorii la familia Neary? Dacă acesta era motivul pentru moartea lui Webb, legătura cu Neal era o coincidenţă sau Webb îi făcuse legătura lui Neal cu ei? La naiba, cele două morţi aveau legătură sau nu? Iar dacă Webb şi Neal erau amîndoi victime ale fra-

ţilor Neary, cum rămînea cu restul lui *Red Watch?* Coincidenţă, pură coincidenţă – lui Head i-ar plăcea aşa. Sears fusese izbit în cap, celelalte două erau accidente. Iar doamna Forrester era inocentă ca un miel nou-născut.

Un miel nou-născut. Un miel nou-născut? Frunzele care se învîrteau în capul lui încetiniră, începură să cadă uşor, plutind, aterizînd încet, formînd un model. Pînă la urmă nici nu mai erau frunze, ci piesele unui puzzle. Un miel nou-născut. Dumnezeule, fusese tot timpul în faţa lui. De ce nu-l văzuse mai înainte?

Coti pe prima stradă care o lua la dreapta de pe Goldhawk Road, îndreptîndu-se spre Hammersmith, King Street, şi spre birourile lui *Hammersmith Gazette.* Îşi dorea ca Joanna să fi fost cu el, aşa încît să-i poată explica totul. Sau Atherton. Lucrurile sună mai bine sau mai rău – oricum, mai reale – dacă le spui cu voce tare.

Un miel nou-născut. Existaseră piese micuţe peste tot, oameni care o spuseseră, piese care căzuseră separat în subconştientul lui, apoi fuseseră acoperite cu frunzele moarte, aşa încît să nu poată fi văzute la un loc, una lîngă cealaltă. O fată puternică, precum un jucător de baschet. Cărase cu uşurinţă valiza pe scări. O hrană mai bună rece. O crimă frumoasă şi civilizată, lumea teatrului. Mergînd pe urmele tatălui ei – cum era cîntecul acela? „Îl urmez pe dragul meu tată bătrîn."

Lepădătura roşcată era cheia, ştiuse asta tot timpul, de fapt. Machiajul inteligent, de genul celui teatral. O privire rece. Iar Marsha Forrester era medic legist. Unii dintre pompieri erau foarte pasionaţi – vocea lui O'Flaherty. Reviste publicitare. Patru zile de lucru şi patru zile libere. Recitînd poezii – talent actoricesc. Copilul surprins şi palid, de la subsol. Merg pe urmele tatălui meu, merg pe urmele dragului meu tată bătrîn...

Dar mai era un lucru pe care trebuia să-l afle. Unul singur. De fapt, îl ştia deja, dar trebuia confirmat, să fie sigur, să poată termina. Să bată ultimul cui în capac.

Sună la secție prin stația radio. Îi răspunse Norma – slavă Domnului pentru Norma, cel mai bun polițist din Departament.

– Bine, şefu'. Sînt aproape sigură că am înregistrat deja asta, dar ,dacă nu, o să aflu. Şi mă ocup şi de chestia cealaltă.

– Bună fată. O să te sun mai tîrziu pentru ea. Nu ştiu unde voi fi în următoarea oră. Dar fii pregătită.

– Da, domnule. O pauză. Vă simțiți bine, domnule?

În oricare alt moment, din partea oricui altcuiva, ar fi fost o întrebare impertinentă, dar Slider presupuse că încordarea i se simțea în voce.

– Da, sînt bine. Aproape că am ajuns la capăt, Norma. Aproape am ajuns.

17

Nici măcar un autobuz

– Ştiți data exactă? întrebă fata de la departamentul fotografic.

– Nu, numai că a fost făcută anul trecut.

– Oh, bine, spuse ea, cu un mic surîs îndatoritor. O s-o găsim.

– Mai aveți încă negativul?

– Oh, da. Le păstrăm trei ani, pentru orice eventualitate. Iar pe cele importante, chiar şi mai mult.

– Atunci aş vrea să faceți o copie, ca s-o iau cu mine.

– Chiar acum?

– Da, chiar acum. Cît mai rapid posibil.

– Cum spuneți dumneavoastră, zise ea, privind cu îndoială. Presupun că nu vă pot lua şi bani pentru asta, nu?

„Am cumpărat nişte exemplare, poți face asta“, zise o

voce în capul lui. O respinse nerăbdător. Fata se întoarse cu două volume legate cu numerele vechi şi le dădu drumul pe planul înclinat.

– Va merge mai repede dacă vă uitaţi dumneavoastră la unul şi eu la unul, spuse ea, scuzîndu-se.

– Bineînţeles, zise Slider.

Ea îl găsi, pînă la urmă, după zece minute încordate.

– Aceasta este?

Slider se aplecă să se uite şi ochii i se umeziră. *„Societatea dramatică de amatori a Brigadei de Pompieri Hammersmith, în superba reprezentaţie a piesei* Dearest Emma".

O fotografie alb-negru, desigur, şi, în centrul distribuţiei, zîmbitoare, încîntătoarea doamnă din rolul principal, în ceva ce părea a fi o rochie de seară albă şi lungă, decoltată adînc, ca să releve un bust surprinzător de frumos. Avea părul lung şi lăsat liber – o perucă, bineînţeles. Roşcată? Poate.

– Asta este, zise el şi îşi drese glasul. Puteţi mări partea centrală? Doar figura de aici.

– Da, sigur. Nici o problemă.

Connie, prietena doamnei Webb, era o blondă bine întreţinută, bine încorsetată, cu bicepşii puternici ai unei barmaniţe şi o privire ascuţită, dar nu lipsită de umor. Se trase destul de binevoitoare într-o parte, atunci cînd Slider o rugă, dar cînd el îşi scoase legitimaţia, ea privi peste umăr cu nervozitate şi zise:

– Ascundeţi-o. Vreţi să fiu dată afară?

– În nici un caz, spuse Slider cu amabilitate. Vreau doar să vorbesc cu dumneavoastră despre David Webb. Vă amintiţi...

– David Webb? Soţul Ritei? Cel care s-a spînzurat în hambar? Dar asta s-a întîmplat cu ani de zile în urmă, zise ea indignată. De ce aţi venit să-mi irosiţi timpul cu asta?

Slider privi în jur. Barul era liniştit, nu era nimeni care să aştepte să fie servit.

– Nu va dura decît o clipă, spuse el. Apoi voi pleca. Vă amintiţi că, la vremea respectivă, aţi spus poliţiei că l-aţi văzut pe Webb venind în acest bar cu o femeie tînără?

– Da, şi îmi doresc să nu o fi spus niciodată! Ce au făcut ei – s-au dus şi i-au spus totul bietei Rita, cretinii, practic i-au zdrobit inima. Îl adora pe bărbatul acela. Dar presupun că nu are nici un rost să te aştepţi ca poliţiştii să aibă tact.

Oftă şi pieptul ei tare se înălţă acuzator, îndreptîndu-se spre Slider, după care coborî din nou.

– Vă promit că nu o să-i spun asta Ritei, pe cuvîntul meu. Dar spuneţi-mi, a fost singura dată cînd aţi văzut-o cu el?

– Numai o dată aici, dar i-am văzut împreună în alte locuri. Am o regulă a mea, să nu beau niciodată acolo unde lucrez, aşa că în timpul liber umblu prin alte părţi. O căra după el peste tot şi este de mirare că Rita nu a aflat mai devreme, pentru că nu este nici oarbă, nici surdă. Dar cred că ea nu a vrut să ştie şi asta e tot. El era înnebunit după fata asta, căci era suficient de tînără ca să-i fie fiică, ticălos bătrîn. Dar aşa sînt bărbaţii.

– Nu ştiţi cine era? Unde locuia sau ceva de genul acesta?

– Nu. Doar l-am văzut cu ea.

– Aţi vizitat vreodată *The Cock,* la Newyear's Green?

– Cum? Locul acela? În nici un caz! Drept cine mă luaţi?

– Drept o doamnă foarte perspicace şi o bună observatoare, spuse Slider politicos şi pieptul îi coborî din nou. Aş vrea să aruncaţi o privire acestei fotografii. Nu vă grăbiţi şi spuneţi-mi dacă credeţi că ar putea fi aceeaşi femeie.

Ea se uită, înclinînd fotografia ca să prindă o lumină mai bună, şi aprobă din cap.

– Ea este. De ce este în cămaşă de noapte? Este într-un spital de nebuni? Ar trebui, după cum se purta.

– Sînteţi sigură?

Deveni prudentă, cu întîrziere.

– Atît de sigură cît poţi fi după o fotografie. Pare să fie ea, asta e tot ce pot să spun.

– Mulţumesc, zise Slider. E suficient.

Joe Doyle păru enervat de a doua intruziune, dar mască asta printr-o zeflemea veselă.

– Ce înseamnă asta, încercaţi să-mi distrugeţi afacerea?

– Dacă voiam asta, nu aş fi venit înainte de ora deschiderii, nu? spuse Slider.

– Aşa e. Cu ce vă pot ajuta, domnule?

– Doar să vă uitaţi la fotografia asta. Ea este tînăra pe care a adus-o Dick Neal cu el, în ultima seară cînd a fost aici?

Doyle luă fotografiile, dar începu să protesteze înainte chiar să se uite.

– Era întuneric aici, ştiţi. De fapt, aici întotdeauna este aproape întuneric. Abia dacă ţi-ai recunoaşte propria mamă. Nu ştiu dacă...

– Doar uitaţi-vă.

Doyle se uită în tăcere la fotografie.

– Da, pare aceeaşi. Din cît pot eu să-mi dau seama. Atunci nu era îmbrăcată într-un giulgiu, bineînţeles.

Slider luă înapoi fotografia.

– Vă place teatrul, domnule Doyle?

– Tuturor irlandezilor le place teatrul. Îl avem în sînge.

– Vă duceţi vreodată?

– Numai la spectacolele locale. Nu am timp să mă duc în oraş.

– Aţi fost vreodată la piesele pe care le organiza Brigada de Pompieri, în Hammersmith Town Hall? Am auzit că erau foarte buni.

Doyle păru nedumerit pentru o clipă, apoi o lumină de inteligență i se aprinse în ochi. Atinse fotografia cu degetul arătător.

– Ah, deci asta este! Știți, aveam impresia că am mai văzut-o undeva înainte, dar nu-mi aduceam aminte exact unde. Bineînțeles, costumul era de vină.

Atunci nu era în giulgiu, se gîndi Slider. Ca să trăiască o viață pe jumătate moartă, o moarte vie. O crimă frumoasă şi civilizată, în lumea teatrului. Începea să se simtă foarte obosit, dar ştia că asta însemna doar că mintea lui încerca să se ferească de ceea ce nu-i plăcea.

Se întîlni cu Norma la uşa camerei detectivilor. Fața ei era plină de întrebări reprimate, iar ochii plini de compătimire.

– Am tot ce ați cerut, domnule.

El puse mîna pe clanța uşii şi se sprijini uşor de ea.

– Da?

– Data de naştere a lui Eleanor Forrester este 28 martie 1962. Marsha Elspeth Raskin s-a căsătorit cu Gilbert George Forrester pe 13 septembrie 1961.

– Era deja însărcinată cînd s-a căsătorit cu el.

– Da, domnule.

– Şi cealaltă chestie?

– Am întrebat-o pe Jacqui Turner. M-am gîndit că este mai bine decît să o întreb pe doamna Neal, date fiind circumstanțele. Turner a plîns mult şi a spus că Richard Neal avea o diformitate foarte mică la al patrulea deget al ambelor picioare. Nu era mare lucru, doar o încovoiere. Nici măcar nu ai fi observat-o, dacă nu te uitai cu atenție. El spunea că se născuse cu ea.

Slider rămase tăcut. Norma întrerupse tăcerea.

– Vreți să verific şi cu Catriona Young, domnule? întrebă ea cu blîndețe. Dacă era ereditar, atunci probabil şi...

– Nu, spuse Slider. Se îndreptă, lăsînd uşorul uşii să stea pe picioarele proprii. Ar fi mai bine să vii cu mine. Probabil că va avea nevoie de tine.

– S-ar putea ca dumneavoastră să aveţi nevoie de mine. E o fată solidă, puternică.

– Nu se va ajunge la asta, spuse el.

Ea le deschise uşa şi, pentru o clipă, pisica privi de sub gardul viu, sălbatică, prudentă, încrezătoare în sine. Apoi ochii ei trecură de la Slider la Norma şi o schimbare remarcabilă se produse în ea. Faţa i se goli de puţina culoare pe care o avea, ochii părură să i se holbeze şi ea păru foarte tînără, cît şi foarte, foarte speriată, ca un copil prins făcînd o prostie de un părinte temut şi brutal. Slider se forţă să înceapă, cu toate că avea senzaţia că, împotriva dorinţei lui, primise rolul lui Mister Murdstone[1], un rol cu care nu era obişnuit.

– Eleanor Mary Forrester, începu el cît de hotărît putea, alias Helen Woodman...

– Nu! strigă ea. Ridică mîna ca un poliţist care oprea traficul. Apoi o ridică şi pe cealaltă, aşa încît devenise un gest de respingere. Vă rog, nu!

Slider simţi o confuzie pe care nu o înţelegea. Dar Norma era acolo, în spatele lui, solidă, puternică, neemotivă.

– Trebuie, spuse el şi sună ca şi cum ar fi rugat-o. Sînt obligat să vă înştiinţez.

Norma se mişcă precum o Nemesis în aşteptare şi ochii lui Eleanor se îndreptară spre ea, după care se întoarseră la Slider.

– Nu, vă rog. Vă spun totul, vă promit, numai nu spuneţi asta, vă rog. După aceea, dacă trebuie, dar nu acum.

---

1. tatăl vitreg, autoritar, din *David Copperfield*, de Charles Dickens

Vreau mai întîi să vă povestesc eu, aşa cum trebuie, ca unui prieten, nu ca unui poliţist.

– Un prieten? spuse Slider, plin de îndoială.

– Vă place de mine, zise ea cu o voce sigură. Dacă nu s-ar fi întîmplat asta, am fi putut fi prieteni.

„Dacă nu s-ar fi întîmplat asta“, se gîndi el, ca şi cum era vorba doar de un accident, de un act al lui Dumnezeu, de ceva ce ea nu putuse împiedica. Poate că într-adevăr nu putuse. Era mai bine să afle asta, în modul în care ei îi venea mai uşor.

– Bine, spuse el. O să vă ascult mai întîi, dacă asta vreţi.

Condamnarea mai întîi, verdictul după aceea. De unde venea asta? Ea se retrase din pragul uşii, apoi se răsuci şi îi conduse înăuntru. Slider o urmă, simţind curiozitatea Normei şi – oare? –, dezaprobarea ei, ca o greutate în ceafă.

Era întotdeauna uşor să reperezi apropierea orchestrei – nu numai cutiile instrumentelor îi scoteau în evidenţă, ci şi mersul rapid şi direcţionat al omului obişnuit cu călătoriile. Pe o mulţime dintre ei îi cunoştea acum şi le zîmbi sau îi salută în timp ce treceau pe lîngă el. Un grup prietenos, se gîndi Slider. Îi plăceau muzicienii, semănau mult cu poliţiştii.

Joanna apăru în mijlocul unui grup, pe umăr cu geanta ei mică de călătorie – aleasă special astfel încît să încapă sub scaun, pentru ca să nu fie nevoită să aştepte banda rulantă – şi în mînă cutia viorii. Vorbea cu un cîntăreţ la trombon înalt şi bărbos, care o ţinea cu braţul de talie, în timp ce mergeau. Slider îndepărtă rapid un impuls de mînie, care ridicase capul. Îi venea foarte greu să accepte modul în care artiştii se atingeau unul pe celălalt, cu atîta libertate. Adică, nu i-ar fi păsat deloc dacă se atingeau unii pe ceilalţi tot timpul, atîta timp cît nu o atingeau pe femeia lui.

Ea îl zări şi faţa i se aprinse ca un „flipper". Se detaşă de însoţitorul ei cu o grabă măgulitoare (faţă de Slider, nu faţă de trombonist) şi în clipa următoare îl îmbrăţişă puternic cu un braţ şi îi dădu genul de sărut care cu doi ani în urmă l-ar fi făcut să se simtă extrem de stînjenit, în public.

– Bună, dragă inspectore! Ce dor mi-a fost de tine! Îl eliberă numai atît cît să-l poată privi şi faţa ei trecu de la încîntare la îngrijorare.

– Ce s-a întîmplat? Arăţi îngrozitor!

– Lipsa de somn, asta e tot, spuse el.

– Ba nu, îl contrazise ea. S-a întîmplat ceva.

– E vorba de caz. Am făcut o arestare.

– L-ai rezolvat? Oh, minunat! Dar de ce nu eşti fericit? Ai prins pe cine nu trebuia?

– Haide să bem o ceaşcă de ceai şi îţi povestesc.

– Aici?

– Da. Te rog.

Nu există loc mai sigur sau mai anonim ca un terminal de aeroport. În acel moment, el îl găsea chiar liniştitor.

– Dumnezeule, e groaznic, spuse ea la sfîrşit. Nu e de mirare că arăţi atît de posac. Toţi? Ea i-a ucis pe toţi?

– Nu şi pe Hulfa. După spusele ei, în acel caz a fost sinucidere. Ea îl lucra încă şi el a apăsat pe trăgaci. Fusese în tratament pentru o depresie puternică.

– Dar ceilalţi...?

– Unul cîte unul, plănuit şi executat. Şi exact asta era pentru ea, bineînţeles: o execuţie. Ei îl lăsaseră pe tăticul ei să moară, aşa că trebuiau pedepsiţi. Şi a păstrat ce era mai bun pentru final, cum spunea Norma.

– Dar ea chiar a crezut că Neal l-a ucis pe Forrester?

– E greu de spus ce a crezut ea cu adevărat. Nu cred că îi mai e foarte clar nici ei, trăieşte asta de prea mult timp.

– Crezi că Sears chiar i-a spus povestea aceea?

– Nu. Cred că Sears a spus, probabil, că el şi ceilalţi

se simțeau vinovați de moartea lui Forrester, iar ea a inventat restul singură. Totuşi, nu contează cu adevărat dacă a fost un accident sau nu. Ei erau responsabili moral, în ochii ei.

La sfîrşit plînsese, în hohote, ca un copil – copilul care încă mai era, într-un colț al minții, atît de rănit de ceea ce se întîmplase, încît ea separase acea zonă de restul, ca să o protejeze.

Schizofrenie absolut clasică, spusese Norma după aceea.

Dar ea se aruncase plîngînd în brațele lui Slider şi ceea ce susținuse el era un copil rănit şi demn de milă.

– Nu crezi... nu este doar una din acele confesiuni ale unui nebun, nu? întrebă deodată Joanna. Ştii tu, cînd oamenii mărturisesc ceva ce nu au făcut, doar pentru celebritate.

El clătină din cap.

– Avea un carnețel. Mi l-a dat în apartament. Nume, date, toate detaliile. Lucruri pe care nu ar fi avut cum să le ştie, dacă nu ar fi fost acolo. Îl păstra, aşteptînd momentul în care aveam să mă duc la ea.

– Dar, de unde să...?

– Eu sau altcineva. Odată ce se termina, nu-i mai rămînea decît să mărturisească şi să moară.

– Dar nu va muri, nu? Ce se va întîmpla cu ea?

– O vor duce într-o unitate psihiatrică pentru cîțiva ani, apoi vor hotărî că nu este periculoasă şi îi vor da drumul. Astfel de momente mă fac să-mi doresc să nu fi fost abolită spînzurarea. Oh, nu pentru binele nostru, adăugă el, văzînd surprinderea Joannei. Pentru al ei. Va trebui să continue să trăiască cu asta tot restul vieții.

– Deci crezi că ea a vrut să fie prinsă? Atunci de ce nu ți-a spus totul prima dată cînd ai vorbit cu ea?

– A încercat să mă ajute. Mi-a spus că era de serviciu în noaptea în care a murit Neal, ceea ce nu era adevărat. Imediat ce verificam asta, era normal să ne întoarcem.

Dar presupun că simțea că trebuia să continue, atîta timp cît cortina era ridicată.

– Juca un rol?

El făcu o pauză, căutînd cuvintele potrivite.

– Nu numai atît. Era prinsă într-o situație inevitabilă. Odată ce pornise pe acest drum, trebuia să continue. Cel puțin, aşa cred eu că simțea.

– Ca un erou grec. Jucăria zeilor, în brațele Moirei.

– Moira?

– Soarta. Sau ca tipul din poezioară, ştii:

A fost odată un om care a spus: „La naiba,
E scris să fiu
Doar o ființă care se mişcă
Pe făgaşe predestinate
Nici măcar nu sînt un autobuz, sînt un tramvai."

– Oh, Joanna!

Pe buzele lui apăruse un zîmbet involuntar.

– Scuze. Dar nu suport să te văd atît de rănit de toate acestea. Nu este vina ta sau grija ta. Şi de ce atîta milă pentru ea? Gîndeşte-te la toată nefericirea pe care a produs-o.

– Şi asta e o parte a tristeții mele.

Se gîndi la doamna Webb, lăsată să-şi crească singură copiii în acea mizerie. La doamna Neal, urmărind uşa ca un cîine credincios care nu va înțelege niciodată că el nu avea să se mai întoarcă acasă. Sau la Jacqui Turner, privind deprimată bilețelele ei prețioase, patetice.

– Şi bietul Gorgeous George, prins în planurile ei. Head al tău va fi greu de convins că el a fost doar folosit de ea.

– Asta este o chestie ciudată, spuse Slider. Planul ei original era să-l ucidă pe Neal în apartament. Ar fi fost mult mai uşor pentru ea şi mai puțin riscant. Dar în al unsprezecelea ceas s-a răzgîndit, a plecat din apartament şi l-a făcut pe Neal să o ducă la motel.

– De ce crezi că a făcut asta?

– Ca să nu distrugă apartamentul lui Gorgeous George, cred. Pentru că în ultima clipă şi-a dat seama că îi plăcea de el.

Joanna mormăi, cu gura plină de ceai.

– E plăcut să ştii că avea şi sentimente umane. Dacă tot vorbim de motel, de ce a luat cu ea cheile lui Neal?

– Pentru că îşi lăsase valiza în portbagajul maşinii. Trebuia să o ia de acolo.

– Şi portofelul şi cărţile de credit?

– Nu a fost prea clară în privinţa asta. Cred că pentru ca să-i răpească identitatea, să-l lase fără nimic. Voia să-l distrugă total, definitiv.

– Şi totul de dragul lui Gilbert Forrester. Probabil că a fost un adevărat bărbat.

– Au fost o mulţime de motive, amestecate. Atît de amestecate, încît va fi al naibii de greu să le pui în ordine, aşa încît să le poată înţelege cineva.

Dragoste, gelozie, teamă, mîndrie rănită, sfidarea unui copil care, odată începută, era greu de abandonat.

– Autoapărare, de exemplu. Trebuia să-l adore pe tăticul ei, căci altfel ar fi trebuit să recunoască în sinea ei că Neal era tatăl ei adevărat şi ea îl ura pe Neal pentru că îl trădase pe Forrester şi se culcase cu mama ei.

– Cum a aflat despre asta?

– A dat peste ei odată. A spus că tot atunci a remarcat, brusc, degetele lui ciudate de la picioare.

– Dumnezeule, este ca o tragedie grecească. *Oedip,* dar cu rolurile schimbate.

– Dar cred că ea ghicise totul, în subconştient, de mai înainte.

Îşi aminti fotografiile, fericirea eternă şi indivizibilă.

– Cred că toţi aveau o idee clară despre adevăr.

– Dumnezeule, totuşi ce lucru îngrozitor a făcut! Să-şi seducă propriul tată şi să continue să-l seducă, timp de cîteva săptămîni, în timp ce-şi plănuia crima. Cum a putut suporta să facă asta?

– Pentru că îl iubea, bineînțeles. Asta e tot. Trebuie să înțelegi. Dragostea unei fetițe, care, treptat, a scăpat de sub control. Probabil că a fost îngrozită cînd a aflat că el era tatăl ei. Şi l-a urît că o iubea pe mama ei mai mult decît pe ea. Un adevărat cazan de emoții clocotitoare a crescut între aceşti patru oameni, de-a lungul anilor. Cel puțin trei dintre ei erau prea inteligenți pentru propriul lor bine. Dacă ar fi fost proşti sau indiferenți, nu s-ar fi întîmplat nimic din toate acestea. Probabil că Dick şi Marsha s-ar fi căsătorit cum au terminat şcoala...

– Şi ar fi fost perfect divorțaţi pînă acum, adăugă Joanna. Mergem? Abia aştept o baie şi o băutură decentă.

– Bine, spuse el, ridicîndu-se automat în picioare.

Joanna sesiză, din tristețea vocii lui, că mai urma ceva, că el simțea nevoia să vorbească despre asta. Totul îl rănea prea mult, partea aceea îngrozitoare, pe care nu i-o comunicase încă în întregime. Ei bine, plimbarea avea să ajute rostirea cuvintelor. Era o distanță destul de mare pînă la maşină.

– Cel mai rău îmi pare, cred, de doamna Forrester, spuse ea, cînd găsiră un cărucior.

Acesta mergea nepăsător în fața lor, căutînd o pantă pe care să-şi facă de cap.

– Probabil că şi-a dat seama că Eleanor ştia despre ea şi Neal.

– Eleanor spune că nu, dar eu sînt de acord cu tine. Nu pot să cred că, în certurile acelea înfierbîntate pe care le aveau în legătură cu faptul că ea voia să se facă pompier, nu i-a aruncat totul în față mamei ei.

– Crezi că doamna Forrester bănuia ceva despre crime?

– Nu cred că vom şti vreodată. Nu este genul care să ne dea vreun indiciu pe care să-l folosim împotriva fiicei ei. Presupun că, chiar dacă ştia, nu şi-ar fi permis să creadă. Dacă ştia, ar fi trebuit să înceapă să se întreb

dacă nu avea să-i vină ei rîndul, data viitoare.

– Şi Lister? Crezi că el şi-a dat seama?

– Presupun că el credea că era Marsha. Dacă s-ar fi gîndit la motiv, atunci cine a făcut-o ar fi fost evident, cum ne-a fost şi nouă. Marsha avea motivul şi posibilitatea. El nu s-ar fi gîndit la Eleanor, care era doar un copil cînd s-a întîmplat totul.

Un copil, privind şi ascultînd, pe fundal, ştiind probabil că mama ei condamna întregul *Red Watch* pentru moartea tatălui ei. Oare atunci fusese plantată sămînța? Terenul era deja bine pregătit şi ce arbore de mărimi tropicale înflorise!

– Mă întreb de ce nu s-a dus Lister la poliție.

– Cred că s-a gîndit că, pînă la urmă, era vorba doar de imaginația lui. Dacă i-a spus lui Neal să se ferească de Marsha, iar Neal a spus că nu mai vorbise cu ea de ani de zile, atunci probabil că a crezut că nu avea motive de îngrijorare. Apoi, cînd Marsha i-a telefonat să-i spună că Dick murise, şocul a fost prea puternic pentru el.

– Dar de ce i-a telefonat ea? Ca să afle cît de mult ştia?

– Poate. Poate.

Parcarea, cenuşie şi răsunătoare. O văzuse prima dată pe Joanna într-o parcare, la Barbican, oh, ce amintire binecuvîntată. Recunoaşterea instantanee a unui camarad în ea făcea chiar şi magazinul universal să pară un rai, pentru scurt timp. Nu şi pe acesta, totuşi. Chiar faptul că era alături de ea nu era suficient. Voia să plece de acolo. Unde naiba îşi lăsase maşina?

– Deci legătura cu Neary a fost o pură coincidență? zise ea.

– Căuta un mod de a se apropia de Webb, aşa încît să ajungă să-l cunoască mai bine, sub identitatea lui Helen Woodman. A luat slujba de la Neary pentru că îi oferea şi locuință şi, bineînțeles, fiind genul de om care observă

totul, a aflat că Gorgeous George avea un loc în Hammersmith şi a înmagazinat informaţia. Mai tîrziu, cînd a vrut să ajungă în apropierea lui Neal, apartamentul lui Gorgeous era exact ce-şi dorea.

– Iar Webb nu a recunoscut-o?

– Cum ar fi putut? De ce ar fi recunoscut-o vreunul dintre ei? O văzuseră ultima dată cînd avea doisprezece ani, şi nici atunci prea mult. Nu-i observi în mod deosebit pe copiii altora, nu atît cît să-i recunoşti, doisprezece, treisprezece ani mai tîrziu.

– Da, presupun că aşa e.

– Şi, aşa cum a spus Gorgeous George, era machiată inteligent, un machiaj actoricesc, cu scopul de a înşela.

– Da. Cred că era o actriţă inteligentă, ca să înşele atît de mulţi oameni, atît de mult timp.

– Îşi trăia rolurile. Totul, pentru toţi bărbaţii... cum era zicala aceea?

În sfîrşit afară, slavă Domnului, şi la marginile verzi ale autostrăzii M4, îndreptîndu-se spre Londra, spre Chiswick, spre apartamentul Joannei. Îşi aminti cum ea îi povestise că îi spusese odată unui tip pe care-l cunoscuse în Wales că, pentru ca să găsească locuinţa ei, trebuia să o ia pe M4 şi să cotească la stînga, la primele lumini.

– Tatăl ei era înnebunit după teatru – de aceea porecla lui era Larry, după Olivier. Faptul că avea secţia pe Shaftesbury Avenue îl adusese în mijlocul lumii teatrului...

– Probabil că era Raiul pentru el.

– Şi, bineînţeles, i-a împărtăşit pasiunea fetiţei lui. A dus-o la piese imediat ce a fost suficient de mare ca să înţeleagă. A ajuns să-i cunoască pe toţi portarii de la intrarea actorilor, a dus-o în culise. Ea a evoluat sclipitor în toate piesele de la şcoală şi apoi a mers la piesele pentru amatori. Pentru ea, actoria era un mod de viaţă.

– Mai ales ţinînd cont de cîte avea de ascuns.

– Da.

Umbrele se urmăreau pe terenurile verzi, unde păşteau cai şi vaci. Un mod drăguţ de a te apropia de Londra, după părerea lui Slider: o primă impresie frumoasă pentru turişti.

– Asta explică pauza lungă dinainte să înceapă crimele – şcoala şi apoi VSO. Şi presupun că în Israel a auzit cuvîntul „răzbunare“ în multe conversaţii.

– Atunci cînd s-a întors, nu mai era un concept imposibil pentru ea.

– Aşa că a început să-şi cunoască victimele, să le seducă şi apoi să le ucidă? Reproducînd circumstanţele morţii tatălui ei: sufocare, spînzurare, ardere.

Slider aprobă din cap, urmărind traficul.

– Ai avut dreptate cînd ai spus că moartea lui Neal avea aspectul unei crime rituale, continuă ea. Urmă o tăcere lungă, după care Joanna adăugă: Dar cum este posibil ca Dick Neal să nu o fi recunoscut? Adică, îi înţeleg pe ceilalţi, dar el a urmărit-o crescînd, practic. Probabil că ea s-a dat de gol în sute de moduri, în timpul acelor trei săptămîni de contact intim.

– Eu cred că şi-a dat seama, spuse Slider. Cred că a ştiut tot timpul cine era.

– Şi totuşi s-a culcat cu ea?

Joanna părea şocată.

– Gîndeşte-te la viaţa lui, la ce devenise aceasta, spuse Slider. Gîndeşte-te la ce ştim despre disperarea şi rana lui sufletească. Poate că nu a ştiut de prima dată cînd s-a culcat cu ea, nu a ştiut sigur, dar după aceea, odată ce şi-a dat seama, ce a făcut? A respins-o, dezgustat? A denunţat-o? O mulţime de oameni comit incesturi, ştii, dar nu toţi sînt nişte brute diabolice. Mulţi dintre ei o fac pentru că îşi iubesc fiicele.

– Dragoste, spuse ea.

O spusese fără nici o inflexiune, aşa că Slider nu-şi dădea seama dacă o zisese ironic sau cu îndoială.

– El o iubea. Era singur. Iar ea era fiica Marshei. Semăna mult cu Marsha.

– Da, zise ea gînditoare, toate femeile lui au fost roşcate şi înalte, nu? Îşi căuta în ele dragostea pierdută.

– Şi de aceea purta Eleanor peruca roşcată, cred. Şi de aceea a mers.

– Deci, el o iubea şi ea l-a ucis. Ca un miel la abator...

– El ştia, zise Slider, privind în gol, prin parbriz. Ştia ce avea să se întîmple în acea ultimă noapte. Lister îl avertizase. Îi spusese despre ceilalți. Neal nu era prost. Şi el ştia mai bine decît oricine de ce era ea capabilă, ştia cît de rănită fusese.

Ea era fiica lui Larry. Mergea pe urmele tatălui ei, îl urma pe dragul ei tată mort. Dar pe care dintre ei să-l urmeze? Probabil că asta fusese o adevărată dilemă pentru ea.

– Dar, desigur...

– Nu. El i-a spus lui Collins, în acea ultimă noapte: „Nu o voi părăsi atîta timp cît trăiesc". Ştia ce urma. „Mănîncă, bea şi fii fericit, căci mîine vom muri". Dar s-a îndreptat de bunăvoie spre moarte. Probabil că îl tenta, ca un somn liniştit, după toate prin cîte trecuse.

– Oh, Dumnezeule, zise ea. Oh, Dumnezeule, Bill, îmi pare rău.

– De ce? întrebă el surprins.

– Pentru tine. A fost atît de groaznic pentru tine. Iar eu nu am fost acolo. Totul s-a terminat acum, dragule.

– Nu şi pentru ea, spuse el.

Baia trebuia să mai aştepte – nevoile lui erau prea urgente. Imediat ce trecură de uşă, o prinse în brațe şi ea îşi puse jos gențile şi îl primi, iar apoi îl împinse cu spatele spre dormitor, înțelegînd probabil mai mult decît credea el. El făcu dragoste cu o pasiune absolută, iar ea cu o tandrețe atît de acută, încît, după aceea, cînd el rămase lipit de ea, gîfîind ca un iepure speriat, la colțurile ochilor

ei apărură lacrimi şi ea le lăsă, în loc să se abţină, şi îl lăsă pe el să ştie că ea plîngea pentru el.

Dar după aceea totul avea să fie bine. După aceea el era doar obosit. Ea pregăti baia şi intră în cadă, iar el se aşeză pe podea alături. Două pahare înalte cu gin şi apă tonică stăteau în farfurioara pentru săpun şi aburul se condensa drăguţ pe sticla rece.

– Ei, oricum, este un rezultat bun, nu? Şi ai avut dreptate tot timpul, iar Head s-a înşelat, şi asta trebuie sărbătorit, spuse ea, săpunindu-şi braţul.

– Absolut, zise Slider, cu ochii fixaţi asupra ei.

Cît de confortabilă era scena aceea. Simplul fapt de a o privi îl satisfăcea. Şi ea părea obosită, se gîndi Slider. Pielea ei era oarecum cenuşie, iar liniile de la coada ochilor păreau mai accentuate. Nu mai era o fetiţă, bineînţeles. Fu străbătut de un val uriaş de tandreţe.

– Ce ai vrea să facem? Să ieşim să mîncăm în oraş? întrebă el.

– Va trebui să ieşim afară, măcar puţin. Nu este deloc mîncare în casă. Dar putem să cumpărăm ceva şi să gătim, dacă preferi.

– Da, spuse el, în timp ce în cap îi înflorea o idee frumoasă. Cum reuşea, cînd era atît de obosit? Probabil că ginul era de vină. Ce-ai zice să ne repezim la magazinul din colţ, să luăm ce ne trebuie, şi apoi eu să gătesc o oală uriaşă de spaghetti bologneze?

Ea zîmbi. Iluminaţii de piscină.

– O idee minunată! Şi dacă luăm unul din aluaturile lor franţuzeşti, pot face pîine de usturoi, ca să meargă cu ele. Mai avem şi sticla aceea specială de *Chianti*, rămasă din turneul meu în Italia, de anul trecut.

– Doar nu vrei să o deschizi, nu?

– De ce nu? Este o ocazie specială. Ai rezolvat cazul şi rămîi peste noapte.

Oh. Văzu cum gîndul apărea în ochii ei odată cu vorbele, şi ea văzu că el văzuse. Acum se gîndeau amîndoi

la asta şi poate că întreaga seară avea să fie distrusă.

– Bill, ai spus că, atunci cînd se va termina cazul, o să rezolvi lucrurile.

– Da, zise el.

Joanna făcu o mişcare iritată, ceea ce nu era prea uşor într-o baie.

– Ce înseamnă „da“? Vei vorbi cu Irene?

– Da, o voi face, dar... ei bine, nu aş vrea s-o fac chiar acum.

În liniile gurii ei apăru o duritate antipatică.

– Şi de ce nu acum? De data asta care e scuza?

Slider era iritat.

– Nu este o scuză, e un motiv. Ascultă... ea se ocupă acum de chestia asta specială... este implicată într-un spectacol de binefacere la *Eton* şi e atît de fericită din cauza asta, încît nu aş vrea să-i stric dispoziţia. Cînd se va termina, voi vorbi cu ea. Este vorba doar de cîteva săptămîni.

– Un spectacol de binefacere, spuse ea cu o voce sumbră.

Suna prostesc, pe buzele unui străin, pentru cineva care nu o cunoştea pe Irene.

– Da, zise el defensiv.

– La *Eton*. Şi pentru asta, vrei ca eu să continui să aştept?

– E cel mai bun lucru care i s-a întîmplat vreodată, cel puţin după părerea ei. Ar fi o cruzime să stric asta, cînd e vorba doar de...

Vocea lui se stinse. O privi cercetător pe Joanna. Ochii ei erau foarte strălucitori, buzele strînse puternic. Era gata să izbucnească.

Acum putea urma, se gîndi el nefericit, torentul de furie, teamă, sentimente rănite, resentiment, ultimatumul, încheierea, poate lacrimile.

Umerii ei începură să tremure. Deci, lacrimi, se gîndi el. Asta era cel mai rău dintre toate.

Nu o văzuse niciodată plîngînd şi numai gîndul la asta era îngrozitor.

Apoi buzele ei se despărţiră şi Joanna izbucni în rîs.

– Oh, Bill! Oh, Dumnezeule, eşti nepreţuit!

– Nu văd ce este atît de amuzant, spuse el în cele din urmă, îmbufnat, în timp ce ea continua să rîdă.

– Un spectacol de caritate!

Se scufunda periculos, zbătîndu-se să respire, lacrimile de rîs ţîşnindu-i printre pleoape.

– Nu e amuzant, spuse el, parţial supărat, parţial ruşinat.

– Nu pentru tine, fu ea de acord şi apoi izbucni din nou în rîs. Oh, eşti un om adorabil! murmură Joanna. Dacă nu ai exista, ar fi imposibil să fii inventat.

– Ai grijă, o să te scufunzi, o avertiză el.

Şi apoi, molipsindu-se, începu şi el să chicotească.

Sfîrşit

Cynthia Harrod Eagles

Atunci cînd un afemeiat recunoscut moare în circumstanţe misterioase într-un motel murdar şi tot trecutul lui întunecat iese la lumină, Slider începe să se întrebe mai mult ca oricînd dacă jocul merită osteneala...

„Incandescent, erotic, plin de suspans..."
PUBLISHERS WEEKLY

„O tehnică sigură şi un ritm literar perfect."
NEW YORK TIMES

„O carte deosebită, care te fascinează..."
KIRKUS REVIEWS

LEI 55900